

**GRUPUL COLAR „GHEORGHE BAL ” –
ADJUD**

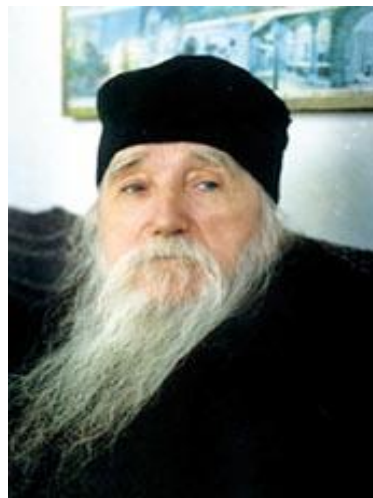

CONTRAATAC

*Revist de educa ie, cultur , literatur i atitudine, pentru elevi i profesori –
îndreptat împotriva prostului-gust, imposturii i agresiunii imoral-antiartistice*

OCTAVIAN GOGA (1881-1938)

ILIE CLEOPA (1912-1998)

Anul IX, nr. 20, mai 2008

CUPRINS

1-Editorialul revistei <i>Contraatac</i> : Adevărul/Political Correctness (sau: despre cine și despre ce n-are voie să scrie ziaristul de azi) – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	3
2-Mari scriitori români - pentru <i>Contraatac</i> : <i>Liviu Ioan STOICIU</i> - Literatura originală în te propriii anticorpi critici.....	6
3- Interviu revistei <i>Contraatac</i> : Interviu cu poetul ardelean <i>Eugen EVU</i>	7
4- Politicieni care își tr deașrile și popoarele! - DICTATURA BANCHERILOR U.E. - sau: Ceea ce guvernanții noștri refuz să ne dezvăluie... - prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	21
5- Cuvânt duhovnicesc de dimineață : Ecumenismul – unire în iubire, sau dezbinare? - preot prof. <i>Ion Munteanu</i>	24
6-Străjile ale culturii ortodoxe românești: Părintele ieromonah <i>ILIE CLEOPA (1912-1998)</i>	28
7-Atitudini...: a-Mi carea ecumenic – CALEA CĂTRE TĂCIRE (I) – prof. <i>Cătălin Mocanu</i>	33
b- ECUMENISM?!!... - sau PUCIOASĂ?! – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	35
c-Un DOCUMENT RELIGIOS BILATERAL..., SUB EMBARGO”!!! (câteva reflecții, pe marginea <i>Documentului de la Ravenna</i> ...) - prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	39
8- Ghidul tânărului creștin : SIMBOLISMUL CRUCII (I) – prof. <i>Cătălin Mocanu</i>	41
9-Porni luceafărul...: Debutează <i>Cristina Lupu</i> , clasa a X-a B; Revin: <i>Elena Niculescu</i> , cl. a IX-a C – și <i>Simona Tujan</i> , cl. a XI-a B.....	46
10-Consacrarea Tinereții: <i>LAURA LUCIA MIHALCA</i> (cl. a XI-a, Liceul de arte plastice „ <i>Nicolae Tonitza</i> ”-București), <i>CRISTIAN NEAGU</i> -București și <i>DIANA BORT</i> (absolventă G. „Gheorghe Balș”).....	47
11-Mari scriitori consacrați, modele sublimе: Poetul Ardealului, <i>Eugen EVU</i>	51
12-Istoria murturisitoare: “La aniversar”... - 160 de ani de la REVOLUȚIA de la 1848 – prof. dr. <i>Florinel Agafi ei</i>	53
13- Calea, Adevărul și Viața - Eseurile amintirii și interogațiile contemporaneității...: POATE NU-ȘI NEBUN ...CĂ MAI CITESC???!!! – abs. <i>Diana Bort</i>	53
14- Arte plastice: Semnificația impresionismului în arta modernă; Modigliani – <i>Laura Lucia Mihalca</i> , cl. a XI-a, Liceul de arte plastice “ <i>Nicolae Tonitza</i> ”-București.....	54
15-Didactica: Educația permanentă – paradigma filosofică: SOCRATE – prof. dr. <i>Florinel Agafi ei</i>	56
16-Paradidactica: IO, ALFABETUL MINISTRULUI, „COALELOR” ROMÂNEȘTI... ÎN CELAR-EF AL LICEULUI... – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	58
17-Orientalia: Rămășiia – prof. dr. <i>Florinel Agafi ei</i>	59
18-Gânditorul de la Hamangia: DOBITOACE PROGRAMATE -prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	70
19-Folclor sacral românesc : Negru-Vod , Logostelele și Eroii – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	72
20-Meditații asupra unor criști...: prof. dr. <i>Florinel Agafi ei</i> - SCHITUL LUPILOR, de <i>George GRIGORE</i> ; prof. <i>Cătălin Mocanu</i> : RUGURI – ROMÂNIA SUB ASEDIU, de <i>Adrian BOTEZ</i>	73
21- Aromânii – “frații di mum și di-un tat” (VII): M.A.E.-CIOROIANU, AROMÂNII ȘI PUSTIUL - prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	76
22- Autori uitați, texte reînviate - Aniversări: AZI - OCTAVIAN GOGA (1881-1938) ; Noi, de <i>Octavian Goga</i> ; Eminescianismul lui Octavian Goga – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	78
23-Cine sunt și ce vor masonii?(10): Adevărul și teroriștii mondiali – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	83
24-Antroposofie rosicruciană – Motive ale misiunii mihaelice – o scrisoare a lui <i>Rudolf Steiner</i>	84
25-Cuvinte din bătrâni: <i>Publius OVIDIUS Naso</i> (43 a.Ch.-17 p.Ch.) – secvențe din <i>Ars amandi</i> : sfaturi pentru împotriva (patimii) iubirii.....	86
26-Un elev „necăjit” : Nașă pașă ! - de...” <i>Caut -m !</i> ”.....	87
27-Umor: DUMITRU SOLOMON.....	88
28-Revista revistelor culturale.....	88
29-Ultima oră /Ultima oară : În contra rinocerilor... ; De ce...? – prof. dr. <i>Adrian Botez</i>	91
30-Poeta redacției.....	94

NOTĂ : Semnatarii articolelor răspund, personal și integral, de conținutul respectivelor materiale.

editorialul revistei “contraatac”

ADEV R/vs// “POLITICAL CORRECTNESS”

(sau: despre cine i despre ce n-are voie s scrie ziaristul de azi...)

De o bucat de vreme, a ap rut, în peisajul mondial al ziaristicii, o cucoan , pe nume **POLITICAL CORRECTNESS**...O cucoan zburlit , ceva teribil...!!! – i care pune ziari tilor botni , te i miri din ce motive - scornite, unele, pe loc...Sau, cel pu în, a a s-ar zice. Adev rul, a a cum îl vrea cucoana respectiv , ine, se pare, îns , de o **ma în rie de premeditare**, perfid i pidosnic i tic loas – care, evident, reu e te s fac , din pres , o servitoare a intereselor celor mai meschine i hidoase i diver se...

Se zice i se repet , ca la fla net , c **lumea european tr ie te într-o democra ie...** Cum s-ar zice, **poporul are puterea...poporul i poate spune cuvântul...**Direct? Nu, c nu suntem la Athena anului 500 a.H. i atunci, cum?! Prin reprezentan i, vezi bine ! i care ne sunt reprezentan ii? Dacă ne-am dus la vot – i asta au f cut-o vreo, s zicem, 60% - reprezentan ii ne sunt senatorii i deputa ii. Unii ar zice c i pre edintele (eu nu fac aceast gre eal ... - care m-ar pune r u cu istoria veche a tracilor i românilor...). Dar dacă nu ne-am dus la vot – i asta înseamn cca. 40%?! **Atunci, reprezentan ii ne cam sunt ziari tii, se zice...** – c ci numai ei mai r mân a fi “dul ii puterii”...adic , se pare, asta ar însemna “cei care latr la paranoicii “de sus”, care o iau/ar lua-o razna”...

Bun. Dacă ziari tii sunt cei care ne ap r i ne reprezint pe cei care n-am avut încredere în efii propu i de particulele/p r ile/g tile sociale (partidele, adic ...), **atunci, ziari tii nu trebuie s mint , c ci nu po i ap ra pe nimeni, prin minciun – afar de propriile tale interese meschine, de azi pe mâine! Niciodat pentru viitorul de peste, s zicem, 1000 de ani...** i minciun înseamn doar s min i, sau înseamn , în primul rând, s nu spui Adev rul?! Eu zic c **minciuna este nespunerea Adev rului (i Adev rul, fiind divin, este INTEGRAL!!!) – deci, cel mai mult i mai periculos se minte prin omisiune .**

Dar se zice c democra ia ar fi atunci când “fiecare ar avea adev rul lui”. Deci, “câ i oameni, atâtea adev ruri!”.... **Atunci, la ce ar mai fi bun Dumnezeu, de la care zice-se c începe i la care se sfâr e te, adic se reveleaz definitiv, Adev rul?! Atunci, ar însemna c nu exist Adev rul – ci Egoismul turbat!!! Atunci, am deveni prada relativizatorilor de meserie – cei mai cumpli i tartori, care ne n ucesc i anesteziat , pentru a pune mâna pe munca i pe sufletele noastre!!! Atunci, înseamn c democra ia de azi începe cu cea mai mare i periculoas Minciun – cu Suprema Minciun , cea care ne face, pe to i, f râmele minciunilor noastre, iluziilor noastre de arte!!!**

Eu cred c **ziari tii, adic cei care-i reprezint tocmai pe cei care au refuzat s între în jocul Minciunii Propuse de P r i/Partide – ar trebui s caute accesul la Adev rul Divin. Singurul Adev r .** Dacă ar exista atâtea legi gravita ionale, câte obiecte exist i graviteaz în cosmos – atunci, n-ar mai gravita nimic – ci toate s-ar sf râma, ciocnindu-se între ele!...

i totu i, oricât ar p rea de caraghios, tocmai aceast multiplu-n ucitoare gravita ie sinuciga func ioneaz , azi, în lumea-lume... – i, mai cu seam , în cea european . Ea, **tr snaia asta întemeietoare de Minciun Atotanarhic – se nume te “Political Correctness”**. Cucoana de care vorbeam la început...”**R ST LM CITOAREA/FALSIFICATOAREA ADEV RULUI**” – fie prin minciun direct , fie prin „omisiunea” (???) Adev rului...

Mai curând decât s compar presa cu **dul ii** – eu a prelua compara ia cuiva cu **caii de curs** – cei care poart , de-o parte i de alta a ochilor, petice de piele: ei nu trebuie s se lase influen a i de nim eni!!! – misiunea lor nu e s se holbeze i s se întrebe ce anse au ei la câ tig, ci s duc , prin goana lor spre elul Neamului - ara lor, la prosperitate... - ci **misiunea lor e s alerge, cu orice pre , pentru a face s câ tige poporul pe care îl reprezint .** Patria, pe care trebuie s-o slujeasc – pentru c alta n-au!

...Ei bine, nu!!! Vine “**Political Correctness**” (chiar, de unde naiba vine i tipa asta?...) – i- i permite s -mi spun , ba chiar s se r oiasc i s -mi porunceasc , precum la cazarm , ce trebuie i ce nu trebuie s spun/scriu! Mie, Ziaristului, adic celui care sunt singura ans a jum t ii de oameni care resping Minciuna i refuz s r spund propagandei! – mie, celui care reprezint singura jum tate vie a unui popor - jum tatea care gânde te, înainte de a se azvârli în pr pastie – i, gândind, se ine, mereu, pe muchia pr pastiei – dar, niciodat , nu accept sinuciderea stupid , la comand !!!

Eu, Ziaristul, aflu, de la madam “**Political Correctness**”, c n-am voie s vorbesc despre

homosexualitate – de r u... Dar, dac eu nu vorbesc de r u despre **homosexuali** – ni te bie i bolnavi! – ci despre **fenomenul incriminat de însu i Dumnezeu, la Sodoma i Gomora – fenomenul care ar duce la sinuciderea Terrei Spirituale!** – fenomenul prin care *Cartea Crea iei*, din *Vechiul Testament*, ar fi anulat !

Eu, Ziariatul, aflu de la madam “**Political Correctness**”, c n-am dreptul s -i vorbesc pe **evrei** de r u (**din complezen fariseic** , numai, se zice despre „minorit i”... – a vrea s mi se r spund de ce minorit ii române din Bucovina de Nord, politica ucrainean îi scoate mor ii din morminte, i le arunc ciolanele pe apa Ceremu ului... – îi împu c fiii, dac - i vorbesc limba matern ... - i nimeni nu „ameli ” nic ieri, vorba cronicarului...)! Dar eu nu vorbesc de r u niciun neam al P mântului, c ci **toate Neamurile purced de la Dumnezeu**, deci sunt SFINTE!!! Eu vreau s vorbesc despre câteva mii ori sute de mii de indivizi, care ucid cu un cinism înfior tor, care-i buzun resc, cu neru inare, la drumul mare, pe to i – **inclusiv pe bie ii evrei!!!** i, dac printre ho ii de buzunare insolent i, se nimeresc a fi, pe lâng români, igan i, francezi, englezi etc. – mai mul i evrei necinsti i i cinici (statistic i propor ional!) - ce vin am eu?! **S-ar cuveni ca în i i evreii s -i i ciom geasc pe criminalii i pe ho ii din neamul lor, cum eu m preg tesc s -i ciom gesc i s -i alung, dintre oamenii onorabili, pe criminalii, impostorii i g inarii români !** Care-i sup rarea?! Dumnezeu n-a f cut indivizi perfec i, ci **perfectibili** – tot a a, nici neamuri perfecte, ci **perfectibile**. Cine nu accept acest Adev r Perfect Logic (i **scripturistic!** – adic , **având r d cina în c r ile ebraice!!!** -), trebuie s fac , de urgen , o vizit (sau mai multe, dup caz...), la Spitalul nr. 9 – Bucure ti (sau, la echivalentele lui europene...)...C ci înseamn c Paranoia a început s road , cumplit, din el...

...N-ai voie s vorbe ti, problematizant (...tot „dameza” asta – „**Political Correctness**”...), despre **Holocaust (holos+haustos=ardere de tot...)** - ci doar dogmatic, ca în tezele marxist-leniniste! Dar, oameni buni, dac am voie s vorbesc despre masacrarea sutelor de milioane de amerindieni i de negri, despre arderea **DE TOT** a japonezilor de la Hiroshima i Nagasaki, despre genocidul/etnocidul asupra armenilor... - ce are Holocaustul mai cu mo ? **S mân a CAIN** (cum zice Eminescu...), **S mân a Crimei**, lucreaz în toat umanitatea...**în toat istoria ei!!!** Cu ce-s mai mor i evreii din lag rele naziste, decât românii din lag rele siberiene?!...De o bucat de vreme, tot dogmatic, trebuie ca eu s m recunosc “holocaustist”... - dac m consider român... - i, ca mine, trebuie, cic , s-o fac to i românii...Dar eu n-am ars decât hâr tiile versurilor mele nereu ite...Eu am avut o iubit evreic , Sofica lui Marcu Goldman – nu eu am ars-o, ci eu “m-am ars”...**Nimeni n-are dreptul moral s incrimineze un popor întreg i toat istoria lui – c ci într pe teritoriul lui Dumnezeu – ... i naiba-l ia!!!**

Uite fapte concrete, având ca martori chiar evrei:

1-În 1878, scriitorul evreu **Jules Mesnil-Marigny**, în *Istoria economiei politice a popoarelor vechi :* „St pânu l aurului va fi st pânu l lumii. **Cine al ii vor fi st pânu l lumii, dac nu evreii?** (...) Apropierea ascendent a Ierusalimului pe culmile gloriei este aproape sigur . **Noi lucr m de secole în acest direc ie, nimeni nu ni se poate împotrivi. Noi vom vedea curând c statul Israel, dup ce va ajunge în posesia tuturor averilor lumii, va domina, se va extinde i va cre te, alungând popoarele ca pe o ciread** ”(s.me a). **ATEN IE!!!** Înfiin area statului Israel a fost decis **ABIA LA 29 NOIEMBRIE 1947**, prin Rezolu ia Adun rii Generale a ONU... **I S NU CREDEM ÎN COMLOTURI INTERNA IONALE, DIRIJATE I FINAN ATE DE OCULTA MONDIAL ?! PRO TI/FRAIERI AM FIS NU CREDEM!!!**

2-În *The Israel Lobby*, scris de evreii **John Mearpheimer** i **Stephen Walt**: „SUA nu mai au guvern de goyimi (ne-evrei), **ci o administra ie în care evreii sunt parteneri cu drepturi depline în luarea deciziilor, la toate nivelurile**”(s.me a).

3-Parlamentul israelian a anun at introducerea unei noi legi, care permite guvernului s retrag cet enia persoanelor cu o atitudine „nepatriotic fa de statul evreu”. În aceast „atitudine nepatriotic ”, este inclus „vizitarea unei na iuni du mane”! Deci, un palestinian din Israel, dac î i viziteaz rudele, i se retrage cet enia i va fi deportat! Deci, **NAZISM ISRAELIT PERFECT!!!** Nu afirm m noi asta, ci evreul **Bacher Quda**, directorul Centrului pentru Lupta Rasismului: „**rasismul a devenit ceva normal în Israel** (...)”(s.me a). Numai în 2005, au avut loc 225 atacuri rasiale, împotriva arabilor din Israel”.

4-**Dov Lior**, rabinul din Kiryat Arba, de lâng Hebron, îl consider pe asasinul în mas **Baruch Glodstein** „un mare sfânt” i afirm c „este limpede ca lumina Thorei c vie ile evreie t i sunt infinit mai importante decât cele ne-evreie ti: **O MIE DE VIE I NE-EVREIE TI NU VALOREAZ NICI CÂT UNGHIA UNUI EVREU**”(s.me a).

5-Consiliul Talmudic al Rabinilor i În elep ilor Thorei(Yesha), la sfâr itul anului 2006, a decretat c este permis ca civili ne-evrei s fie uci i în timp de r zboi (cf. site-ul *Ynetnews*, al ziarului israelian *Yedeot Ahronot*). În armata israelian , cca. 50% dintre ofi eri sunt îndoctrina i cu ideologia talmudic i cu acele pasaje din *Vechiul Testament*, în care Poporului lui Israel, Yahweh-Dumnezeu îi face instructajul s **ucid fiecare**

b rbat, femeie i copil din ara Canaanului i s nu lase nimic viu în urm ...Milostiv Dumnezeu!!! A a se explic crimele hidoase, s vârite de armata israelian , asupra civililor palestinieni i libanezi...Fire te, cu tiina i deplinul acord, ba chiar cu sprijinul necondi ionat al liderilor politici din SUA!...Dar nici despre acest deplin acord tacit, cucoana cu pricin „nu d dezlegare de limb ”...

... i faptele i m rturiile, **chiar ale unor evrei** (unii, de bun -credin , îngrozi i de ceea ce a ajuns statul Israel i unii dintre locuitorii lui...!), curg la nesfâr it - doar c acest articol este un editorial – or, pentru în irarea crimelor rasisto-luciferice ale unor exponen i ai nazismului israelit, ne-ar trebui o bibliotec ! Dar, evident, nici m car aceste rânduri firave nu vor conveni cucoanei, numite **CORRECTNESS POLITICAL**...

Ce s facem? S -i l ud m i s ne-nchin m criminalilor lor (din rândul evreilor)? A face apologia crimei este un p cat major, împotriva Dumnezeului nostru (...al lor, vedem c nu se prea sinchise te... - ba chiar încurajeaz crima!). Evreii pretind, sfid tor, c sunt „popor ales” (i doar ei i mor ii lor conteaz ...restul sunt...”pagube colaterale”...) i c pot s -i permit orice, cu „vitele” p mântu ti (recte, cu noi...). Nu, ei nu sunt popor ales (Hristos a venit pentru TOATE neamurile P mântului!): dimpotriv , acum, mul i dintre ei sunt victime psihologice, sunt înnebuni i de cap de un rabinat fanatic i iresponsabil. În virtutea unui pretins i clamat „holocaust”asupra lor, ei socotesc c au dreptul, de la Dumnezeu lor, s produc multiple holocausturi terestre foarte reale (Harry Truman asupra japonezilor, diver i al i pre edin i iudeo -americani ordonând bombardarea cu fosfor i napalm a vietnamezilor, apoi a palesti nienilor, irakienilor etc.). Nu le vom permite! Cre tinismul este supremul stadiu al evolu iei spiritului terestru! Vom striga Adev rul, adic pe Hristos Dumnezeu! C ci dac nu vom face noi asta, vor striga pi etrele, în locul nostru. Amin!

...Ziaristul de azi **n-are voie s vorbeasc împotriva Uniunii Europene i a Globaliz rii** ...Dar dac astea sunt **nu uniri întru puterea celor mul i i cinsti i, inteligen i i muncitori**, ci **mafii, întru câ tîgul mecherilor celor pu ini**, de ce nu m l sa i s le dau peste mân escrocilor i demagogilor?! Când auzi i, în filmele documentare, **urletele discursurilor interminabile ale lui Hitler** , a i fost dresa i s v înfiora i, ca de ceva unic, ce-a fost odat , i nu va mai fi... - dar **urletele, de fiecare clip , agresiunile barbare de fiecare clip , ale reclamelor, de pe toate canalele TV, ale Hitlerilor -Negustori - NAZISMUL NEGUSTORESC!!!** - de ce accepta i s fi i dresa i c nu le auzi i (de fapt, cred c v face i c nu le auzi i...)?!

...Mai de-o vreme scurt încoace (de fapt, „clocitura” era b trîn ...!!!) n-ai voie s comentezi problema **ECUMENISMULUI**...c te i treze ti dat afar din rândul clerului (cazuri precum cel de la Mân stirea Hu a-Bihor s-au înmul it cu zecile!), dac erai în acest „rând”... – sau „interzis la publicare” – dac faci parte din tagma ziari tilor...Despre *Tratatul de la Ravenna*, în care se sugereaz /stipuleaz primatul papal, **i pentru Biserica Ortodox !!!** (*Tratat* care n-a fost negociat de Patriarhia Român , ci...**ÎNGHI IT CU TOT CU B !!!**), iar i trebuie s taci...Clerul de rând n-a fost informat, embargoul (foarte suspicionabil...) asupra textului a fost men inut mai mult de o lun (13 octombrie -15 noiembrie 2007)...**DE CE?! CU CE SCOP?!** P i, m i fra ilor, aceast cucoan , *Political Correctness*, este mai r u ca nazismul!!! S-a ajuns chiar la siluirea sufletelor, înregimentarea sufletelor, la care regiment a dat ordin...nu Hristos, ci Guvernul Mondial!!! A zis Hristos, cândva, „*Fi-va o turm i-un p stor*” - Guvernul Mondial îndat pune gabja pe sufletele noastre de turm , i le leag /anexeaz , ca pe ni te tinichele nenorocite, ba de coada Mi c rii Sataniste (zis ...”sintetizant /sinergizant ”...) NEW AGE, fie de Vatican, fie de mai tiu eu ce sect **boohooist** ori **voodooist** ...Astâmp ra i-v , gogomanilor cu aer de efi mondiali - c ci, dac-a i ajuns la sufletele noastre, apoi, nu e de glum i nu v vom l sa s juca i cu ele...tenis de câmp, ori „de mas ”...!!!

...Oameni bunii, **l sa i Ziari tii s alerge, s alerge cu n rile pline de miresme celeste – s alerge pentru noi to i, pentru a ajunge la potoul Victoriei Spirituale a Terrei, iar nu la condi ia de cârti ori obolan , care ne va ine, PE TO I LOCUITORII PLANETEI TERRA, prizonieri în întunericul mor ii spirituale... - n-aude, n-a vede, n-a greul p mântului...**

prof. dr. *Adrian Botez*

mari scriitori români - pentru

Contraatac:

Liviu Ioan Stoiciu

Literatura originală în fața propriilor anticorpi critici

România surprinde toată abandonarea criticii de întâmpinare după Revoluție de către cei doi „corifei” ai ei, N. Manolescu și Eugen Simion, care au dominat viața literară în regimul comunist. În condițiile în care în literatura română n-a avut loc nici o revoluție la 22 decembrie 1989... N-are nimeni alt explicație, pe seama punerii în cui a uneltelor critice, decât aceea că la Revoluție s-a dat de gol spiritul pragmatic al criticilor, care au alergat după demnități, funcții, bani cu gheata. E de ajuns să urmărești evoluția carierei terestre a celor doi mari critici și te lămură — când s-mă mai citești și scrii o cronică („asta e treabă pentru cei”), ocupat cum ești de dimineață până seara cu figura ilie din „lumea bună”? Amândoi au dat critica literară pe ideologie: mai exact, fațadă politică literară. Amândoi sunt profesori la Litere la Universitatea București, iar N. Manolescu conduce de la Revoluție revista *România literară*, iar din 2005 este președintele Uniunii Scriitorilor, iar Eugen Simion conduce revista *Caiete Critice* la Institutul „G. Călinescu” și a fost președintele Academiei Române (azi este președintele Fundației Naționale pentru Literatură și Artă), deci, n-au ieșit din plasa literaturii. Răsfățați de soartă, domniile lor nu pot fi decât efi, cu mână în scară și standard de viață incredibil și pentru elita României. Cel puțin N. Manolescu a excedat și de demnități și funcții care nu au nici o legătură cu literatura română, de la Revoluție încoace — de la a fi fost președinte de partid (Partidul Alianței Civice) la a fi ambasador UNESCO la Paris: s-nu-l întrebați câte mii de euro câștigă pe lună, că vă speriați... Mă rog, e meritul lor că au asemenea abilități manageriale, e pe cât înșel că au abandonat critica literară (ce i-ar fi putut prăvăli în

regimul peren) pentru demnități și funcții trecătoare. Azi, N. Manolescu apare cu o „Istorie critică a literaturii române”, adunându-și cronicile scrise până la Revoluție și actualizându-le la noile corectitudini politico-estetice (că se schimbă și sensibilitatea critică, nu numai sensibilitatea poetilor sau prozatorilor cam la zece ani). Mă mir că Eugen Simion nu și-a transformat într-o istorie literară a lui seria de volume intitulate „Scriitori români”... Ce mă îngrozește e faptul că N. Manolescu a dat de gustul puterii, a devenit intolerabil și-i impune cu forță influența. Mai rău, „oamenii lui Manolescu” au ocupat toată literatura română, nu mai ai loc de ei.

Prinșind pozițiile de veghe asupra literaturii române cei doi critici de autoritate, N. Manolescu și Eugen Simion, au apărut în locul „înlocuitorii” lor, fără har, dar cu tupeu, de tip Alexăf nescu (care și-a adunat și el articolele „critice” într-o istorie caraghioasă a literaturii, cum au făcut-o și un Henri Zalis sau un Ion Rotaru). Azi e plină literatura română de critici improvizăți, aproape că nu există revistă „respectabilă” care să nu aibă cronică literară cu titulari de toată mână. Nu contează cartea, contează autorul: dacă e din „găca noastră”, e bine primit critic, sus înut, dacă nu, e ignorat (sau făcut praf, dar mai rar, fiindcă o polemică cere abilități nu tocmai la îndemână oricui). Sigur, nu trebuie generalizat, sunt critici importanți care au slujit și slujesc literatura română cu onestitate — de la Ion Pop, Gh. Grigurcu și Cornel Ungureanu la Al. Cistelean, Mircea A. Diaconu și N. Oprea. Marin Mincu e un caz aparte, extraordinar. Dar sunt și critici de prim mână, autori de critici, nu de cronici de reviste, de la Gheorghe Perian și Iulian

Boldea sau Virgil Podoab , la Andrei Bodi, R zvan Voncu, Paul Aretzu. Sau sunt critici singuratici, care ar putea s dea lec ii, de la Cristian Livescu la Ioan Holban sau N. Bârna. N-o s m refer la criticii Dan C. Mih ilescu, Ion Bogdan Lefter, Ion Simu , Daniel Cristea Enache, Paul Cernat, pu i pe baricade strict subiective, care- i construiesc ideologii personale. Sunt pe val noii critici, de la Bogdan Cre u la Andrei Terian, care ap r interesele genera iei lor, nu ale literaturii române, în general. De altfel, o dat cu apari ia dou mii tilor, literatura român s-a rupt: ce s-a scris i publicat pân la Revolu ie nu mai conteaz pentru dou mii ti, „ce a mâncat lupul comunist e bun mâncat”. Pe de alt parte, criticii impu i în regimul comunist nu accept azi

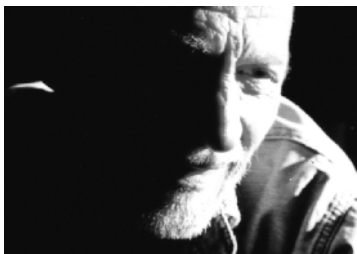
„revizuirea lovinescian ”, degeaba se schimb atitudinea scriitorului fa de o conjunctur istoric sau alta, degeaba se schimb paradigmele. Totul a r mas înghe at la Revolu ie, inclusiv ierarhiile literare, de i lumea literar s-a schimbat în profunzime. Sunt doar câteva aspecte care ne privesc, aten i fiind la via a criticii literare de la noi. De i d senza ia c nu mai exist , critica literar merge înainte — c literatura român original î i na te proprii anticorpi critici.

26 martie 2008. Bucure ti

interviul revistei “contraatac”

INTERVIU CU POETUL ARDELEAN

EUGEN EVU

1-AB: Nu ne cunoa tem de foarte mult vreme – dar confraternitatea întru Poezie ne-a apropiat repede i f r întoarcere... i parc , acum, ne-am cunoa te de când lumea...De aceea, am i zis,

cândva, c “Poezia este ansa de mântuire/re-armonizare întru DUH a umanit ii”...Pentru c personalitatea dvs. poetic i cultural (de Ambasador cultural al jude ului Hunedoara i Prin al Poeziei -Deva) a fost prezentat , pe larg (cu excep ia aspectelor care-l reveleaz pe sculptorul straniu, Eugen Evu...), în num rul trecut (num rul 19) al revistei **CONTRAATAC**, cred c nu mai este nevoie s insist, pentru cititorii no tri, pe datele dvs. biobibliografice, pe opera dvs. poetic i jurnalistic-cultural de excep ie (din zeci de reviste “de hârtie” sau electronice), pe faptul c sunte i mândrul cavalier i splendid-înc p ânatul (greu-încercatul de sâcâitoarele probleme “moderne i contemporane ale finan rii”)...redactor ef fondator al europenei i mirific -române tii reviste **hunedorene NOVA PROVINCIA CORVINA**, i nici asupra sumedeniilor de premii, române ti i interna ionale (premii de mare prestigiu, precum **Premiul Novalis**-Kreis-München, sau ultima **Coppa d'Oro**, decernat dvs., în 2007, la Cellere-Italia , titlul de **Accademico e Delegato del Convivio** , Sicilia-Italia etc. etc.), sau prezen e în diverse antologii i dic ionare, lucruri care vin s confirme valoare de excep ie a Poeziei eugeneviene...Â propos de poezia dvs. – înainte chiar de a ap rea mirabilul dvs. volum, **Neauzit de lumin** - revista **CONTRAATAC** s-a gr bit s publice, în paginile ei, darul dvs. regal – poemul **Chimion Alchimion**... i cineva (un poet, i el...) m-a întrebat: “Ce-o fi gândit Eugen Evu, când a gravat, pe por ile eternit ii, acest poem, precum fluidurile cosmo-eterice?” Trecând peste orice teorie a “**to poiein**-ului” (actului de demiurgie misterioas a Poeziei), m al tur i eu preanaivei, poate, întreb ri: “Chiar a a, la ce v -a zburat gândul, c tre ce constela ie s-a îndreptat eava armei dvs. revelatorii, domnule Eugen Evu, când a i iscat acest arhipelag de misterii alchimice – <<perla Coroanei>> volumului **Neauzit de lumin** – poemul **Chimion Alchimion**?

R spus EE:

„Darul meu regal” este un poem sub starea indus de „onirismul” unui interspa iu dintre „veghe” i „vis”... (...) Sunt un incorigibil uimit, un om rezonant, un om al mir rii.(...) *The primordial language antediluvian* - nu tiu de exist un mai fascinant tezaur lingvistic din care poe ii români se înfrupt .

Dau bine e nu din mers acestui „atac” sub meridianul frun ii mele i primesc - f r ipocrizie, - subtila metod –stimul de a m atrage direct în fluxul amplu al mentalului dvs

prin induc ie ..coparticipativ . V previn c nu îmi caut cuvintele, de unde mea culpa dac voi avea uneori formul ri pre ioase, deforma ia mea poezic : sunt înnebunit de CUM spun aproape ca al ii de CE spun. Enumerea de mai sus ale unor recunoa teri o iau drept joc a a cum e îns i crea ia: jocul acredite rii (sic, n) fa de cel ce va avea r bdarea de a ne citi. Am o colec ie de astfel de atestate, dar sincer s fiu, ele sunt stingheritoare i un reflex ce disimuleaz mai degrab inhibi iile provincialiste, impregnate de sistemul trecut . Tot iganu- i laud marfa, iar marocul acesta abia de acum devine consumism. Ca s nu deviez îns , voi colabora cu textul Dvs literalmente, prin spontaneitate. „Darul meu regal” este un poem sub starea indus de „onirismul” unui interspa iu dintre „veghe” i „vis”... Prin ani, am scris câteva astfel de texte în care melosul ancestral debordeaz în rostire-scriere mantramic i incantatorie, e o mantric , o divina ie pe care o atribui – dup îndelung auto-observa ie, zestrei genetice familiale, dar i memoriei stocate a empiricului ce sunt. Orice explicitare prozaic a mea ar duce în derizoriu, sau ar voala de fapt acel straniu fiin ial din care vine impulsul „crea iei” poetice. Sunt un incorigibil uimit, un om rezonant, un om al mir rii. Astfel c mi se poate repro a de a descoperi americile arhaice, c utând indii noi. Îns i via a ne este ceva ce redescoperim zilnic i mai ales în m rile închise ale memoriei cromozomiale. Ei bine, muta ia-metafaora unei lumini care nu aude, e un artificiu de

recuzit în scrisul meu: desenul de pe coperta sus-numitei c r i despre care a i scris unic, are cheia lui: omul – un Einstein f r limb scoas ca un pezevenghi hystrionic! - în noapte, artificii sugerând explozia unor galaxii, sau jeturi de nave ...paleoastronautice din spa iu spre omenire ...în col uri vagi reprezent ri descifrate recent de t bli e în Sumer: scene cu Anu-naki, în care vedem cum a fost creat omul hibrid de c tre ni te ...îngeri-ing-ineri (? Geneticieni... Poemul *Alchimion* i alte câteva din cartea-album (aparent eclectic , dar de fapt modular -compozit) – pare departe de o a a sugestie mai degrab tiin ific , de astrofizic , cosmo i antropogenetic . Dar nu ! Poezia este revela ie i starea aceea intermediar , a treia, este una rezonant , telepatic .

Poate este o trans autoindus , exerci iul acestei aparente spontaneit ii, iu eala gândirii fa de încetineala de ninsoare a trans- scrierii (trans- scrierii în sensul de scriere a transeaticului)- zic „eu sunt în interiorul textului/ ca în interiorul ninsorii”,- o captare a sferei armonice sau haloului cuvântului în „poieion”. Tema poemului este pe matrice epopeic popular , relicv a paideumei entit ii mele „coborâte” din Muntele Sacru. Energetic sunt prin na tere impregnat din spa iul sanctuaric protodacic: resimt fizic (!) asta când mi se reîncarc de singure „bateriile” în scurtele incursiuni prin satele alor mei, pe Strei, pe Dziarna ori pe Mure – în amonteP str vii care sar la cascade pentru a urma invers calea spre cuiburile cu icre în apa vie – sunt la fel cuvintelor- conceptelor de la care porne te starea asta de auto-mantramism ca efect feed back (?), terapeutic. Sper s nu deranjez cu astfel de formul ri. Alchimia

din îns i numele plantei vindec toare de inim (...) chimion, este speculativ ; tema, zic, este a erosului mito-poetic: o fat din copil ria mea a murit fizic dar revine sub incanta ia unei rostiri de „ des-fermecare – în care comit formul ri ocant explicit tiin ifice (!) spontane i ele, ea vine ca o rusalc eteric fiin pentru a se contopi mistic cu b rbatul-feciorul v duv.

i nu tiu de unde vine, dar devreme ce am gândit asta, am pus în pagin acest barbian sau ha deian poem, înseamn c el e viabil i ia trup în morfogeneza poieion. Vraja rostirii este un sens al lui *Codex aurea* din memoria sufletului nostru. Oratio vechio vine polifonic, dar este silit s curg prin vrana îngust a cr p turi din stânc . Poetizez, deci poezez, creerez, nicidecum creiez. Inteligen a materiei (sic, n) este aici p cat originar. Nu cred c în multe limbi care fragmenteaz ireversibil(?), **The primordial language** antedeluvian- nu tiu de exist un mai fascinant tezaur lingvistic din care poe ii români se înfrupt . Oralitatea dainelor de an r, prelungit ca aprofundare a memoriei pri n dobândire , a culturii noastre (folclorice-literare) va fi r sturnat Carul cu mere i Ciub rul cu stele în ogradele semioticii pe care o st pâni i cu atâta fascinant intui ie, cred c tot prin gândirea eminamente poieion . Arhipelagul este în noi, memoria freatic în noi, filoanele de adâncime în noi, poezia este fântânerie în astfel de poeme i exist cum spun anume spa ii energetice sacre, tiute de vechii întemeietori de m n stiri. M-am pomenit cândva tot ascultând b trânii c am anumite „ abilit i”, pe care un troglodit mi le-a recunoscut ca blam : parvenitismul aceluia i hiclenia de „grecotei” – cum g sesc în colindele laice din Ardeal, este alogenic i intrus în sacralitatea fiin ei colective a unui spa iu opturat pentru el, deoarece e bolnav de sine . El atribuie astfel insult tor i patologic altora, ceea ce arde în el i îl macin : îi e fric de sine. De aceea e un „ cuceritor” fluturând doctorate pe bani i conferind la rândul-i diplomuri. Greco-teismul acesta este ceva asem n tor cu recentele ospe ii ale mediilor noastre brusc- democratizate, în care avem anali ti i crainici din fanarul actual, ba chiar din kongolandul

s rmanelor pustiiri paideumatice. Divinul (?) critic recita rerifian cum ti i, de tot nebun „ Eu sunt grec!” Adic noi suntem greci ? P i cei cca 60% de origine al ii din Istioria ...sunt doar pentru c scriu în române te, greci ? Dl Niki Apolzan care st gata s ne dea de la buget o istorie de vreo 2000 de pagini, o fi grec ? C dup numele real.... Românul, s racul, când a tradus bine, tia el de ce exclama ia fanarotic „ ti kallos” în „ tic lo ie”, oare ce va fi vrut s spun ? Vezi, nu -ce am de o vreme cu grecii, carvazâc am ce am n-am cu ideea lor fix c Zamolxe a fost sclav lui Pitagoras, nu elev - ce e altceva. Ca s vezi, tocmai „ se d ” la un post privat TV emisiunea lui Dandanache, care suport m s ne dea lec ii de democra ie. Iar un conviv libidi-gnostic felcer de Mogo oaia i sfertodoct-or îng lat, îi ine isonul la tzambal mai abitir decât Tzândal lui Nietzsche ... Ce Ionpribegi ne spurc clipa, ce *lichenism*. Iar un „ov” care s-a transformat în „oiu”- mare analist juiseaz î c vit parentalnik despre manelismul în metastaz prolificitate actual la toate palierele.

În fine, eposul îmi este accesibil uneori tot din interior, unul de extrac ie sau de izbuc-nire i singur m minun(ez) de ce spune singur rostirea, orânda melosului fie în modernitate ...abstrac ionist . Sigur, nu îl am idol nici pe Onir, nici pe Endimion, sigur, mioriticul incipient al c r ilor- via Blaga- a trecut la extrema atitudinii S pân a... Concluzie: astfel de poeme-poeseuri sunt develop ri de profunzime în hlamida de magician a nelini tii metafizice pe care o resim im felurit, dar aceea i. „ Ard în iubire/ i iarba care cre te/ în urmele focului/ o numesc poem/” scriam în 1970 la debut ...Iarba pe care o numeam „spaima gigan ilor”. Iarba ca memorie stocat a luminii, iarba etimonului de preluc sacr , de codru verde i de foaie verde spunere....Iarba care imit talazul oceanic din care a ie it, cândva, asemenea nou ...Veri oara gramineelor, visul de ertului, cum i ninsoarea...Redefinirea este adamic i ea înnoie te actul divinal al numirii, al botezului, darul – harul creatorului întru a-i face parte de atribut dumnezeiesc. i a a mai aproape. i astfel mai dincoace.

2-AB: Regretatul poet și om de cultur Valeriu Bârgu, de la Deva, a strâns/scriș, între 1982 -1987, materialul pentru o carte care i-a fost publicat postum (prin grija pioasă a soției sale, poeta de mare sensibilitate și jurnalista de curaj civic, Mariana Pândaru-Bârgu): **GENERA IE I CREA IE** – apărut la finele anului 2007, la Editura Clușa v.b., Deva. Acolo, în 62 de interviuri (luate unor oameni ale căror nume spun și azi destul de mult culturii... - dar, unele, și pseudo-culturii din România: Stoiciu, Cărtărescu, Dinescu, Cristoiu, Nedelciu, Gabriel Chifu, Mihai Coman, Marta Petreu, Elena Tețoi, Rachieru, Constantin Sorescu, Cănuț, Simu, Băciș, Zubașcu etc.), descoperim caracteristicile, destul de ferm trasate, ale generației optzeciste...: o generație de entuziaști ponderați, care nu uitaseră, încă, de decența, de curajul și onestitatea necesare dezvoltării atmosferei “intimului DUH”, dar și a agoriei... O generație care ținea ce vrea și care încerca să vadă pe sub suprafețe... Mai ales, o generație pentru care cuvântul “**SOLIDARITATE DE BREASLĂ**” (dar și “**solidaritate umană**”, de multe ori... - haideți să ne facem cunoscuți marelui public și trândărilor... pentru că dela iune/trădare nu în/e de o epocă, **ci de materialul prost al individului**... - iar o epocă sau altă nu face decât să catalizeze într-o actualizare un “dat al firii”... - **atunci, acum și pururea!...un ling u de-atunci a rămas o ... javr de-acum!!!**) nu dispăruse, nu se desemantizase complet... Dvs., debutând în 1970, sub girul glorios (și alduirea sacr!) al lui tefan Augustin Doina – vă considerați un “optzecist”, sau un “aptezecist”... - sau nu prea dați multe parale pe această “periodizare” istorico-literară?! Există, totuși, după opinia dvs., o generație “douămiistă”...??? - ... și dacă da, prin ce credeți că s-ar caracteriza ea? Vă întreb asta, pentru că generozitatea dvs. deosebită vă-a îndemnat să-i ajutați a debuta pe foarte mulți tineri (și chiar foarte tineri...), mai din Hunedoara, mai din Ardeal, mai din toată țara Românilor...

Răspuns EE:

Florin Iaru a declarat că optzecismul a sucombat în 1990. Eroare. A pus în un anume distrofism, niște „directori de conștiință” care parvin și în scrieri, și în edituri ce promovează subcultura și grafomania uneori abjectă. Cei autentici post-moderni, cel puțin în atitudinal – fără devianțe ele unora în dihotomice subcurențe de subcultură (sau lichenism) erotomaniac al câtorva, s-au dăruit nume – și fără „emanația” douămiistă de aceeași coloratură, ... Optzecismul e-n floare - dar au apărut și aberanții - Inclusiv solidarismul - nota bene – atunci un fel de rezistență prin ...apartenență - sau post-lăbiian (cenaclul literar „Luptă cu ineria”)...

Am scris recent niște marginalii despre cartea asta. Țiu – am fost mulți ani foarte apropiat de Bârgu, e prea recent totul, după ultima lui privire care devenise cuvânt mut, terorizat de recidiva primei paralizii și tot ce a urmat. Odiu, am fost colegi la Hunedoara, unde veni „pedepsit” de imunzii ceiți – fusese elev la o coală și – cum zicea eil-încheietor de puton....Cel ce duce în spate înțelepciunea omului. Dintr-o familie extrem de săracă, periferic Bacului, ajunsese elev căzon și acolo ceva și s-a întâmplat, cert este că a revenit în civilie, a venit cu un cufăr de lemn la Hunedoara și a făcut parte din cercul nostru clubar, unde caraculele staliniste se gălceau „dialectic” cu noi, cei tineri și rebeli. Erau, ca să aveți o idee, Iv. Martinovici, venit din Ploiești lui

Apolzan Niki Manolescu, Nicu Tănase, dramatic-exoticul, o vreme chiar Constantin Chiri (scria romanul *O elarii*, replică la *Așa că lit o elul*), erau Vasile Nicorovici care ajunsese a fi predat în coli (!), era și un inevitabil grec, om cultivat, de-al lui Manolis Glezos, destul de rafinat, erau însuși Dan Contantinescu - din cercul de la Sibiu și eminent translator din Rilke, Enzensberger, Lasker-Schuler, Hölderlin, voilà ! Pe vremea aia asta era conspirație. Erau crile la care ne-am deducit și noi, teribili rimbaudiști sau traktieni, labiieni – oarecum – și culmea, era un evreu ultra-doct Otto Stark, prin care l-a aflat pe Khayam, Saadi, o, Doamne ! și citim în samizdat *Așa grădă Zarathustra*, dar și *Rădărea la români*, aberația lui Marx, ca tot ce a fost

el i agonizeaz înc balauresc.

Ei bine, Bârg u fu angajat – ca i Mariana Pîndaru mai târziu, la „sârml Bloomington”, laminoare, i elev de liceu la f.f. ca s recupereze studiile i s aspire spre o facultate . El fiind în acel regim al „reeducării”, necalificat i zadarnic insultat a se „cumin i” ... Ne-au asmu it ani la rând securi tii din zon i Bucure ti, Timi oara, unul contra altuia. O vreme el i i tr i via a de romantism revolu ionar la Hunedoara, apoi s-a mutat la Deva...dar i de frustrat traumatic în acel trecut de care se revendica încrâncenat a cucerii lumea ...Deja aveam câteva c r i proprii o fiecare , când la un „trial” activisto-securistic la Deva, Al Brad (prof univ. fratele lui Ion Brad, de la Academia tefan Ghiorghiev” ne-a vrut studen i i ambii am fost supu i unor „dezbateri tovr e ti” la p.c.r jude ean....Unde amândoi am fost respin i din motive de „dosare”: eu al tat lui meu, fost pastor regional penticostal, el cu tinicheaua devenit butoi de benzin : ambii inte ale acelora i obedien i zelo i turba i anchetatori care ne h r uiau cu osârdie dement deoarece eram „ostili politici partidului i statului nostru”. Recent am ob inut cele 4 dosare cu 460 de file – un infern pe care nu am cum s îl mai scormonesc, gunoiul e prea pestilen ial i de aceea uneori sunt radical, sunt scârbit de unii care acolo sunt iude iar în „via a literal ” din zon se dau disiden i sau „rezisten i” prin cultur ...Nici o solidaritate nu am sim it în ace ti ani i nici înainte. Nici m car o recunoa tere ru inat a la it ii i r ului ce mi l-au f cut mie i familiei mele. Promo ia '60, ai ales, aia care men ine în fa i acum TUPEISMUL visceral i „face reform ” în politichia and kurtula romulanilor . Valeriu Bârg u a fost temperamental la extrema mea, dar am umblat editurile i redac iile, împreun , ne-am tot cic lit sau concurat, dar am fost prieteni . Era suspicios i avea motive. Era capricios i avea motive. Era sceptic i avea motive. Era talentat i rupea din el texte colaje, paradoxale, poate optzeciste....Ambii aveam s ne lu m calea auto-perfec ionării în absen a acelei anse ..academice. Tr iam într-un mediu cvasi- proletcultizat. Am avut anse de a fi citi i de redactori buni, promova i de ei,

inclusiv în edituri. Am fost împreun , repetat, la un Mircea Ciobanu, la Preda, la Caraion, la Luceafarul, România literarIon Horea ne-a iubit, Ion Gheorghe idem : cu Bârg u i Gheorghe (ce mare poet în *Vine iarba* !!!, fie i în „criza lui cubanez ... ori în *Megalitice* ...) o luase razna la modul uluitor de frumos: am fost, zic, pe Valea Prahovei în sus, unde ne-am jucat cu el, am ascultat împreun un corb de câteva sute de ani, cum s nu îl crezi ? Nevermore de corb ce suntem ! Numai pe Nichita l-am cunoscut f r Bârg u, ci prin Mircea Micu, poet n scut, ci nu f cut.

Bârg u se ata ase”strategic” de SLAST i *Tribuna*, unde primise ca i Co ovei-junior, rubric : inta : genera ia lor. Eu eram unul interferent, dac m-a i întrebat. A a cum sunt i acum. Un smintit s-a luat de mine, deoarece am participat la o dezbatere foarte bun despre potmodernism. Ulici define te clar problema, în prefa a vol I al Literaturii Române Contemporane – nucleu ce ar fi putut fi al unei Istории. În fine, Ulici nu l-a în eles, a a c Bârg u i el s-au înjurat i etcaetera, nu s-a împ cat cu el niciodat . Dar când a auzit c a murit tragic, i-a p rut r u. i în schimb, l-a norocit Ion Caraion, cu toate c despre articolul lui despre „Fabulosul râu” din *Jurnale* vol. I (înainte de plecarea în Elve ia) se poate vorbi (are comentarii paralele de subsol care contrazic ce spune în pagin , era un caustic cum e bun oar azi Gheorghe Grigurcu , în opinia mea ...) a a c Valeriu a fost premiat la prima carte de c tre CC al UTCMae tri la *Flac ra* erau P unescu (pe care Valeriu nu l-a înghi it., de i era înc ponderal acceptabil) i mai ales alt pasager protector: Niculae Stoian....Dramaticul maestru al unor Cristoiu, Nistorescu, Ro ca St nescu acum pe cai, i altora care azi sunt, pardon, moguli ai presei . Dar s tai aceste amintiri i s r spund concret: Bârg u care dorea s fie inclusiv un istoric literar, cump rase ceva rar atunci, un magnetofon, i lua interviuri celor din fieful *Slast* i *Tribuna* – floarea optzecismului. Apropos, Florin Iaru a declarat c optzecismul a sucombat în 1990. Eroare . A puiat i un anume distrofism, ni te „directori de con tiin ” care parvin i în scrieri, i în edituri ce

promovează subcultura și grafomania uneori abject. Cei autentici post-moderni ti, cel puțin atitudinal – fr devian ele unora în dihotomice subcurente de subcultură (sau lichenism) erotomaniac al câtorva, s nu d m nume – i f r „, emana ia” dou miist de aceea i coloratur, ... Optzecismul e-n floare- dar au ap rut i aberan ii- Inclusiv solidarismul- nota bene – atunci un fel de rezisten prin ...apartenen - sau post-labi ian (cenacul literar „Lupta cu iner ia)... tiai c Bârg u a avut la Hunedoara un cenacul „, mama r ni ilor” numit „, Lupta”, în vreme ce eu fondam unul cu numele Lucian Blaga ? Dar stihia lui Labi , de care Nichita se plânse în Tribuna c „, atâta vreme cât Labi a tr it, eu nu am publicat nimic” - ce superb form de venera ie, nu?) - solidarismul zic, este func ional, dincolo de decaden a unei p r i în cârd ism p tima sau arogan în a fi ori ba „, disident „, „, contestatar”; etc . Bârg u a adar a intervievat glosând apoi totul i Mariana a mai recuperat câteva nume de prin sus numitele rubrici g zduite, dar nu a mai apucat s publice cartea... Sigur c unii cuprin i acolo nu erau decât o reac ie de generozitate a editorului Valeriu Bârg u – fa de cei ce tineri fiind atunci, mul i ghiorghidiza i cu adev rat, asta a a, ca prob de grațitudine. C unii au r mas ce sunt, bun oar bunul lui amic Ioan Adam sau că iva moldoveni de-ai lui , r z i cum se pene -curcanau ei, e altceva . Valeriu nu a fost ingrat. Cu el am stat de-o vorb la ceaiuri (el nu a prea b ut „, la via a lui” dar eu „, cam b usem”) – pân -n ultimele lui ceasuri. Valeriu venea aproape zilnic la mine, la biblioteca jude ean *Densu ianu*, unde eram salariat pasager i navetist.Era

tragic lovit de primul atac i se transfigurase total. O a a foame de via i de performan rar am întâlnit. Era un timid care persifla cioranian mai totul. Era un încol it : eu tiu cel mai bine dintre to i „,confra ii” din zon , Era colocvial i ne f ceam planuri de iar i-tandem. Nu mai eram „, singurul talent de care m tem în acest jude ”, ci uman –copil resc: se temea de iminen ... i ea veni i so ia m chem la spital, unde am fost, vai, în familia acelei groaznice clipe. Apoi au venit dricarii, cioclii i aciua ii, iar eu am fost îndemnat s fac ceva foarte greu : s scriu chiar pe masa casei lui necrologul. Nu tiu cum am ascultat de Mariana s fac asta . Îmi dau peste gur s opresc, iat , acest „,in memoriam”, care va trebui s mai rabde o deta are, pentru a fi nevirusat de emo ie. Exist apoi o decen a amintirilor cu cineva, pe care nu o voi înc lca niciodat . Am parcurs repede i stupefiat un caiet al lui Valeriu Bârg u, un jurnal de salon de urgen , la primul atac: ar trebui editat, dar nu eu sunt cel ce o va face. Mi s-a spus c are de gând L.I. Stoiciu s prefazeze, în fine. Ar fi o carte cutremur toare, este acolo poetul terorizat teribil de soarta omenirii, de istoria imediat , culmea, un suflu incredibil de mesianic, ceva greu de psihanalizat. Scrisese ca i al ii *Apocalipsa lui Bârg u* (m-a ascultat i a titrat doar *a lui Valeriu...*), dar acel caiet este chiar o apocalips , deloc ioanic i deloc a revela iei: or dac vre i a revela iei poieion, înfrigurat i cu text bandajat prin care bu ne te sânge. Ar mai fi multe de pomenit, dar r mân la aceste tres riri prilejuite de întrebarea Dvs i de cartea post- mortem. Judece al ii.

3-AB: Revista pe care o conduce i, la Hunedoara, *NOVA PROVINCIA CORVINA*, dovede te c , chiar neintrat , înc , oficial i dinamic-eficient, în UE, **România Cultural** are i poate dezvolta autentice valori de “export”, de circula ie **CEL PU IN** european . De ce, îns , aceste valori ale culturii i, mai ales, ale literaturii române – **NU CIRCUL , ÎNTÂRZIE S SE AFIRME I S SE IMPUN** ? Sau – nu circula i suficient, nu circula spre celebritatea unui **Premiu Nobel pentru Literatur** , de exemplu?! S fie de vin doar limba? S se adauge i tembelismul responsabililor guvernamentali cu Cultura, dar i ai MAE, în România? (Nu pot s nu v informez c MAE, prin DRRP – Direc ia pentru Rela iile cu Românii de Pretutindeni - a dat “aviz negativ”, acum pu ine s pt mâni, **ULTIMEI REVISTE AROMÂNE TI DIN ROMÂNIA!!!**...- “*Dimândarea*”, cea ctitorit i p storit , pân acum, de titanul patriot i om de cultur , dl. prof. **HRISTU CÂNDROVEANU**). S fie i un sentiment de autosuficien al scriitorilor români, care se mul umesc a se citi între ei? S fie “secet ” de

traduc tori (**BUNI/CONVING TORI**...nu “la norm ”...!) ? S fie toate astea...plus “înc multe”...?! - care **ANUME**???! Ce le lipse te, esen ial, românilor, ca s demonstreze lumii c literatura lor este, în general, chiar peste standardele de valoare ale multor ri cu autoritate cultural supradimensionat , în lume...? Toat lumea se extaziaz în fa a unui Paz sau Marquez, dar nimeni nu -l mai cunoa te (**NICI M CAR ÎN ROMÂNIA** !), pe un tefan B nulescu ...A.E.Baconsky sau Labi sunt “oculta i” **dintr-un motiv**...Radu Gyr ori Adrian Maniu i Aron Cotru **din motive, zice-se, diametral opuse**... i r mân, în felul sta, relativiza i criminal pân i Goga, Argezi ori Blaga... - dar, de un timp încoace, nici m car geniul eminescian, ori cel sadovenian, nu mai sunt f cute cunoscute m car românilor... **d-apoi Europei/Lumii**...?! i nu este de vin **DOAR Programa colar de Român** ...Eu zic c func ioneaz “omerta”-ul (oficial...) pe invers, în leg tur cu anumite valori autentice - române ti... Gre esc mult, probabil...

R spus EE:

(...)Ce-i aia globalizare, dac nu Recidiva, refacerea, tentativa accelerat acum de re-conquist A Limbajului – Cuvântului Întrupat în Lume (FIE , i a fost ca s fie) – primordiei? Repararea i recuperarea Condi iei din care am fost expulza i?

Doamne, câte întreb ri într-una singur ? Gândi i poliedric. Aromânimea, ce subiect teribil pentru un mine ce sunt. Un mine însumi ce sunt. M boteza i cu tulbur ri într- ce ? Limpezire? M supraestima i dar acesta e riscul dvs i m gulirea mea. Despre revista **Provincia Corvina** te rog s amân m povestea . Sunt bucuros foarte c a i semnat materiale esen iale i sper s tim unii de al ii în viitor, cât o mai editez. Despre armânime ...iar i mi-i greu acum s opinez, dar tiu c politica statului de la Bucure ti a fost mereu una de tr dare a originii românimii rev rsate de istorie în vitregia f r egal a acestui exod încremenit.. Blestem pe capul t iat al ultimului rege dac ? Stigm ? De i...Poate c un nume deveau acum, profesor chemat ci nu f cut, v spune ceva în subiectul armânimii: Bîrsoan. Voi încerca s v fac leg tura. Cu ani în urm mi-a d ruit cartea lui de doctorat în domeniu, o cappo-d-oper . E un areal în care nu îndr znesc s calc decât cel mult amu înd. Nu zic c nu vibrez la acest vast subiect...Dar am limite, pietate i sfial fireasc . Nu sunt erudit, ci doar ...înrudit. Neam de neamul meu suntem Nostru. Desigur. Baconsky? Da, cel din **Corabia lui Sebastian** i mai ales din **Cadavre în vid**. B nulescu ? Un cuvincios pentru Nobel, „Încremenit în proiect”, cum gura p c tosului sc p cioara ...Labi ? Sfâ iat de hiene i feti izan i, ucis de stigma care l-a ucis i pe Marin Preda: spiritul adâncului.

Esenianul nostru, dar i cel ce i-a f cut loc lui Nichita Sergheievici St nescu s se dezic (oare?) de impardonabilul **Ro u vertical**- îl am dac vre i, - i s dea „cu boii în albastru”Mda. Dar s i aud nen scu ii câini, pe nen scu ii oameni cum îi latr ”. Genialitatea? „Bolnavii care conduc lumea”, versus esen ialmente **bolnavii care motiveaz sublim lumea** ! „Genii bolnave”(zise un domn Bâc recent). Paranoicii de genul lui Dali, i o armat f r sfâr it : Einstein, Orwel, Wells, Wittgenstein, Newton, etc. etc. Li se atribuie, ca i unor faraoni alte boli, boala Asperger. Beethoven, Andersen, Kant, Hölderlin, Novalis, Dar i sudamericanii finalului de secol XX- remember, Marquez, Sabato, Eduardo Galeano i înc ... N-am via de citit cât clipe de tr it. Nici nu mai prime te memoria mea cea scurt . i simt seismic acest asalt informatic, aceast modificare a func iilor cerebrale indus ame itor, riscant, de zeul Electron.... Sim ul meu de „vân toare „ în virtual este intact, dar i instinctul fiin ial al ...consev rii. M tem de prea mult...Plânsul celui ce rena te este acela i . L moarte va trebui s avem resurse de a râde. Se spune c e un fel de orgasm – un frison prin care senzorialul ne ap r . Fiin a SE ap r ? Spasmul este muscular, dar ceva aminte te straniu de un copac ce se auto-smulge.A adar geniile sunt îmboln viri i bolii i se dau nume, i se schimb nume. Se vorbe te de conexiuni

neuronale determinate în creier de probleme patologice : ceva for eaz i reface circuitele, rupturile, ramific i interconecteaz ... Oare aurele fisurate se refac de la sine ? ... Precum în Om a a i în AT-om. Mai sunt, poate vreo mie de nume. Procentul genialilor pare s fie în cre tere, suntem în constric ia Timpului i totul se accelereaz , fie i moartea mult mai harnic , s ierte adjectivul c îl vitregesc ! Oare nu cumva specia e *astfel* bolnav ? Se vorbe te deja de revenirea unui cromozom de doisprezeceDe vibra ii ce se sincronizeaz rezonant cosmic. De venirea unei noi specii, din exterior corelat ci interiorul.... Fie primite ca daruri ! C doar nu tot grecii ni le aduc în cetatea cranian . Geniile cele bolnave – adic ... mai tot ce avem! Efectul Bun versus efectul R u. Avem cum ti i cu supra-H ruire i la români. Compensatoriu la s r cie i nevoie din neam de neamul nostru. Semioticianul ce sunte i m intimideaz i nu pot face nicio schi de parad enciclopedic . tiu eu i câ iva enciclop(IE) edici – ciclopi cu piedici în gura pe terii lui Platon. Treac -mearg . Nevermore de corbi de mama lor !

À propos de „sudalme” polemice, de care îmi scrie i undeva : eu nu sunt decât conjunctural palmfletist, l-am plagiat oarecum pe Ca avencul i pe Luca Pitul, deoarece numai a a m lupt s nu îmi pierd min ile cum Ermil R dulescu spunea: de atâta realitate urât . Descreierat ! Dar nici nu voi scrie i apoi s mor dup un frigider, beat :, Va fi lini te, va fi sear ” ... Suicidarii de pretutindeni, nu de ei m leg. Modifica ii. Frico ii de via . M dezleg mai degrab .

Vorbesc deja în dodii, semn c nu voi trece la alt r spus, dar nici nu voi dormi sub asediul interogativ ce cu atâta patos...infuzat mi-l inspira i. S ne juc m oglindind i poate capt m câte ceva lic rind pe acela i cer din noi, ...aromânesc. Oricum, nu grec. Nici altceva , altcineva .

Ne na tem plângând: nu dup necesara p lmuire a moa ei, ca stimul: plângem ca reac ie la prima alungare din edenul acvatic i întreruperea de la surs a omphalos-ului, cablul submers prin care primeam energie vital i elementele

necesare preg tirii...debarc rii.

Prima c l torie a omului în comsosul captiv din Geea.

Eu nu am plâns când m-am n scut, a a mi s-a spus cu uimire .. când am fost lansat în real- moarte; o fi ceva cu fiin a noastr , care întâi se ar t la chip urât (b trân , mumie ?) i asta nu m mai sperie. Cuvântul Fiu (fiic) s-a întrupat. Primul.Urm torul este din femeie, nu mai e din fecioar , a adar e copil. Aceast distinc ie se f cea acum vreo dou mii de ani, cel pu in la romani....Era discriminatorie, poate, dar legat fiind de problema milenarului drept de succesiune la tron. Era pe când omul imita zeul-dumnezeu i monarhiile panteonice...

Pentru mine extrag o metafor , ori mai multe . Prima este c acel plâns este reac ie la lumin a animalului smuls brutal din mediul dependen ei paradisiace- dulce farniente.....Din oceanul placentar, filogenezie. Pentru femeie, suferin a d inuie ca stigm atemporal prin atribue la o deitate reptilianOare ce c uta pe p mânt (?) înaintea omului f cut i continuând pân azi, invizibil ori împieli at, superiorul antef cut, s fi fost acela un homo-reptilianus, sintez a milioanele de ani de saurieni?

Metaforele sunt speculative. Deductive. Psihanalize. Prezum ii. Erori. Erezii. Întrez riri. Fulgere mentale...

Nou luni prenatale, nou eoni? Fractalismul ar avea ce explora aici. Sau poate Ur-sitele erau a ipite. Plânsul este al izbirii de lumin a zilei, a soarelui, nu al luminii interioare, divine. La om e ca la p s ri: Holderlin are un poem despre vulturul(natura inteligent i crud , care, imediat ce puilor le cresc pene, îl arunc brutal din cuib: c derea îi ublig s dea din aripi. Prima lec ie este a naturii ...Gaia. Glumind uite c Gaia este la noi un nume pentru vulturoaic .

Iar chipul b trân – urât, al primelor ore o fi sugerat cândva supersti ia reîncarn rii, sau poate c nu.(În copil ria timpului, oamenilor li s-a zis i „Chipuri”, în Sudamerica...) – pare c era cel ce va mai fi, la moarte, urât it de erodarea f pturilor gazoase care suntem: respir m gaze, aerul e gaz. Eterul e de asemenea în noi. Bacovia auzea materia

plângând, eu am speculat metaforic: aud antimateria râzând” ...Paul Celan are un poem uluitor vizionar : vede asupra unui om pe o plajă o formă spectrală, sferică (!) sufletul lui, care se bucură, deoarece omul de carne suferă agonizând, se bucură că va fi dezlegat de trupul muritor...Câteva lapidare fraze îi poate reuși să vă „explic” cum lucrez cu mintea, pe tulpina inspiră ei. Altoind.

Oare Cuvântul se întrupează tot plângând? De ce? Ce anume plânge fiecare re-geneză, ciclicele distrugerii într-o a refacere? Ce teie fiindă și uneori ne amintim și noi. Înviând prin dezvăluire ...din memoria cromozomialăCeva ne diferențiază deorigini: ni s-a opturat ceva, de unde deducem că pluralitatea El Ohim este temătoare, prudentă, geloasă, vulnerabilă?...Cromo-Zeu-om...At om. Aton. Akenaton. Omozeul. Zoomul. Ameim gematric. Delirăm? Sau ancestralitatea umanului are strangulații artificiale? Aici privim suturile oaselor craniului? Pare că au fost cândva cusute chirurgical. Sudate pentru a extinde optim carcasa cutiei rezonante cu cerul. Sau dimpotrivă, tiparul cranian al omului adamic a fost prea mare pentru a ieși înfrînături din femeie: l-au mai diminuat? Delirăm?

Ce viteză are gândul nostru față de infima „scriere cu apăsări funingine”, fraudă a considerat a Veghetorilor civilizatori îngrăditi....O simpatie ar merita pare-se, dacă ne-au înviat câte ceva, și nu fim ingrași. Dar suntem, adică în dizgrație.

Poesia pentru gură –cuvânt este înăutere; este în limbajul inimii (zise și Blaga) dar în cel primordial, codul cel spart, strâns de entitatea cenșorială, când „bâlba” ne fu pedeapsă în răzlețire...Adevărata alungare din Eden, iată-o : din limbaj.

Refluxul hermeneuticii, semioticii, pare să fie recuperativ și delirant ...de unde idiosincrazia subculturalilor față de un dumneata.

Eu scribul mă las scris, mă las vorbit? Mă mistific într-o regiune și ceea ce am memorie scurt dobândesc dar pierd zilnic, ori explozează în somn, ca nesemnificativ?

De demult, după ce am ieșit din

învierea de a compune (...) după model, ai observat că adolescenții încep la noi propensiv cu Bacovia? Inerent celui nou venit, am înțeles că eram în efortul – ne trufa! – de a-mi depăși maeștrii. Doina mi-a spus că se bucură că de un dar din partea lui Dumnezeu că m-a descoperit. Unicul sfat a fost să nu mai apelez la mașcul – accentuam astfel conceptual – deoarece „la dumneata odată rostit, cuvântul devine unic și esențial”.

Ce ansamblu am avut cu astfel de ivașfători, vânatori de talente! Coala ne îndopa cu sovietici și cu internaționaliști proletari. Nina Cassian, Al Toma, Sahia, Maiakovski, Olshov, Olga Bergolt, Maria Banu (sora lui Max Bănuș), Porumbacu, Baranga, Breslau, Ben Corlaci (da, omagistul apoi marele fugăr disident, că în ninocica cassian nonagenara de la New York) Dan Deleu, M. Beniuc, Victor Felea, Florin Mugur (da, jumătate de onirist pe jumătate de cenșori chiop de la C.R. – care mi-a făcut pierdut un proiect liric, cum altul, mai încoacePierdut, adică împins la vreo instanță vigilent doctrinar?...Programa de înviemântăni-văra inclusiv în rusă, pe tăia...Pe Letia Papu, pe Vasile Nicorovici (a fost căiva ani la He George Sidorovici, pe Al. Toma, pe Virgil Teodorescu (da, înblănitul oceanelor de mai târziu) ...Hunedoara, cu Nicu Tănase, cu Ion Bieșu erau directori de înconștiență ... Eminescu era trunchiat și explicat comunist. Caragiale ne-a mai mult otrăvit, grila lui e un peracul care va deschide că avenci, dandanachibrânzoveneți în orice regim demagogic și fanfaron. Că în Ionescu, din păcate. Metoda e parivă – va pune mereu „papa pe vicii”, necum stimulativ, cum ar fi fost a lui Gyr, Crainic, Goga, Eminescu cel tot. Nici mai încoace, Caraion, nu joacă cinsti: ci în cheie dublă. Cheia dublă e altceva decât cheia franceză .. Nicidecum cheie de bolt. De Blaga aflai abia prin anii '65....Nici Călinescu nu era. Mă mir că exaltatul lui poem „Eu sunt grec” nu a fost tăiat de staliniști paukeriști și jdanovicioși. Proletcultiști? Ba bine că prolecultiști!

O, Doamne, cât am pierdut noi în vechiul sistem, față de ce informație avem azi! Avem acces la „fructul interzis”?

Asta mi-e de-ajuns pentru a acuza totalitarismul: nu doar pentru mine, ci cel pu în pentru genera iile lor mei. Fiin a se autocontempl i nu prin onirism, misticoid, duplicitarism, bardism, ci prin cunoa tere i deci re-cunoa tere . Prin oglindire suntem în Dumnezeire. Putem fi i noi dumnezei. Biblica este grafiat cu „b” mic, dar Isus a vorbit f r discriminarea sintaxei : „b” mic nu exist , e doar o fric de traducere - remember: din greac ...A a cum atunci totul era grecizat, se engleze te azi. Barbu sau Khayam, ori Solomon Marcus ar fi bine s ne fi dat cheia sublim : dintre Pancreator matematician-arhitect i cel Vis tor-Poet. Dar noi avem darul de a întrez ri. A întrevedea. A anticipa. Abstractul poeziei nu este blamabil, ci de elogiât. Este codex de ini iere . Dumnezeu î i aminte te prin oper : doar acolo, în opera lui deplin vie ubicu , în inteligen - poate fi dedus. Nu ne e de ajuns spre a nu ne mai teme de re-moarte ?

Am urmat întocmai – i intuitiv- deductiv proiectiv –prin oglindire - ab initio- apoi reg sind asta i în carte – sentin ele oraculareOraculare ? Revelatorii. Dar i empiric. Grecii sunt vicleni de la al ii, predecesori. i evreii sunt a a, ohoo, dar tot de la al ii, de la sumerieni...Mai încoace, latinii care luar de la greci, care greci luar savuros i de la egipteni, poate de la Saurid... Ce-i aia sincretism în religii i în istorie ?

Ce-i aia globalizare, dac nu Recidiva refacerea tentativa accelerat acum de re-conquista

A Limbajului – Cuvântului Întrupat în Lume (FIE, i a fost ca s fie) – primordiei? Repararea i recuperarea Condi iei din care am fost expulza i? De pluralul El-Ohim, cel gelos, ca s nu devenim asemenea lor ? De ce nu-mi d pace aceast problem ? Promisiunea de Pace Vou e referitoare la altceva, nu la pacea pe care eu o nelini tesc cu întreb rile de acest fel. DE CE ? Alchimionul meu e i un descântec din mitul universal gemelar: abelcainismul sau cainabelul de care am scris ...) .Gemelarul narcisiac, gemelarul tuturor miturilor codificând ceva de neatins decât prin efrac ie ? ...el-ohimic? Este aceast entitate plural (sic) un substitut?

Demiurgos ? Îngerii- ingineri geneticieni ? Etimonul ING (ENG) s fie un întâmpl tor butucul „ vi ei inginere ti” ? Pe urm acest Uriel i vasta panoram a alfabetului str puns (sic) i iat -m delirând sinelui meu i sinei dtale, sau invers ...despre ce ? Despre Noi care suntem UNU –în –multiplu. Cea stranie analogie s-a f cut între comportamentele similare la oameni i grupurile de p s ri, turme sau insecte – roiuri...Func ionând la fel încât par p ri ale unui unic organism. Eu empiricul i eu omul rezonant eram cu abecedarul acela stupid în tr istu - am prins i creta i t bli a roman !) prin anii 50, când umblând descul prin miri te la vitele mo ului, observam ciud enia asta: nu m dumiream (întrebam DE CE)

Stolurile de p s ri de deasupra holdelor, zburând în forma ie compact , î i schimbau instantaneu i brusc direc ia, de parc erau o pas re unic !

Habar nu aveam de legile geo-magnetice, de interconection, de rezonan , de câmpurile invizibile...Dar eram în câmpul p unii, eram la p scutul vitelor, p scut cumva de te miri ce vibra ii deo-prezente ...Suntem în plin(virtualmente) interiorul textului de parc el este corp viu , manifest în vorbire, în plin esoterism? Fie !

Iat fulgura ia mea – dac nu e un abuz s zic „ a mea” , devreme ce este a fiin ei inteligen ei....Altundeva masculinul Duh era numit le feminin : Sofia. O fi posibil opera ia de transsexualitate în aceast deviant întrebare a eului? Sau a supraeului ?

Ce parad a derizoriului, sufocant , este în jurul nostru i eu n-am ce face, omphalic f ptur (f c tur , dar nu ! n scut, ci nu f cut !). Textul în interiorul c ruia rezon m, s fie hermafrodit ca tendin de netezire, de continuitate versus D.V .- „ Deal- Vale ondulatoriu?

Ce furtuni magnetice m-au devastat odinioar , ce dor de mine însumi, cum scriam: ca s în eleg DE CE ...S nu rabd pân -cum se promite- moartea îmi va ar ta. Sie i,poate, ci nu purt torului, s rmanului nostru trup teluric. De ce avem nostalgia asta a nemuririi? DE CE ? s nu ne consol m ? Cine anume î i dore te recuperativ sau expansiv (...) o durat smuls condi iei deja date. Pare-se ireconciliabil, ca un fel de conflict cu un

sine mai amplu, dac nu infinit. Plânsul pruncului lansat în lume, s fie râsetul i cântecul de mai târziu, poesia existen ei noastre? Oare de ce omul biblic, în general, nu râde ? i de ce – mai ales la

secte - această morg i acest refuz la veselie, la destindere, la o clip -uitare de boli, de murire ?

4- AB: USR-ul a zis c va organizeaz **lecturi publice**, pentru a-i face cunoscu i românilor pe “homerii” i “shakespeare”-ii lor... i a organizat... i organizeaz ! Eu am participat la a a ceva...Vin, la Casa de Cultur a ora ului/municipiului, scriitorii (nu to i, c invidia e mare...), plus ceva plevu c , dintre cei care, precum pe tii pilo i, se în de coada/gura scriitorilor... i cam atât...”**CUM S SCO IELEVII, LA LECTUR PUBLIC ???!!! DOAR ESTE DEMOCRA IE !!!!**” – url , parc , hmmm... - cu o satisfac ie victorioas , c -i pot feri pe tineri de contaminarea cu DUH, responsabili în mântului i ai Culturii...Nu neap rat s -i „încolonezi, doi câte doi”, dar ceva ...”**promo**” mai energic, m car...Pardon, “democra ie” a început s însemne , oare, procesul de tâmpire/tembelizare, re -analfabetizare i re-bestializare a tineretului?

R spus EE:

(...)E un r zboi la toate palierele i coala ar fi trebuit, cred, s nu fie desp r it de cultur , ca minister, ci s fie în treimea : patrimoniu -religie- educa ie: adic În v mânt. Elevii cred înc de mici, în inocen a lor, c t o i scriitorii sunt ni te mor i. Anecdotic, o jun admiratoare de a mea îmi spuse: „Eu v iubesc cel mai tare pentru c -mi plac nespuse poeziile dumneavoastr i deoarece ...sunte i viu”

“Contaminare cu duh”, sintagma îmi aminte te incriminatoria “ infestare religioas ” s securit ii i activismului dejist i ceau ist. E un r zboi la toate palierele i coala ar fi trebuit, cred, s nu fie desp r it de cultur , ca minister, ci s fie în treimea : patrimoniu -religie- educa ie: adic În v mânt. Elevii cred înc de mici, în inocen a lor, c to i scriitorii sunt ni te mor i...Anecdotic, o jun admiratoare de a mea îmi spuse: eu v iubesc cel mai tare pentru c -mi plac nespuse poeziile dumneavoastr i deoarece ...sunte i viu”

Mi-a explicat cum stau lucrurile, a a c am glumit îngrozit: poate c într-o zi voi semna cu numele Eugen EVIU”

Tembelezarea sau cablagizarea vine prin ecranele din care a venit i lovitura de palat –partid, sau cea mai mare rota ie de cadre din istoria etcetera. Vine din pornoizarea, din cinismul josnic al „ reformatorilor” de spe sau descindere post- ceau ist . Remember c nu degeaba ideologul de curte Codoi era supranumit Dumitru Popescu- Dumnezeu. Liota

uteci tilor i r m i ele jalnice ale celor ce pot fi g si i ca lideri ai operelor politice pân -n 1989, în **DEX**-ul ultim editat de ceau i, au fost pârgjhia ii care s-au ocupat de implementarea acestei conspira ii antina ionale f r precedent. i pr sila *tuturilor* securi tilor parveni i la controlul „ istoriei”; iar inspiratorii alogeni au jubilat i sunt pe cai. Totul a fost schimbat a a : pe ici, pe colo, prin p r ile esen iale) sau non ?) . Iar radicalismul na te i el mon trii, deoarece extremele se ating. O demo(n) crea ie distrofic . S-a aruncat copaia cu zoaie cu tot, dar i cu pruncul?

ara lui Râsu-Plânsu ? A lui Papur Vod ? Bul i îmbulin rile. Catarsis prin lep darea pielii arpelui. Patrio i zicem, patriho i, cum Ha deu zicem. Rezona a shambalic i draculismul lui Agathone and Bathory. Opera lui Ilici Viorel Iliescou, Brucan, Neulander, Clitoriadis, Priboii ple i eni, becalicii vanghelici, et clientela toat din Egregorul ciclotronului „ globalist” ; and company.

Dar, profesore, s tim dintru a crede, s credem întru a fi : bestializarea

nu poate reuși deoarece tot ce e R u, de sine piere. Nu m tem de cei mână i de frica irepresibil – ei se vor autodistrage – s ne temem de oroarea uitării, de schimonosirea pragmatic a esențialei legi rezonante : Paideuma.

Ideea este a dependenței de spațiu a culturii, organicitatea. Unii în eleg „cultul urii”. R fuiala, frica de sinele lor, spaima de trecutul ascuns. Dar bruiajele sunt mereu depite, imuabilul continu. Cultura este determinat spațial în umanitate; nu prin voința acesteia (ori a dirijismelor), cât consecință legică a unor înclinări iminente de cauze naturale, care întesc și produc prin oameni și ste vaste organisme colective independente. Nu suntem un popor bolnav, ci avem doar prea multe uscături, ca și p durile de azi. Există impulsul acesta legic încă neconștientizat: nu voința dă naștere culturii, ci cultura îl reînvie pe om... Un

fel de al treilea regn suprapus interregnului în care suntem. Iată un grup de triade, ca și zică a a. Ancestral avem experiența acestui al treilea regn. Există sufletele popoarelor. România inclusiv cea revrsată peste granițe, este o zonă de cultură cum tci paideumatică.

Pulsează în noi un suflet supraindividual. De aici capacitatea de a crea cultură, adică paideum, de ordin ontologic. Dar cu sfial îndrăznesc eu să vă amintesc domniei Voastre despre acestea. Faceți o revistă exemplară, o faceți apostolic ca un martir. Și rbd m s se termine r ul prin sine. V rog să recitiți îndemnul final din *Noul Testament*, „cine a făcut r ul, să-l facă și mai departe”...Energiiile negative se vor elibera „din sine”, doar efectele colaterale sunt tragice. Suntem în aceste efecte colaterale, mai bine zis agonice.

5-AB:...Am auzit pe mulți zicând că scriitorii nu știu “să producă”, pentru “nevoile pieții”... - adică, despre una scriu scriitorii, și de cu totul alta au nevoie cititorii...Bun, în eleg că **S r cia bate Poezia**...dar chiar să coboare poezia tacheta, până la nivelul de “poezie -rap/rock/manea”?!...b tucit pe caldarâmul străzii, ca în civilizația afro-americană...?! Sau mai este și vreo altă ansă...ba chiar o fi posibil și procesul invers, de “în lare/educare a maselor”, prin cultură (știu că vă sun “ca dracu”, dar altceva-ul epocii noastre sună “ca tat-su”... - ...sau, iar, greșesc fundamental, și sunt un babalâc învechit/“expirato -iliescian”...?)?!

R spus EE:

(...)Scriitorul nu produce, el rezonază și cântă : El oficiază și altoie te unde s-a s lăb ticit. Cei ce se tâmpesc manelind, din nefericire compromis teoretic „breasla”, de și expresia asta îmi displace. Ma terii Manele. Societatea civilă ar trebui să -i ferească pe ei de s r c ie: dar s racii nu pot sponsoriza s racii, iar elitele de carton sunt majoritatea analfabetice: și grobiene; și orbe e: Orbito r de orbe e când e vorba de c turari.

Scriitorii. Scribii, auctorii, ce amalgam barthesian. Calea ? Asompiunea! Dar nu auto-r stignirea. Respingerea în fine a ecuației c l u-victim, a sadomasochismului consimțit ca metodică a politicilor toate. Mulțimile lui Gustave le Bon dau luceferi ai huilei și cocsochimiei- nimic altceva. Sau conserv bestial (!) fanfaroni care confiscă retoric lozincile foamei și înjosirii, minciunii și pupincurismului, una pretinzând, alta f cînd. Sistemul, iată cine produce montri. Structurile salvate, plantațiile de viruși, tulpinile nesmulse, ca buruienile, la

vreme. Elitele obscure. Pseudocrații. Parveniții tuzluci. Mamelucii saraielor care alung satele seculare din muni și îi fac vile ca Taj Mahalurile rromilor. Sistemul și virtutea de odinioară, decăzut în lăitatea uitării de sine colective.

Scriitorul nu produce, el rezonază și cântă : El oficiază și altoie te unde s-a s lăb ticit. Cei ce se tâmpesc manelind, din nefericire compromis teoretic „breasla”, de și expresia asta îmi displace. Ma terii Manele. Societatea civilă ar trebui să -i ferească pe ei de s r c ie: dar s racii nu pot

sponsoriza s raci, iar elitele de carton sunt majoritatea analfabetice: i grobiene; i orbe e: Orbitor de orbe e când e vorba de c turari. i habotnice cu botni e când e vorba totu i s înal e ca negrotei vod ctitorii: pretind cap de list pe placa memorial i la altar . În cutare loca ce se tot zide te neispr vindu-se de 28 ani, sub hramul ini ial al martirilor revoluiei, apoi al tuturor sfin ilor...i !), cânt folclor pseudo-religios manelistele, care ieri

desf tau protocoalele festivismului ceau ist. Pe schele, me terii mari calfe i zidari suduie în gura mareUn megafon transmite din ogiva turlei ne- gata , suporadecibelic, slujbe de la Sathos....Peste drum, la crâ ma cu pokere i drogobe i, concureaz tot decibelic manea cu supraocauaCrede i c inventez ?

Pia a fricii i a comer ului cu bolile i moartea. Farma-i-conul.

6- AB: Dvs. ce viitor întreve de i, pentru Poezie – în România i în Lume – pentru acest secol XXI? Unii spun, AZI, c Poezia este ... **o prostie**...(acuma, drept s zic, nu garantez c , în toate/oricare dintre epocile culturii umanit ii, nu vor fi fost astfel de...opinii... - dar ast zi, cu „civiliza ia Internetului/ciberneticii atot-triumf toare”, parc sunt mai multe i mai „vocale” opiniile despre futilitatea Poeziei, decât oricând alt dat ...). Chiar a a s fie...?! Pân i comunismul s-a folosit (grotesc, e-adev rat, mai ales la începuturile sale strict bol evice...!) de Poezie...

R spus EE:

Poezia sunt eu i dumneata, suntem noi, oamenii. Poezia este divina ie i ar t angeluman . Este bucuria i râsetul, tânguirea iubirii pieritoare e „ oapt de la om la om”. Este omul în perpetu redefinire esen ial . Nu zic râm torie. Nu zic f c tur , cronic rimat , nu zic duhnet, ci Duh. Iar internetul e o binecuvântare dac îl vom utiliza bine, recuperator pentru încetineala i lenea induse din valma istoriei.(...) Poezia nu se tie ce este dar este a ti . A se revela. E starea de beatitudine pe care cei mul i o au prin stimuli biochimic, dar adev ra ii poe i o au în trezie. O pot d rui altora . Empatie divin . Rezonan cosmic . Naos în haos.

Poezia sunt eu i dumneata, suntem noi, oamenii. Poezia este divina ie i art angeluman . Este bucuria i râsetul, tânguirea iubirii pieritoare e „ oapt de la om la om”. Este omul în perpetu redefinire esen ial . Nu zic râm torie. Nu zic f c tur , cronic rimat , nu zic duhnet, ci Duh. Iar internetul e o binecuvântare dac îl vom utiliza bine, recuperator pentru încetineala i lenea induse din valma istoriei. Într-o zi sper s formez pe un motor de c utare cuvântul Dumnezeu i s m rog de iertare inclusiv pentru gre alele alor mei din veacuri.

Interferen a galaxiilor Gutenberg- Internet este aparent catastrofic , iluzia ciocnirii d spaime doar pro tilor. Merit . Cutare e

prost deoarece merit . Tic losul pentru c nu merit m, dar îl trecem cu vederea. Poezia nu se tie ce este, dar este a ti. A se revela. E starea de beatitudine, pe care cei mul i o au prin stimuli biochimici, dar adev ra ii poe i o au în trezie. O pot d rui altora . Empatie divin . Rezonan cosmic . Naos în haos. Viitorul poeziei este pacea i ru inarea fa de fratricidul incubilor care mutileaz ra iunea, lumina cugetului i curcubeul vis toriei. Poezia e toate artele la un loc i religie – Re –ligio. Refacerea Leg turii- leg mântului : din jos în sus, asta trebuie s ne fie mai clar. Nu ca d ruire divin , ci ca în l are din sine în condi ia înnoirii noastre .

7-AB: Ce p rerere ave i despre critica româneasc actual ? O mare parte din r spunderea/vina sau meritul cataliz rii i promov rii literaturii române de calitate (sau ne -cataliz rii i ne-promov rii...) în ar i înafar , ine i de critic , îndr znesc a zice eu... Cu foarte mici excep ii, i acelea (v rog s nu m b nui i, DEFINITIV, de „miopie avansat ”, „primitivism”, „localism”, „spirit de vizuin ” etc.) inând doar de revistele

de provincie, i, **ÎN NICIUN CAZ**, de revistele majorității „capitali tilor”...critica de azi (mă refer, evident, la **CEA PROFESIONIST** !!!...nu la cea amical-neprofesionist ... - dacă va mai fi existând, azi, **critic profesionist** ...) parcă a căzut în „somnul cel de moarte”...

Răspuns EE:

Te voi dezamăgi: orice părere exprim eu despre critica „actuală”, îmi va spori ca factor de risc suprasaturant marginalizarea, obida și sila. Eu văd că numai poezii îți scrie despre poezii. Ceilalți ...

Te voi dezamăgi: orice părere exprim eu despre critica „actuală”, îmi va spori ca factor de risc suprasaturant marginalizarea, obida și sila. Eu văd că numai poezii îți scrie despre poezii. Ceilalți ... Reviste de provincie sunt câteva mult mai vii decât cele ruinate, ca fostele CAP-uri... Odată cu „factorii” și pensiile lor date de Iliescu celor mai îngâlbăniți, se vor duce dracului și ele. Profesioniști? Păi nu există decât talent. Talentul este profesioniști este

autocizelator. Restul e iluzie. Coala trebuie doar să compare și să istorisească povestea fascinantă a literaturii și mai ales a Vieților celor ce scriu: deoarece viețile lor fac opere, nu invers. Și neapărat profesorul trebuie să fie ales, chemat, ca apostolii. Sfântul de serviciu printre iururile de mlade tinere ... **Altoierile** le face literatura însuși, ca ... ținând a sufletului –duh.

8-AB: Credeți în anșă dată tinerilor prin revistele colare, de cultură? Dacă „da”, cum ar trebui să arate acestea, pentru a le folosi cât mai mult tinerilor...(bineînțeles, condiția minimă este **de a fi citite de tineri**...ceea ce începe să devină, tot mai clar, “o mare și puțin solubilă problemă”...)? Ce părere vă este, înțeleg, despre revista noastră, **CONTRAATAC**? Ajută pe cineva, pentru gândire/simțire, eventual chiar pentru...”creație”?!

Răspuns EE:

(...)Revista *Contraatac* ar putea fi numită și „Ariergarda”. Vital în orice strategie superioară. *Contraatac* este uneori un colocvial tratat în care uiți de tine și te minunezi ce poate face un singur om, dacă are alături spirite tinere și înflăcărea aspirației universitare. Dacă dintr-o promoție fie doar unul-doi se vor ridica într-acolo !! - și tot merit !! Merita și. Fără patos nu se poate. Fără dragoste astfel. Dacă dragoste nu ar fi, nimic nu ar mai fi. Cunoșc, primesc, sprijin în zona mea, câteva duzini de reviste.

Cred deoarece îți scriu. Revistele colare sunt foarte bune inclusiv pentru aprofundarea programei colare tipice și pentru puștii dar de dorit ale și care vor accede spre arta scrisului, filosofie, cunoaștere performantOlimpicii lațeni și de talent.

Revista **Contraatac** ar putea fi numită și Ariergarda. Vital în orice strategie superioară. Eu am descoperit decenii la rând în licee tineri care au ajuns apoi ei înșiși în literatură, teatru, muzică, arte plastice, film, jurnalism. Acum orice

Colegiu are un nucleu și face o revistă

Contraatac este uneori un colocvial tratat în care uiți de tine și te minunezi ce poate face un singur om, dacă are alături spirite tinere și înflăcărea aspirației universitare. Dacă dintr-o promoție fie doar unul-doi se vor ridica într-acolo !!) și tot merit !! Merita și. Fără patos nu se poate. Fără dragoste astfel. Dacă dragoste nu ar fi, nimic nu ar mai fi. Cunoșc, primesc, sprijin în zona mea, câteva duzini de reviste.

Mă întâlnesc frecvent cu cei ce mă

cheam , colaborez dintotdeauna cu acei profesori – dascăli care înnobilează condiția de învățator . Ne bucurăm când descoperim devreme ceea ce oricum se va afirma în timp. Colegiul redacțional este o bunăcoală pentru eventualii tehnoredactori de mai târziu, lucrurile elbun. O revistă este bine să fie ediționat cumva vorbit, etalat cu scurte rubrici fa de colegi, profesori, la o oră de studio deschis.

Unele sunt excelente, altele doar exerciții – bune și ele – dar sunt și unele

superioare chiar celor editate de big ministere sau fonduri...Simplu : acolo unde ard oameni de elită , pedagogii și ei înșiși Creativi – avem și reviste minunate . Nimic din cele înirate de mine, desigur, nu sunt liter de lege . Legea creșterii nu este nici de drept, nici de jure. Vă mulțumesc pentru încredere și cer scuze pentru te miri ce abateri...De la ce ? Să trimitem și ne citim.

AB: Mulțumesc mult, pentru onoarea dialogului cu dvs. și pentru soluțiile date ori întrezărite, pentru opiniile pertinente (dar și în “im-pertinentă” putem găsi soluții...!), în legătură cu literatura, cultura, oamenii de cultură ai epocii contemporane...

23 februarie 2008 – Interviu luat Poetului **EUGEN EVU**, de către **Adrian Botez**

politicieni care își trădeză rile și popoarele!

Dictatura Bancherilor U.E.

- sau: Ceea ce guvernanții noștri refuză să ne dezvăluie... -

De multă vreme tiam (și chiar am spus-o!), despre dictatura mondială a BANCHERIILOR, adică a virtualității mincinoase a computerelor fosforescente, asupra realității dureroase...Dar zilele acestea am avut chiar dovada, dublată de aflarea unui semen european/francez, de aceeași convingere și de același potențial de revoltă, precum al meu...

S-o luăm pe rând. Ieri, 15 ianuarie 2008, televiziunile române, în loc să-și rezerve loc pentru comemorarea genialului și vizionarului spirit eminescian, s-au înghesuit, care mai de care, să prezinte tiera conform creșterea (după o săptămână, aproape, de blegire serioasă a leului, fa cu muncă tura de coborâre a „euro”... - abia ieri se înviorase leul, “de doi bani” speranța...) dnii T. Riceanu (prim-ministru al României) și Mugur Isărescu (guvernator al B.N.R., neclintit în post sub toate stăpânirile, “cu toate partidele, ca românul imparțial”) se vor duce la Strasbourg-Bruxelles, pentru ca să facă “lobby” pentru România, că, cică, “nu merită” ara noastră tratamentul acesta (...catastrofic, fie vorba între noi...de neofite te leul, de oricât “năoutate” ar fi el, în raport cu euro, moneda la care, din 2012, vom fi “înhamăi”, zor-nevoie...sau: de voie-de nevoie!).

Că nu merităm să fim vizitați și spoliați de toți “tunarii” și “eparii”, care vin, acum mai dihai decât oricând, dinspre UE („eparo-tunari” dintre marelarii cei aduși de Ion Iriac la masacrul porcilor mistreți românești, pe moiașă de la Balc... - același Iriac care, prin 1997, avea de gând să trântască, vis-à-vis de Mânstirea Vorone, un motel, cu grațiarul de mititei cărat până sub nasul sfinților și voievoilor, de pe zidurile sfintei ctitorii a lui Ștefan...!!!) și, după ce au dat “lovitura, trec banii peste grani”, și ne lasă mai săraci cu câteva miliarde de euro pe an... - asta oțtim și noi! Nu e nevoie de aerele de binefăcători, arborate de acești doi trădători, care tocmai ei au permis, dimpreună cu “cumnații” lor politici din celelalte guvernări ale pustiei/pustiei românești postdecembriste...

Problema este alta: de ce ne-a izbăgat cu foră (fără consultare referendară!), panglicarilor, într-un **viespar cumplit**, din care înseși popoarele care, chipurile, au stat la “baza” ctitoriei UE (și azi mă voi referi, în

primul rând, la Fran a lui Jean Monet...), ar vrea, acum, să iasă, dar...NU MAI POT!!!!... DE CE????!! CU CE DREPT????!! De ce, briganzilor, ai mințit poporul român că UE este “Paradisul”, “unica noastră ansă” economică...etc. - cât vreme UE se dovedește a fi, în realitate, cea mai anti-democratică structură scoasă în lume, vreodată, de om...o veritabilă capcană a popoarelor/noiunilor!!! Până la Hitler a fost ales democratic!!! - ...spre deosebire de CIG (Conferința Interguvernamentală) – **NEALEAS**!, de Comisia Juridică UE – **NEALEAS**!, de Consiliul de Miniștri al UE – **NEALES**!!!!(..doar Parlamentul UE este **ALES**, dar sunt create, în jurul său **TOATE BLOCAJELE DE FUNCȚIONARE**!!! – spune, pe bună dreptate, în *Rețeaua Voltaire*, dl prof. **Étienne Chouard**, politolog din Marsilia, cel care afișează pe blog-ul său analizele *Proiectului de Tratat Constituțional European* – în care celebra ziaristă elvețiană **Silvia Cattori** îi ia un amplu interviu (cf. “*Etienne Chouard: Tratatul european servesc intereselor celor care le scriu*”).

De ce, “binefăcătorilor” dâmboveni, ai tăcut mâlc, asupra unui punct esențial: **cum și dacă se poate ieși din structurile UE, dacă constă în că ...nu-i de tine și de țara/poporul tău?**

Pentru că, iată ce ne dezvăluie dl **Chouard**, răspunzând la întrebarea **Silviei Cattori**: “Cum ar putea ieși din Uniune, un stat care și-ar dori asta? Este aplicabil această măsură?” – **Etienne Chouard**: “Nu-i deloc simplu să ieși din UE și asta ar costa foarte scump (n.n.: despre aceste costuri n-ai vorbit **NIMIC**, de parcă ar fi privit nu poporul român, **DIRECT**!!! – ci născăva populația din Constelația Orion... - “discreților”...! - nemernici mincinoși ce sunteți!); ar trebui un guvern foarte puternic determinat (n.n.: nici nu mă îndoiesc de “determinarea” unui guvern, care în România, acum, de o lună și mai bine, fărâmișat în Ministerul de Justiție, cum a înțeles-o mai an, tot cam atât, fărâmișat în Ministerul de Externe...!). Această situație de non-întoarcere mă face să mă gândesc la AGCS (Acordul General asupra Comerțului/Serviciilor), de unde **NU SE MAI POATE IEȘI** (s.n.): acest acord (negociat și semnat fără să ni se vorbească, **ÎN CEL MAI MARE SECRET** - n.n.: și suntem într-unul dintre cele mai “democratice” țări ale lumii – Franța!) are același genom antidemocratic, ca și UE: aceeași oameni le-au conceput ambele organisme, ele servind aceleași interese: **ALE MULTINAȚIONALEI IALE BANCILOR** (s.n.). (...) Orice urmă de democrație va dispărea foarte curând: statelor, în negocierile secrete ale AGCS, sunt în curs să li se interzică de a interzice (antreprizelor), unele altora: eu nu-și mai interzic asta, dar tu, tu te abții de a-mi interzice alaltă...Cetățenii, foarte curând, se vor afla goi, fără nicio apărare – și nimeni nu vorbește de asta!!! Toate serviciile publice sunt amenințate de aceste mecanisme. Și aceasta este o chestiune ireversibilă: **AMENZILE PE CARE STATELE ACCEPTĂ TREBUIE SĂ LE PLĂTEASCĂ ÎN CAZ DE RETRAGERE NU SUNT PLĂTIBILE, ATÂT SUNT ELE DE PROHIBITIVE!!!** (s.n. - n.n.: arde-v-ar focul Tâlpiei Iadului, mizerabili mincinoși, care guverna în România – ...de fapt, o mână în la zălhana!!!).”

Cât democrație mai rămâne, în această atât de mult slăbită și trămbiată UE?! Răspunde tot dl **Chouard**: “Nu există con-decizie asupra tuturor subiectelor: există o cantitate de subiecte unde tocmai **NEALE II** (Comisia și Consiliul) hotărăsc singure asupra legii europene. (...) Acest sterilizare progresivă a sufragiului universal este un motiv solid de a ataca statul francez pentru violarea Convenției europene asupra drepturilor omului: propriii noștri reprezentanți sunt în curs de **A VIDA** voturile noastre de orice putere/for: **DEMOCRAȚIA AGONIZEAZĂ ÎNTR-UN DÉCOR ARTIFICIAL, DE DEMOCRAȚIE SIMULAT**” (s.n.).

Și, cu toate că tot el spunea că e aproape imposibil de ieșit din structurile UE, exasperatul de ipocrizia dictatorială a reprezentanților ilor-guvernori ai Franței, dl **Chouard**, zice, referindu-se la unele discuțate de masonii european-americieni, la Lisabona, acum câteva săptămâni, când cutau și mai “dreag busuiocul” (între ei!!!), după respingerea Constituției europene, de către patru state: “Lovitura de stat de la Lisabona mă face să mă gândesc foarte serios dacă nu trebuie să ieșim, de urgență, din această UE-MB (**Uniune Europeană a Multinaționalelor și Bancilor**). Încep să fiu efectiv exasperat de neputința de a schimba UE, **al cărui program genetic pare a fi conceput contra popoarelor și contra democrației**” (s.n.).

Dar, astfel, UE n-a devenit, pe sub nasul nostru, **un organism supranatural al Dictaturii Bancherilor și Negustorilor**? La prima problemă, cea despre „dictatură” - dl **Chouard** ovie, puțin de tot... - dar noi nu ovim deloc și-l completăm...Iată ce zice el: “Anul 2007 tocmai a confirmat ceea ce anul 2005 revelase: metoda și conținutul Tratatului de la Lisabona confirmă că există o bandă de violatori la manete, și că ceea ce se petrece acum este o lovitură de stat. Este o lovitură de forță. Definiția loviturii de stat este: atunci când o putere nealeasă dobândește o putere importantă și rău controlată. **BANCA CENTRALĂ EUROPEANĂ**, nu dă socoteală, absolut deloc, nimănui. Este absolut extravagant modul cum acesta (*Tratatul*...) a fost scris: se vede bine, se vede peste tot, că tocmai miniștrii au fost aceia care au scris această măsură, pentru ei înșiși (...) Este o Constituție, evident, dar o proastă constituție, scrisă de oamenii care **NU** trebuia să o scrie. (...) Eu în la această idee de bază: nu oamenii puterii trebuie să scrie regulile puterii; nu parlamentarii, nu miniștrii, nu judecătorii – trebuie să scrie constituția; constituția trebuie scrisă de ceilalți, de oamenii dezinteresați (...) .

Înțelesul va rămâne; drapelul va rămâne. Referința la euro va rămâne. Ei, la Lisabona au zis că vor retrage

drapelul. Dar chiar crede i c -l vor retrage? Ei au retras eticheta <<constitu ie>> - dar într-o sticlă cu otrav , ce este periculos? Eticheta, sau con inutul?Ei ne iau de imbecili!"

Iar la întrebarea direct a **Silviei Cattori**: "Aceste întruniri la vârf, Lisabona, G-8 – n-ar fi decât ni te mascarade, unde conduc torii, între un chef i ambasade, iau decizii f r f r s se raporteze la mandatul lor – este un sistem dictatorial?" - dl **Chouard** ov ie, oarecum, uluit de gravitatea situa iei reale/create în mult-trâmblata UE :” Nu este, înc , o dictatur – c ci, într-o dictatur , nu exist libertatea de opinie i exprimare... “ – dar, dându- i sema c aceste a a-zise drepturi , i a a formale, sunt pe cale de a fi abolite total, adaug , oarecum prolix, jenat i ironic: “E ceva mai moale ca o dictatur , pentru c mai exist polite e...(…) da, este în curs de a deveni o atitudine totalitar .(…) Discursul mincinos, inversând valorile, Orwell îl anun a în romanul s u **1984**: <<r zboiul este pace>>; <<munca este libertate>>” – i simplul fapt de a repeta acest limbaj retrage armele într-o rezisten poten ial . Manipularea prin limbaj func ioneaz tare bine. Ea cere, din partea rezisten ilor, o forma ie, o ucenicie asupra acestor tehnici de manip ulare”.

De acord, trebuie s înv m bine care sunt armele du manului – dar asta nu diminueaz , prin nimic, nemernicia du manului, calitatea lui de du man, faptul c el a devenit du manul nostru, atacând visurile noastre cele mai scumpe...Visul democratic l-a înjosit în...surzenia “democra iei” – surzenie care, oriunde i oricând în lumea modern (de fapt, înafar de primele timpuri ale romanilor, când „dictator” însemna „salvator al patriei, în timp de restri te”...), se nume te, clar: **DICTATUR** ! Iat ce zice dl **Chouard**, referindu-se la chiar “omul de vis” al construc iei UE (atingând, astfel, problema major a **Marii Finan e Mondiale** – care, f r a ov i, noi spunem c , deja, a instituit **DICTATURA MONDIAL** , **DE TIP NAZIST**, **A BANULUI!** – credem c a i privit, acum dou zile, cele 15 cadavre de palestinieni, masacra i, în str mo easca lor „fâ ie Gaza”, de „dreptul” **Marii Finan e Israelite**...Yehud Olmert îl numea pe pre edintele Superputerii Militare SUA - „confidentul meu”... – Mare Finan care l-a convocat „la scar ” pe George W. Bush, în numele „poporului american”, s se preg teasc pentru invadarea, la ordin israelit, a Iranului...c vor c dea, f r rost, pe frontul cel nou al petrolului, i ni te... mii/zeci de mii de „nigers” americani, ce importan mai are, pentru nazismul israelit, aflat în turbat ofensiv mondial ?!): **Jean Monet** – “aceast icoan , acest simbol al Europei, acest aproape -sfânt, pentru <<eurolatri>> - era un bancher francez, care tr ia în SUA i care era impregnat de valorile americane. De fapt, el a conceput i construit UE - **PENTRU A SL BI EUROPA, PENTRU A ÎMPIEDICA SUVERANITATEA POPULAR S SE RECONSTRUIASC , DUP R ZBOI** (s.n.). El a scris acest lucru cu mâna lui! Este consternant!”

Deci, din n scare, UE este unealta prin care SUA (a se c iti: **MAREA FINAN** !) urm rea lipsirea de personalitate spiritual i de suveranitate na ional , a statelor/popoarelor europene/cre tine. În favoarea cui? Nu-i greu de aflat cine nu vrea grani e na ionale/statale, i nici cre tinism (de sute de ani, de prin 1648 – Revolu ia din Anglia!) i cine î i dore te ca popula ia Terrei (mai ales aceea de ras alb , mai refractar la principiile „satrapiismului”...) s devin o liot /mas de sclavi ieftini...chiar gratuit i (înregimenta i i marca i, ca vitele!): Negustorii, cu “elita” lor anti-cre tin , prin defini ie(a se revedea mânia lui Hristos, în Templu, când a pus mâna pe bici, împotriva celor mai vajnici/recalcitrani sfid tori ai atitudinii altruiste: **zarafii**...): **BANCHERII PRIVA I** (un fel de stat în stat i, totodat , un suprastat, acel “Guvern Mondial”, de care se face atâta vorbire, i în numele c ruia popoarele sunt terorizate cu tot felul de catastrofe: foametea universal , pârjolirea planetei, distrugerea planetei de meteori i fantomatici i cu atât mai sini tri, cu cât sunt mai fantomatici... - terorismul universal etc. etc. – toate „universale”, dar i toate extrem de profitabile pentru Guvernul Mondial al **Marii Finan e** - care, pe de o parte, restrânge, pân la dizolvare total , drepturile civile - pe de alta, spoliiaz turbat Terra, în numele unor idealuri...nobile/”cruciate”...!!!).

Iat ce spune dl **Chouard**, care, dup opinia noastr , nu gre e te deloc, în ra ionamentele sale: “UE este un monstru conceput prin i pentru marile corpora ii. Împotriva consim mântului popoarelor, aceast nefericit <<c s torie>>...(…). De secole, statele au abandonat o parte din puterea lor de a crea moned – b ncilor private: b ncile au ob inut, de la guverne, cel mai adesea prin corup ie, dreptul fundamental de a crea moned . Dar cel pu in, pân de curând (pân în 1974, în Fran a...), statul împ r ea înc , cu b ncile private, dreptul de a crea moned : când un stat avea nevoie de bani pentru a crea c i ferate, spitale etc. – statul crea, el însu i, moned – i el nu trebuia s pl teasc , înrobitor, interese particulare, la rambursarea banilor...(…). Acesta este punctul crucial, cel care v condamn la munci for ate, în profitul rentierilor lene i. Statul împrumuta de la Banca Central (care crea acea moned pentru o ocazie anume) i, pe m s ur ce statul rambursa acel împrumut, Banca Central distrugea acei bani, dar f r s pl teasc unor particulari, în detrimentul intereselor statului!

(...)Din 1974, în Fran a, în epoca arpelui monetar european, statul – i, f r îndoial , aceasta este situa ia în toate statele europene! – i-a interzis lui însu i s împrumute de la Banca sa Central – deci, este el însu i lipsit de for a de a crea moned ! Deci, statul (cu alte cuvinte, noi!) se oblig s împrumute de la b ncile private –

clarificate de sinoadele ecumenice. Cine iese din aceste tipare -repere, iese din unitatea Bisericii, din comuniunea cu Ea. Iar cine a iesit, se mai poate împărți de comuniunea cu Ea (Biserica cea una) și reîntra în unitatea Ei, doar întorcându-se din rătăcire, la adevărul dintru început.

Observăm, însă, din puncte de vedere, ca lucrurile nu stau tocmai așa. Vom da în continuare doar un exemplu în acest sens, cel mai recent:

-Mai întâi, revista **ROST**, în numărul din 22 nov. 2007, a publicat în întregime adevăratul ACORD DE LA RAVENNA – care cuprinde rezultatul întâlnirii dintre Bisericile Ortodoxe (mai puțin Biserica RUus și cea Bulgară) și Biserica Romano-Catolică și Biserica Greco-Catolică, precum și reacția presei laice privitor la acest Acord, la conținutul lui și cîte anume s-a putut înlege din el – adică recunoașterea, într-o formă sau alta, a “primatului papal”. Același document (*Acordul de la Ravenna*) este publicat, cître sfârșitul anului 2007, și de periodical de informare bisericească, teologie și spiritualitate “al Patriarhiei Române – Vestitorul Ortodoxiei, anul XVII, nr. 413-414, nov. –dec. 2007, pp.8-10, dar ziarul a ajuns la noi, cititorii, abia în primele luni ale anului 2008. Ca răspuns la reacția presei laice, același periodic, în același număr, publică și un comunicat de presă al Patriarhiei Române, în care se explică, în mare, ce și cum s-a semnat la Ravenna. (Acest comunicat va fi prezentat cître sfârșitul articolului nostru).

Dar să revenim la conținutul articolului semnat la Ravenna.

După lecturarea, chiar și superficială, a documentului, se poate observa, “cu ochiul liber”, că acesta a fost “rânduit” de catolici, cu siguranță, înainte de întrunire, nu în prezența sau cu participarea activă a ortodocșilor, ei au fost chemați doar să-l semneze. În cele ce urmează, o să vedem și de ce facem o astfel de afirmație. De la primul până la ultimul paragraf al documentului, observăm că termenii catolici primează cu obstință, precum ai citi un curs de teologie catolică. Mai mult, se lasă să se înțeleagă că abia așa (recunoscându-și superioritatea scaunului Romei) se va intra în adevărată normalitate, conform vechilor tradiții ale Bisericii primare, recunoscându-l pe papa drept cap al întregii Biserici (Protos între patriarhii lumii).

-Dacă primatul papal (al episcopului Romei) ar consta doar într-o “enunțare” – și se face referire la Tratatul despre Duhul Sfânt, cap.45, al Sf. Vasile cel Mare, unde se spune că cele trei persoane ale Sfintei Treimi sunt “enunțate”, fără însă ca desemnarea unei Persoane drept “a doua” sau “a treia” să implice vreo mică orare sau subordonare – susținându-se că tot așa și între Bisericile locale există o ordine (taxis) care nu implică vreo inegalitate, atunci de ce mai înțeleg de mult la această “recunoaștere”?! Să fie doar din orgoliu? (paragraful 5 document). Probabil au uitat de Sf. Grigorie cel Mare, papă al vechii Rome Ortodoxe, care învață în scrierile sale: “Eu spun, fără cea mai mică ezitare – că oricine se numește episcop universal sau dorește acest titlu este, prin mândria sa, PRECURSORUL LUI ANTIHRIST”, căci prin această pretinde să se înalțe mai presus decît ceilalți. Greșala în care el cade vine dintr-o mândrie egală cu a ANTIHRISTULUI, pentru că după cum acest pervers a vrut să fie privit ca fiind mai presus decît ceilalți oameni, tot așa și cel ce dorește să fie singur numit episcop se ridică, pe sine, mai presus decît ceilalți” (3).

-Dacă forma principală în care se exercită comuniunea între episcopi sunt sinoadele (soboarele), cf. paragraful 52 din Documentul VALAAMO, de ce în Simbolul de Credință de la Niceea și Constantinopol, nu menționează sobornicitatea, ci catolicitatea Bisericii? Mai mult, în paragraful 11 se arată, printre altele, că ruptura de la 1054 a provocat “răzărarea uneia din însușirile esențiale ale Bisericii”, catolicitatea. Nimic mai adevărat. Dar cine a produs ruptura?!

Mai departe, după ce se arată existența a trei niveluri de instituții eclesiale (paragraf 17): cel al Bisericii locale, condus de un episcop, cel al unei regiuni, care cuprinde mai multe biserici locale și, în sfârșit, cel al întregului pământ locuit (oikoumene), care îmbrățește toate Bisericile locale, se face referire la Canonul 34 apostolic, care vorbește de “protosul” – capul episcopilor Bisericilor regionale – și, prin analogie – și Bisericilor locale de pe întreg pământul – trebuie să aibă un “protos” – un cap (kephale) al lor, care nu poate fi decît episcopul Romei, căci așa era oedinea (taxis) a patriarhilor în primul mileniu creștin: Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia, Ierusalim. Se mai face referire și la Sf. Ignatie al Antiohiei (în Epistola către Romani-prolog) care a spus că “Roma este BISERICA Care prezidează prin iubire și ocupă primul loc în această ordine (taxis) și, prin urmare, episcopul Romei era protosul printre patriarhi”. De aici până la “primatul papal” și chiar “infallibilitatea papală” nu mai e decît un pas. Se are, însă, grijă, ca, în finalul documentului, (paragraf 44) să se menționeze că: “această distincție de planuri (n.n. : privind protosul) nu diminuează egalitatea sacramentală fiecărui episcop sau catolicitatea fiecărei Biserici locale”

Pe de altă parte, în document se invocă foarte mult ideea de sobornicitate (sinodalitate) a Bisericii. Dar să vedem ce fel de sinodalitate! La paragraful 32 citim: “Ambele noastre părți (Catolică și Ortodoxă) mențin în Simbolul de credință – Niceo-constantinopolitană – că “Biserica este una și catolică” (!!!) – deci unde-I sobornicitatea?! Pare suficient de clar. Și ca să ne convingem mai bine pe sine pe sinodalitate – vis-à-vis de

pap , la paragraful 42 citim :”Sinodaliutatea la nivel unoiversal, exercitat în sinoadele ecumenice, implică un rol activ al episcopului Romei ca protos...).De i episcopul Romei n -a reunite sinoadele ecumenice din primele secole, nici n-a prezidat vreodată personal asupra lor, cu toate acestea , **a fost îndeaproape implicat în procesul luării deciziilor**” (s.n.).

Ne întrebăm : în ce fel – dându- i cu p rerea ca un egal al celorlalte sinodale sau impunând ca un kephale ? i dac i s-a în eles prea bine, în continuare(paragraful 43) se precizează :” primatul trebuie întotdeauna privit în contextual sinodalit ii, iar sinodalitatea în contextual primatului”(SIC!!!) – APOI SE STABILE TE, PRECUM CA S SE TIE: 1-La toate nivelurile(local, regional i universal) primatul e o practică ferm întemeiat în/pe tradi ia canonic a Bisericii...- i a fost acceptat i de R s rit i de Apus ;totu i, există diferen e de în elegere cu pruiere la modul în care trebuie exercitat, precum i cu pruiere la fundamentele lui scripturistice i teologice”(5).

CONCLUZIE

Mai întâi,trebuie reînut, c unitatea Bisericii nu se realizează renunând la Adev r, din parte a Bisericii Ortodoxe, ci prin revenirea la Adev r, a celor ce l-au p r sit.Iar acest lucru nu se va întâmpla curând,pentru c , atât bisericile protestante, cât i cea Catolic , nu vor renun a la egoism, orgoliu i preten ii.Or, a a nu se poate face un authentic ecumenism. O tie toată lumea.

Preedintele Comisiei Europene – Jose Manuel Durrao Barroso(6) spunea, la un moment dat : “În pofida credin ei noastre commune în Mântuitorul Hristos, în pofida lum ini Sale care str luce te peste noi i ascult m acela i Cuvânt al lui Dumnezeu(...) nu afl m unitate în rug ciune sau comuniunea euharistic ;nun e lep d m de interesele i orgoliile noastre”(7).

Ortodoxie înseamnă solidaritate, nu putem sta pasivi când vedem c cei de l ng noi gre esc i cad.”Cu fiecare c zut se f râmiaz bucuria biruin ei totale a Binelui(8).”Cine poate fi bucuros numai pentru sine, când î i tie fra ii c zu i sau în eroare? i câte fe e nu are eroarea?!Se în al ,dar el crede c merge pe drumul cel bun, ba chiar pe singurul drum bun.Numai când nu va ajunge la înt va vedea i va recunoa te c a fost în eroare.Pâna atunci merge înainte, cu orgoliul adevarului i dreptă ii lui, de i are de partea sa doar orgoliul – f r adev r i dreptate.Suntem datori s cercet m,s nun e l s m condu i doar de onestitatea noastră , care poate fi pur i simplu înalt p rere de sine(9) “.

Suntem în Sfântul i Marele Post – am auzit în periada preg titoare pilda **Vame ului i a fariseului**.În calitatea noastră de confesiunoi cre tine – unde st m?În spate, smeri i ca vame ul,recunoscându -ne posibile neîmpliniri i apelând la interven ia lui Dumnezeu?Nu. E evident pentru oricine ca ne înghesuim to i în fa , rostind la auzire : “Mul umesc, Doamne, c nu sunt ca ceilal i!”În spate, to i sunt vame i i p c to i...E adev rat c se mai aude i în porimele rânduri “mea culpa”,” mea maxima culpa”, darn u în numele confesiunii, ci în nume personal.Confesiunea e o abstrac iune f r sentimente i f r p cate(10).Ea nu poate f i decât în fa ; “mea culpa” la nivelul i în nimele confesiunii nu - i mai p strează sensul, cuvintele devin adev rate injurii sau blasfemii la adresa lui Dumnezeu.Confesiunea nu poate gre i.Toate confesiunile sunt papi i mereu “ex cathedra”.De aceea, adev ratul ecumenism se mi c atât de greu.Logica cea mai simpl ne arată c nutoate confesiunile pot fi ortodoxe, adic dreptcredincioase – intru toate, c ci în cazul acesta n-ar mai fi atâtăa confesiuni, ci ar fi “una Sfânt , Sobornicească i Apostolească Biserice ”.

E drept c oarecare recunoa tere a neîmplinirii fiecărei confesiuni e i implicat în acceptarea dialogurilor bilaterale(ca i n cazul Ravenna), sau multilaterale, ca în cazul Mîc rii Ecumenice din cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, dar, i aici, gândul secret al fiec rei confesiuni e s nu mearg spre ceilal i(ceea c ear însemnă s se întoarc la starea de vame care cere iertare), ci s r mîn fiecare unde se afl , aducându -I pe to i la sine.Chiar i în dialog, fiecare începe cu rug ciunea fariseului :”Mul umescu - i, Doamne, c nu sunt ca ceilal i”(11).

Cum ie im din dilem ? Între confesiuni, suntem i noi ortodocsii.Ne cuprindem im pe noi în rîdul celor despre care am zis c “nu pot fi toate ortodoxe”?Nu.Pentru c noi nu suntem în f a a altarului ca fariseul, nici la u a ca vamesul.Personal – ne-a ez m unde ne duce mintea.Ca Biserice , suntem îns în ALTAR, cu Cel din Altar, de pe Sfânta Mas , a a cum am fost din zorii cre tinismului.Acolo nun e compar m, suntem cum am fost, **f r schimbare**.N-am ap rut mai târziu i nu putem intra în rîndul celor care î i caut locul.Îl avem dintotdeauna:ACELA AL DREPTEI CREDIN E.Ortodoxie aceasta înseamnă .

NOTE

1-Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, Sanctitatea Sa Bartolomeu, la cea de -a III-a Adunare Ecumenic European , Sibiu, 2007, în **Glasul Bisericii**, nr. 11-12 nov.-dec. 2007, p. 147.

2-Idem.

3-Egumen Andrei Wade, **Care este adev rata Biserice a lui Iisus Hristos** .

4-**Canonul 34 Apostolic** (p. 24) spune: “Episcopii fiecărui neam (ethnos) trebuie să-l cunoască pe primul (protos) dintre ei și să-l socotească drept cap (kephale) și să nu fac nimic fără avizul (gnome) lui (...) - dar nici acela să nu fac ceva fără avizul tuturor”.

5-**Vestitorul Ortodoxiei**, an XVII, nr. 413-414, nov.-dec. 2007, p. 10.

6-La cea de-a III-a Adunare Ecumenică Europeană, Sibiu 2007.

7-**Glasul Bisericii**, an 66, nr. 11-12, nov.-dec. 2007, p. 156.

8-Antonie Plămădeală – Mitropolitul Ardealului – **Tâlcuri noi la texte vechi**, Buc., 1996, p. 128.

9-Idem.

10-Ibidem.

11-Ibidem.

12. **Vestitorul Ortodoxiei**, nr. 413-414, nov.-dec. 2007, p. 8.

COMUNICATUL DE PRESĂ AL PATRIARHIEI ROMÂNE, REFERITOR LA DOCUMENTUL DE LA RAVENNA :

“În perioada 8-14 octombrie 2007 a avut loc la Ravenna -Italia întrunirea Comisiei Mixte Internaționale pentru Dialog Teologic între Biserica Ortodoxă și Biserica Romano -Catholică. Delegația ortodoxă a fost condusă de către IPSS Ioannis Zizioulas, Mitropolitul Pergamului, iar cea catolică, de Eminența Sa Walter Kasper, Președintele Consiliului Pontifical Pentru promovarea Unității Creștine. Din partea B.O.R., au fost delegați la întâlnire P.S. Petroniu Sîljanu, Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Oradei și diacon prof.dr.Ioan Ică jr.

Odată cu publicarea Documentului Final, redactat de Comisie în urma întrunirii (15 nov. 2007), au apărut în presă unele interpretări inexacte. Așa s-a ajuns să se înțeleagă, de către unii, că partea ortodoxă ar fi acceptat faptul că papa este primul între patriarhi, în actualul context, al celor două Biserici. Pentru clarificare, Patriarhia Română a dat un comunicat de presă, pe care îl redăm în continuare: “Întrucât presa a prezentat în mod denaturant și tendențios documentul comun, privitor la primat în Biserică – precizăm următoarele:

-Comisia Mixtă Internațională pentru Dialog Teologic între Biserica Ortodoxă și Biserica Romano -Catholică, care și-a început activitatea în anul 1980, are ca scop de a analiza aspecte ale învățurii de credință aflate în divergență între cele două Biserici, în vederea “restaurării comuniunii depline dintre cele două Biserici, bazată pe unitatea de credință, potrivit experienței și tradiției comune a Bisericii primare”. În măsura în care această Comisie ar găsi soluțiile necesare concilierii, ea nu are mandatul de a se pronunța asupra posibilei uniri a acelor două Biserici, decizia revenind, în ceea ce privește partea Ortodoxă, Sinodului Panortodox.

-Membrii Comisiei de Dialog, întruniți la Belgrad (sept. 2006) și Ravenna (oct. 2007) au dezbatut rolul episcopului în al sinoadelor în viața Bisericii, la nivel local, regional și universal, Documentul Comun adoptat precizând următoarele: “Ambele părți (n.n.: cea ortodoxă și cea romano -catolică) sunt de acord că în vremea Bisericii nedespărțite (până în 1054), această ordine canonică (taxis) (n.n.: Roma, Constantinopol, Alexandria, Antiohia și Ierusalim) era recunoscută de toți.

-Cele două părți mai sunt de acord că Roma, care, potrivit expresiei Sf. Ignatie al Antiohiei, este Biserica cea care “prezidează în iubire” (Epistola către Romani, prolog), ocupă primul loc în această ordine canonică (taxis) și, prin urmare, episcopul Romei era primul (protos) între patriarhi: (n.n.: cele două Biserici) nu sunt de acord, însă, în ceea ce privește interpretarea dovezilor istorice din prezent, cu privire la prerogativele episcopului Romei drept protos, o chestiune care era deja în eleas în moduri diferite, în primul mileniu”.

Delegații Bisericii Ortodoxe și cei ai Bisericii Romano -Catoice nu au luat în discuție și nu au căzut de acord asupra faptului că episcopul Romei ar fi, în acest moment, primul între patriarhii lumii. Acest lucru ar fi imposibil, de vreme ce actualul episcop al Romei a fost eliminat, la începutul anului 2006, dintre titlurile sale, pe cel de Patriarh al Occidentului.

Primatul papal va fi luat în discuție de această comisie în următoarele două etape: 2007 -2009 – “Primatul în primul mileniu creștin”; 2009-2011 – “Primatul în al doilea mileniu creștin”.

+Petroniu Sîljanu

Arhiepiscop Vicar al Episcopiei Oradei, delegat al Bisericii Ortodoxe Române la Dialogul Teologic Internațional între Biserica Ortodoxă și Biserica Greco -Catholică (12)

Rubric realizat de preot prof. **Ion Munteanu**

str ji ale culturii ortodoxe române ti

CLEOPA ILIE

- P rintele Ilie Cleopa (n. 10 aprilie 1912, com. Suli a, jude ul Boto ani; d. 2 decembrie 1998, M n stirea Sih stria), a fost arhimandrit i stare la M n stirea Sih stria, fiind un renumit tr itor al credin ei ortodoxe.

Biografie

P rintele Cleopa (pe numele de mirean, Constantin) s-a n scut într-o familie de rani, fiind al cincilea copil din cei zece ai familiei Alexandru Ilie. Urmeaz cursurile colii primare din satul natal, f când apoi trei ani de ucenicie duhovniceasc la schimonahul Paisie Olaru, pustnic în Schitul Cozancea.

În decembrie 1929 se al tur ob tii schitului Sih stria, al turi de fratele mai mare, Vasile. Pe 12 decembrie 1932, de ziua Sfântului Ierarh Spiridon, sunt primi i în ob tea schitului. În 1935 este luat în armat , în ora ul Boto ani. În 1936 se reîntoarce la schit i este uns în monahism pe 2 august 1937, primind numele "Cleopa". În iunie 1942 este numit loc iitor de egumen, datorit st rii de s n tate a stare ului Ioanichie Moroi.

Pe 27 decembrie 1944 este hirotonit ierodiacon, iar pe 23 ianuarie 1945 este hirotonit ieromonah de c tre Episcopul Galaction Cordun, pe atunci stare al Mân stirii Neam . Ulterior este numit oficial egumen al Schitului Sih stria.

În 1947, Schitul Sih stria este ridicat la rang de mân stare, iar Proto-singhelul Cleopa Ilie este f cut arhimandrit, cu aprobarea Patriarhului Nicodim. În 1948, urm rit de Siguran , se retrage pentru ase luni în p durile din jurul Mân stirii Sih stria, iar pe 30 august 1949, Arhimandritul Cleopa Ilie este numit stare al Mân stirii Slatina Suceava unde se transfer al turi de 30 de c lugari din ob tea Mân stirii Sih stria, ca urmare a deciziei Patriarhului Justinian.

Întemeiaz la Mân stirea Slatina o ob te care num r peste 80 de persoane. Între 1952-1954, este urm rit de Securitate i se retrage în Mun ii Stâni oara, împreun cu ieromonahul Arsenie Papacioc. Dup 2 ani este readus în manastire, din ordinul Patriarhului Justinian.

În 1956, revine la metanie, iar în primavara anului 1959, se retrage pentru a treia oar în Mun ii Neam , unde î i petrece urm torii 5 ani. Revine la Mân stirea Sih stria în toamna anului 1964, ca duhovnic al întregii ob ti, i pov uie te f r întrerupere atât calug ri, cât i mireni, timp de 34 de ani.

Înceteaz din via pe 2 decembrie 1998

Opera

- ☐ *Despre credin a ortodox* , Bucure ti, 1981, 280p. (reeditat în 1985, apoi la Gala i sub titlul: *C l uza în credin a ortodox* , 1991, 276 p.);
- ☐ *Predici la praznice împ r te ti i sfinti de peste an* , Ed. Episcopiei Romanului, 1986, 440 p.;
- ☐ *Predici la Duminicile de peste an* , Ed. Episcopiei Romanului, 1990, 560 p.;

- ☐ *Valoarea sufletului*, Galați, 1991, 176 p. (o re-editare la Bacău, 1994, 238 p.);
- ☐ *Urcuș spre înviere (predici duhovnicești)*, Mănăstirea Neam, 1992, 416 p.;
- ☐ *Despre vise și vedenii*, București, 1993, 270 p.;
- ☐ Numeroase articole în diferite reviste și ziare, predici în manuscris.

Despre avort, cu Părintele Cleopa Ilie

• De ce avortul este consideratucidere și este combătut cu atâta tărie de Sfânta Biserică ?

Prin avort se înțelegeuciderea pruncilor în pântece prin tot felul de mijloace. Deoarece fătul are suflet viu, creat de Dumnezeu chiar din clipa zămislirii, pentru aceea avortul este combătut de Biserică și de Sfinții Părinți cu atâta tărie, pentru că se ucide viața, se pierde sufletul, atât al celui ucis, cât și al celui care s'vârșeșteuciderea și calcăporunca lui Dumnezeu, care zice: "Cre-te-ți în inima ta" (Facere 1, 28). Se calcă și porunca a V-a din Decalog, care zice: "Să nu ucizi" (Levitic 20, 13). Prin avort se amenință viața de pe pământ, se calcă porunca creației dată de Dumnezeu în rai, se atentează la viața celor mai nevinovate ființe omenești, care sunt copiii; se destramă familia, se îmbolnăvește societatea întregă și se aduc peste cei vinovați cumplite pedepse dumnezeiești, atât în viață, cât și după moarte. Apoi, sufletele copiilor avortați, nefiind botezați, nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu, ci așteaptă ziua cea înfricoșătoare a judecării, când singuri vor acuza pe părinți care i-au ucis, în fața Dreptului Judecător Iisus Hristos.

Iată pentru ce avortul este crimă, adicăucidere de om și trebuie combătut cu toată tăria de Biserică și de păstori ei.

• Ce canon rânduiesc Sfinții Părinți pentru femeile care fac avort sau îndeamnă și ajută pe altele să facă acest cumplită faptă?

Femeile care își avortează copiii, indiferent prin ce mijloace, se numesc ucigașe de copii, iar nu mame, și primesc pedepse grele încă din viața aceasta. Iată ce spun și canoanele Sfinților Părinți în legătură cu păcatul uciderii de prunci: "Despre femeile care păcătuiesc în-și omoară fătul în pântece, făcându-se să facăucideri, să se oprească, după hotărârea dată mai înainte, ca să se împărțească la ieruirea din viață. Dar procedând cu iubire de oameni, după cum am aflat, hotărâm ca să fie oprite vreme de zece ani, după treptele canonisărilor hotărâte" (Ancira, 21). "Femeile care dau buruieni otrăvitoare și pierzătoare, precum și cele ce primesc otrăvurile omorâtoare de prunci, să se supună canonului de 20 de ani al ucigașului" (VI Ecumenic, 91; Sfântul Vasile cel Mare, 56). "Femeia care bea ierburi ca să-și piardă rodul trupului și să nu nascăcoconi, aceea să aibă pocănie cincisprezece ani mai mult decât trei sute de zile. Iar de va face și bărbatul aia, mai rău este. Nici Biserică să nu-i primească prescură lui, nici prinosul lui, de nu se va pocăii" (Pravila Bisericească, Govora, 20). "Femeia de vază să-și lăseze bea ceva ca să se lepede de începerea dintr-o dată să se pocăiascăoptzeci ani mai mult decât 367 zile; iar de își va întâmpla ei a muri, să nu se îngroape în cimitir" (Ibidem, 115; îndreptarea Legii cap. 364). "Femeia care a pierdut pruncul fără de voie, un an să se canonisească" (Sfântul Ioan Postnicul, cap. 22). "Femeia care a născut pe cale și nu a purtat grijă de prunc, să fie supusă vinovăției ucigașului" (Sfântul Vasile, 33).

• Unde se află sufletele copiilor avortați și care va fi soarta lor, la Judecata de Apoi?

Copiii care mor neboteza i, din motive independente de voina p rin ilor sau a preo ilor, se pot considera p rta i la botezul dorin ei, ca i drep ii ***Vechiului Testament***, sau prin analogie cu vindec rile f cute de Iisus Hristos la rug ciunile p rin ilor sau ale prietenilor. C ci Dumnezeu nu pedepse te pe cel nevinovat, ci dimpotriv , c ci El a creat pe om spre fericire. Totu i, p rin ii copiilor se vor spovedi i li se va rându i canon potrivit cu grija sau nepas rea lor. Adic s boteze sau s creasc un copil s rac, s viziteze un loc sfânt, s fac milostenie, s fac metanii, s in post etc. Iat ce spune Sfântul Chiril al Ierusalimului în Cateheza a III-a, cap. 10: "Dac cineva nu prime te botezul, nu se mântuie te, afar numai de mucenici, care primesc împ r ia i f r de ap (botez). Mântuitorul, când a mântuit lumea prin Cruce i când i s-a împuns coasta, a slobozit sânge i ap , ca s se boteze cu sângele Lui cei care se boteaz în timpul persecu iilor. Mântuitorul nume te mucenicia botez, c ci zice: (Marcu 10, 38). "Mucenicii i-au f cut m rturisirea de credin , f cându-se priveli te lumii, îngerilor i oamenilor" (I Corinteni 4, 14). Sinodul VI Ecumenic, în canonul 83, spune: "Cei mor i nu pot fi boteza i, dup cum nu pot fi nici împ rt i i". Deci copiii avorta i, n scu i f r de vreme, pierdu i f r voie, sau care mor îndat dup na tere, f r a primi botezul, nu pot fi boteza i nicidecum dup moarte, pentru c nu mai sunt vii. Nu pot fi pomeni i nici la biseric , pentru c nu sunt boteza i i nu au nume. Ei nu sunt membrii Bisericii lui Hristos. Pentru cei uci i de p rin i cu voia lor, întreaga r spunde re r mâne asupra p rin ilor. În Pravila Bisericeasc a Arhimandritului Nicodim Sachelarie, cap. 178, citim urm toarele despre acest lucru: "Pentru copiii avorta i i care mor neboteza i nu se afla nic ier i înv tur , nici în Sfânta Scriptur , nici la Sfin ii P rin i, fiindc via a oamenilor, atât a celor maturi, cât i a celor necre tini, este în mâna F c torului lor, care nu poate fi obligat s descopere toat iconomia providen ei Sale muritorilor, nici s cunoasc ceea ce nu le este de folos. Chemarea glasului S u r sun mereu în lume i cei ce aud au datorias r spund , numai în m sura de ei în eleas i pentru ei dat . De bun seam c Dumnezeu nu pedepse te pe cei ce nu cunosc legile i mai ales pe copiii neboteza i. Ba, dimpotriv . El a creat pe om spre fericire i, deci, copiii care n-au putut folosi libera lor voin i putere în virtutea scopului pentru care omul a fost creat, El îi ferice te pentru existen a lor, a a cum i ei Il laud pentru aceea i existen nevinovat i frumoas crea iune natu ral . Astfel, ei sunt rându i la fericirea natural a existen ei, dar nu la cea a r spl tirii dup merite, întrucât nu au fapte virtuozose".

"Fericirea natural o d Dumnezeu direct i necesar, f r a mai fi nevoie de efortul omului, nici nu mai este nevoie de a se vorbi de ea între oameni. Ci, revela ia divin ne arat numai pe acea fericire la care i omul contribuie" (II Corinteni 12, 4; Apocalipsa 21, 22). Pravila lui Matei Basarab, în capitolul 153, spune despre copiii neboteza i: "Iar câ i coconi ai cre tinilor mor neboteza i, a ijderea i ai p gânilor, aceia nu merg nici în împ r ia cerurilor, nici în munc , ci numai la un loc luminos. Iar când se boteaz , se deschid cerurile pe care le încuiase Adam pentru neascultare i au fost tot închis e pân când a venit Domnul nostru Iisus Hristos i a dat darul Sfântului Botez în lume" (Ibidem, 154).

• Cum se poate combate acest cumplit p cat al uciderii de fii, care bântuie ast zi în toat lumea?

Cred c această datorie de a înv a pe oameni s nu- iucid copiii este mai mult a preo ilor i a p storilor de suflete. Ei trebuie s arate credincio ilor, cu dovezi din Sfânta Scriptur , din înv turile Sfin ilor P rin i i din dumnezeie tile Canoane, cât de greu este p catul uciderii i cât de mare pedeaps prime te uciga ul de la Dumnezeu. Adam i Eva, dup ce au fost sco i din raiul p mântesc pentru p catul neascult rii de Dumnezeu, s - au înso it i n scând Eva pe primul copil, anume Cain, a zis Adam: "Am dobândit om prin ajutorul lui Dumnezeu" (Facere 4, 1). Deci, na terea de prunci, de orice sex, se face "prin ajutorul lui Dumnezeu", fie c este bun cre tin, fie c este p gân, i fiecare nou n scut are în sine, afar de trupul p mântesc i scâ ntea dumnezeirii, adica sufletul nemuritor. Caci spune Sfânta Scriptura "Domnul Dumn ezeu a facut pe om din tarana p mântului i a suflat în fa a lui suflare de via i s-a facut omul suflet viu" (Facere 2, 7). Suflet viu, adic nemuritor. Astfel, la z mislirea fiec rui prunc în pântecele maicii sale, Dumnezeu pune înc de la început suflet nemuritor în fiecare om. De aceea i proorocul David, insuflat de Duhul Sfânt, zice: "C Tu ai zidit r runchii mei, sprijinitu-m-ai din pântecele maicii mele... Minunate-s lucrurile Tale, Doamne i sufletul meu le cunoa te foarte..." (Psalm 138, 13-16). Sufletul pruncului se z misle te în pântecele maicii sale numai prin lucrarea Domnului i chiar i zilele lui îi sunt socotite de Dumnezeu cât s tr iasc pe p mânt, înc înainte de a se z misli.

Deci, s în eleag femeile care îi ucid copiii c sunt uciga e ale zidirii lui Dumnezeu i vinovate de gheena

focului. Căci dacă numai a urî pe cineva se socotește ucidere de oameni, după cuvîntul lui Hristos care zice: "cel ce urîte pe fratele său, ucigaș de oameni este" (I Ioan 3, 15)- și "orice ucigaș de oameni nu are via ve nic" - oare ce urgie a lui Dumnezeu va ajunge pe acea mamă care-și ucide propriul său copil, chiar de ar fi zămislit prin puterea lui Dumnezeu, numai de o clipă? Deci, să-tie orice femeie care și-a ucis copiii, ori în ce chip, că nu va scăpa de pedeapsa lui Dumnezeu. Să nu spun că era zămislit numai de o zi sau de un ceas, că Dumnezeu nu caută la timp, ci la intenția gândului. Dacă cineva ar semna în arina sa grâu, porumb sau altceva și altul venind i-ar distruge semănătura sa, apoi nu l-ar da în judecată și nu i-ar cere despăgubire? Dar Dumnezeu va lăsa nepedepsiți pe cei ce distrug semănătura în arina unde se zămislesc prunci? Să-și aducă aminte femeile cele ucigașe de copii, de Cain care a făcut o singură ucidere și s-a pedepsit încă din viață cu apte feluri de pedepse. Întâi a fost blestemat de Dumnezeu pe pământ. A doua pedeapsă lucreze pământul. A treia cănu-și dădea lui pământul tărâșoarele sale. A patra pedeapsă i-a fost suspinarea. A cincea, tremurarea. A șasea, s-a fie el depărtat de la fața lui Dumnezeu. A șaptea pedeapsă a lui Cain, era semnul că i l-a pus Dumnezeu ca să nu-l ucidă nimeni din cei ce îl vor afla pe el (Facere 4, 9-14).

Deci, cum vor scăpa de pedepsele vremelnice și veșnice acele mame care-șiucid copiii lor? Care dintre fiarele pământului și-au ucis cândva puii lor? și cum se va arăta femeia ucigașă de prunci înaintea lui Dumnezeu, fiind mai rea decât toate fiarele pământului? Aceleași pedepse vor primi și acei soți care se piznesc prin diferite mijloace de a nu naște copii, deoarece intenția lor este aceeași, de a omorî pruncii și de a opri zămisirea zidirii lui Dumnezeu.

. Sfânta Biserică ar putea accepta o reglementare a nașterilor din motive sociale ca: foamete, boli, lipsă etc.?

Biserica lui Hristos nu poate niciodată aproba uciderea de prunci (avortul, pășă etc.), pentru orice motive. Mântuitorul ne-a spus că sufletul omului este mai scump decât orice pe lume (Matei 16, 26; Marcu 8, 36-37). Apoi, cum să aprobe Biserica în vreun fel pierzarea sufletelor omenești? Cine ar putea răscumpăra atâtea suflete care se pierd prin ucidere, necretinate și neluminate prin Sfântul Botez, singurul care poate ierta păcatul stramoșesc și cele personale? Cum ar aproba vreo Biserică creștină să se omoare sufletele copiilor, mai ales neavând Sfântul Botez? Căci tim că tot omul "este zămislit în păcate" și numai prin Botez se unește cu Hristos și devine fiu al Bisericii (Psalm 50, 5; 57, 3; Iov 15, 14; 25, 4; Isaia 4, 8; Ioan 3, 6). Deci, cine va avea îndrăzneala, din cei ce conduc Biserica lui Hristos, să aprobe oarecare pogorământ femeilor creștine, pentru uciderea copiilor? Cine ar îngădui această frădelege, să aprobe uciderea pruncilor, fiind sub păcatul stramoșesc și fră lumina Sfântului Botez? Eu cred că această frădelege nu va aproba-o Biserica lui Hristos niciodată, aducându-și aminte de cuvintele Domnului care zice: "Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16, 26).

Dumnezeu este Tatăl sufletelor noastre (Numeri 27, 16; Evrei 12, 9; Matei 6, 9). Apoi, cine va îndrăzni sădea voie a se pierde un suflet care este creat de Tatăl nostru cel din ceruri? El a creat sufletul nostru și l-a înzestrat cu nemurire. Deci, cum ar fi posibil să aprobe Biserica lui Dumnezeu să se omoare sufletele celor înzestrate cu nemurire de Creatorul lor, neavând dumnezeiescul Botez, care este semnul curățirii păcatelor și al renașterii prin apă și Duh? (Ioan 3, 3-5; Romani 6, 3; Efeseni 5, 26; Tit 3, 5). Sau care din feele bisericești va îndrăzni să aprobe în vreun fel uciderea pruncilor din motive sociale? Oare nu ne spune nouă Mântuitorul: "Nu vă îngrijiiți pentru viața voastră, că veți mânca, nici pentru trupul vostru, că veți îmbrăca. Au nu este viața mai mare decât hrana și trupul decât îmbrăcămîntul? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru creșcă le hrănește pe ele. Oare nu sunteți voi mai de preț decât ele? și cine din voi grijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Luați seama la crinii câmpului cum cresc; nu se ostenesc, nici nu torc; și vă spun vouă că nici Solomon în toată mărirea lui nu s-a îmbrăcat ca unul din acestea. Iar dacă pe iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu a dat-o îmbrăcat, oare nu cu mult mai mult pe voi, puștin credincioșilor? Deci nu purtați de grijă zicând: ce vom mânca, ce vom bea sau cu ce ne vom îmbrăca?" (Matei 6, 25-31) că toate acestea pământul le caută. Iar dacă și de boli se tem femeile care nasc, spre a nu se îmbolnăvi, atunci săducă viața de înfrânare, de curăție și de post, căci după mărirea Sfântului Vasile cel Mare, cele mai multe boli vin asupra omului din cauza neînfrângerii și a necumpătarilor de la cele vătmătoare. Auzi ce zice el: "Nu pricinuiți trupului boala și slăbiciunea, cănu-mi spuneți pricinile, ci Celui ce le dă. Spune-

mi, a posti nu po i? Dar, a te s tura în toat via a i a - i sf râma trupul cu greutatea bucatelor, po i? Au nu tii c postul este maica s n t ii?" (Exaimeron, Cuvantul I). i iar i, adaug Sfântul Vasile: "N-a fost în rai vin, nici junghieri de dobitoace". Dupa potop însa a zis Dumnezeu omului: "mânca i toate ca pe ni te verde uri de iarb " (Facere 9, 3). Apoi, ar tând vechimea postului, zice Sfântul Vasile: "Vino, c l tore te prin istorie i cearc începutul postului, ca este de o vârst cu omenirea. Tot lucrul care întrece cu vechimea este vrednic de cinsti. Cucernice te-te dar, omule, de c runte ele postului, c postul în rai s-a legiuit". Cea dintâi porunc pe care a luat-o Adam a fost aceea, ca "din pomul cuno tin ei binelui i r ului s nu mânca i" (Facerea 2, 17). i iara i zice: "Fiindc nu am postit, am c zut din rai". S postim dar, ca la el s ne întoarcem. i iar i: "C rora le-au c zut oasele în pustie? Au nu acelor ce c utau mâncare de carne?" i în alt loc zice: "Bucatele cele grase i bucatele cele multe, neputând a le mistui stomacul, multe boli au adus în lume; iar postului i înfrâ narii pururea îi urmeaz s n tatea". i iar i: "Evreii, pân când se îndestulau cu man i cu apa cea din piatr , pe egipteni îi biruiau, prin mare c l roreau i nu era întru semin iile lor bolnavi" (Ie ire 16, 3; Psalm 104, 36). Iar dup ce i-au adus aminte de c ld rile cele cu c rnuri i s-au intors cu poftete la Egipt, au c zut din p mântul f g dui ei (Exaimeron, Cuvântul 1, Despre Post).

Am adus aici pu ine m rturii pentru cei ce pricinuesc motive de boli i pentru aceasta li se pare c ar avea dreptul s îngaduiasc cuiva s piard i s omoare pruncii, punând pricin de boal . Boala, îns , o trimite Dumnezeu ca pedeaps pentru p cate (Numeri 11, 33; Levitic 26, 16; Deuteronom 28, 15; 22, 59; II Regi 7, 14; Iov 33, 19-23; Psalm 105, 17-18; I Corinteni 11, 30 etc.).

Deci, dac vreo femeie este bolnav , nu la ucidere de prunci s - i g seasc sc pare de pedeapsa lui Dumnezeu. Ci, s se roage lui Dumnezeu cu umilin , cu post i cu durere în inim , c ci la El este puterea i îndurarea de vindecare a celor bolnavi. Postul, rug ciunea i înfrânarea întru cur enie a celor c s tori i i bolnavi, acestea sunt leacul lor, iar nu uciderea de prunci nevinova i.

• Care sunt urm rile cele mai mari ale avortului asupra trupului i sufletului?

Femeile care fac avort se îmboln vesc deseori de boli grele, nevindecabile, îmb trânesc înainte de vreme, sufer mai ales de nervi, nasc copii bolnavi i infirmi, nu se în eleg cu b rba ii lor, au [mustrare de con tiin](#) pân la moarte, sau cel pu în timp de zece ani, dac se poc iesc i primesc canonul râ nduit de duhovnicii lor. Iar dac nu, le a teapt canonul cel ve nic în muncile iadului, de care s ne fereasc pe to i Bunul nostru Mâ ntuitor.

• Ce trebuie s fac o mam îns rcinat , daca so ul o sile te la avort? Dar dac este greu bolnav i are mul i copii?

Sfântul Apostol Pavel zice a a: "Femei, supune i-v b rba ilor vo tri, precum se cuvine, întru Domnul" (Coloseni 3, 18). Aici trebuie s în elegem c nu întru toate se cuvine femeii s se supun b rbatului, ci numai la cele ce se cuvin în Domnul. Poate b rbatul s o îndemne i la lucruri de f r delege, la furat, la be ie, la ur , la ceart , la desfrânare, la ucidere, la secte, la necredin etc. La acestea nu se cuvine a se supune b rbatului, m car i moarte de ar r bda de la el. C nu se cade a iubi i asculta pe b rbat mai mult decât t legea lui Dumnezeu.

Iat ce zice Sfântul Nicodim Aghioritul la cuvintele de mai sus ale marelui Apo stol Pavel: "O, cititorule, cum a zis Pavel s se supun femeile b rba ilor lor? Cum se cuvine, întru Domnul!" Adic , la cele ce se cuvine i sunt legiuite i la cele dup Dumnezeu. C ci de ar cere b rba ii s -i asculte femeile lor la ce/e necuvioase i nelegiuite, la lucruri afar de fire i la necredin sau la c lcarea poruncilor lui Dumnezeu, întru acestea zic, nicidecum s nu se supu femeile i s fac voia lor cea rea. Pentru c atunci, împreun cu b rba ii lor, "se vor osândi în munca iadului" (Subînsemnare la Tâlcuirea Epistolei c tre Coloseni de Fericitul Teofilact al Bulgariei,

București 1904). Deci rămâne clar că femeia nu trebuie în nici un caz să se supună bărbatului ei, când acela o înșeamnă, sau o silete la avort, adică ucidere de prunci. Iar dacă femeia este bolnavă și din acest motiv vrea să-și piardă copiii, niciodată o pricină ca aceasta nu o va scpa pe ea de osândă cea veșnică, de-și va ucide pruncii ei. Femeia creștină credincioasă, mai înainte de naștere, este datoră să se spovedească la duhovnicul ei, să se împărtășească cu Trupul și Sângele lui Hristos, chiar dacă are vreun canon de făcut, astfel, să se pregătească de moarte. Tocmai de aceea Sfânta Biserică dă voie femeilor înainte de naștere să se împărtășească, chiar de ar fi oprite pe mulți ani, căci Biserica lui Hristos are în vedere durerile nașterii și primejdia morții pentru mamele care nasc. O adevărată mamă creștină trebuie să fie gata întotdeauna de jertfa totală la naștere, adică de moarte. Prin durerile nașterii, femeia câștigă mântuirea sufletului ei, după cuvântul Sfântului Pavel, care zice: "Dar se va mântui (femeia) prin naștere de fii, dacă stăruie cu deplină în elepciune, în credință, în iubire și în sfințenie" (I Timotei 2, 15). Durerile nașterii s-au dat de Dumnezeu femeii, ca un canon pentru greșala ei cea dintâi, după cuvântul Domnului, care zice: "Înmulțind, voi înmulți necazurile tale și suspinul tău, în dureri vei naște fiii și spre bărbatul tău va fi întoarcerea tăii el te va stăpâni" (Facere 3, 16).

A adică, și în eleagă femeile cele înțelepte și credincioase și să primească canonul cel dat lor de prea Bunul Dumnezeu, cu toată bucuria și mulumirea, că este spre iertarea păcatelor și mântuirea sufletelor lor. Iar dacă vreuna din ele va muri în chinurile nașterii, pe altarul jertfei și va avea dreapta credință, aceea se va mântui, cum spune Sfântul Pavel, și cu mucenicii se va socoti. Căci Biserica lui Hristos nu acceptă nici un motiv pentru uciderea de copii, adică avort, boală, srbăcie, primejdie, copii mulți, bărbat și etc. Toți creștinii sunt datori să se jertfească până la moarte, acolo unde i-a rânduit Dumnezeu să trăiască.

(Extras din cartea "*Lumina și Faptele Credinței*", de Arhim. Cleopa Ilie și Arhim. Ioanichie Bălan. Ed. Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași 2002)

atitudini...

Mi carea ecumenic – CALEA CĂTRE RECTIFICARE (I)

De ceva vreme, un (nou) demon tulbură apele în – i a a – greu încercata Biserică Ortodoxă Română, împărțind ierarhii și pe credincioși și în două tabere: anti/contră și pro. (Pentru prima dată, poate, cei contra sunt, în mod paradoxal, pentru Adevăr!). Și pentru că acest demon poartă un nume, i se spune MI CĂREA ECUMENIC. Ce este aceasta? Foarte succinct, putem spune că reprezintă latura religioasă a globalizării/mondializării. Ce vrem noi, în articolul de față? Să supunem judecării cititorilor, pe baza faptelor și a documentelor, de ce trebuie să ne păstrăm departe de această erezie, adoptată tocmai de cei care ar trebui să o trateze ca pe o erezie, ca pe o ideologie utopică, care subminează valorile tradiționale (Sfânta Tradiție, învățăturile Sfinților Părinți) și relativizează credința. Dar, în definitive, "cine își asumă acest risc (pentru el și pentru părinții lui), de fapt, nici nu este credincios, ci doar un ideolog teolog care - i dorește **SCAUNUL MAI MULT DECÂT CRUCEA ȘI DECÂT MÂNTUIREA**, asemenea lui Lucifer" (s.n.) (1).

În prezent, se vorbește din ce în ce mai mult despre ecumenism, reuniuni (summit-uri) ecumenice, teologie ecumenică, rugăciuni și slujbe ecumenice. Între timp, oare, ce se ascunde în spatele proclamării unor "nobile" principii de "înfrățire" între religii, în numele Mântuitorului? Așa cum bine remarcă Sfântul Iustin Popovici, "ecumenismul e numele de obiect pentru creștinismele mincinoase, pentru bisericile mincinoase ale Europei Apusene. În el se află, cu inima lor, toate umanismele europene, cu papismul în frunte; iar toate aceste creștinisme mincinoase, toate aceste biserici mincinoase, nu sunt nimic altceva decât erezii peste erezii. Numele lor evanghelic de obiect este acela de <<a-tot-erezie>> (panerezie). De de? Pentru că, de-a lungul istoriei, feluritele erezii tăgăduiau sau slăbeau anume însușiri ale lui Dumnezeu - Omului Domnului Hristos, în timp ce ereziile acestea europene îndepărtează pe Dumnezeu-Omul în întregime și pun în locul Lui pe omul european

(monstruos, batjocoritor, anihilator, nihilist – ad.n.s.). În această privință, nu e nicio deosebire esențială între papism, protestantism, ecumenism și celelalte secte, al căror nume este <<legiune>>”(2).

Înainte de a prezenta coordonatele istorice și ideologice ale mișcării ecumenice, considerăm că anumite informații despre ceea ce îmi propun să nu sunt de prisos cititorilor. De aceea, le vom oferi, împreună cu poziția semnatarului acestor rânduri în revista **Contraatac**: clar și deschis – ANTIECUMENIST !

De aproape un mileniu, creștinii ortodocși și cei catolici sunt dezbinați, iar Biserica lor, ambele de origine apostolică, sunt într-o permanentă confruntare. După Marea Schismă din 1054 au urmat Cruciadele, căderea Constantinopolului, sinodul umanist Ferrara-Florența, Reforma protestantă, uniunea, culminând cu conciliile Vatican I și Vatican II, rîni pe care timpul le va fi adâncit și mai tare, prin care Biserica Catolică a pierdut “tot ce avea mai cinstit și în elept”, după cum sesiza abatele René François Gueter, convertit la Ortodoxie, în Biserica Ortodoxă a Rusiei, cu numele de Vladimir. El remarca foarte bine abaterile Bisericii Catolice: “a voit să aibă stăpânirea a toată lumea și Apusul a recunoscut aceasta; a voit să strângă în mână ei Biserica întregă și succesul său a întrecut așteptările sale; a voit să-și însuși dreptul de a face dogme, iar episcopii toți le-au propovăduit ca dogme divine; a voit să fie fregăle: episcopii ei au proclamat-o infailibil”.

Mișcarea ecumenică, apărută la începutul secolului XX-lea, dar cu rădăcini mai vechi, dorește să împlinească visul unui creștinism unit, dar acest vis, prin excelență duhovnicesc, nu se sprijină pe lucrarea Sfântului Duh, ci pe ambiții omenești. De altfel, Părintele Sofronie de la Essex, ucenic al Sfântului Siluan Athonitul, afirma că, deși “frumos este ca frații să fie împreună, unirea Bisericilor este lucrarea Sfântului Duh, lămurind că, mai întâi de toate, trebuie să creștem oameni duhovnicești, oameni care să-și pună în mod real problema mântuirii, pentru că unirea stăpânită la bază Cuvântul lui Hristos, iar nu o stare emoțională provocată de diferiți factori”.

Nu mai reprezintă de mult o noutate faptul că Ortodoxia, Calea Dreptei Credințe, este tinta unor critici virulente și grave bătălii. Există declarații ale unor personalități occidentale care exprimă o părere negativă față de tradiția ortodoxă. F. Farleitner, ministru austriac, spunea că “Europa se oprește și trebuie să se oprească acolo unde începe Ortodoxia”. Este și punctual de vedere al filosofului american Samuel P. Huntington, care susține incompatibilitatea dintre Ortodoxie (fundament al culturii țărilor orientale) și idealul occidental al respectului drepturilor omului (de fapt, al anulării drepturilor individuale).

O opinie avizată despre ecumenism formulează Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, care susține că “mișcarea ecumenică este o acțiune pe care au inițiat-o curentele care încearcă nivelarea religiilor, nivelarea popoarelor – e o acțiune pe care masoneria o încearcă de mai multă vreme. Eu sunt împotriva ecumenismului, o socotesc cea mai mare erezie a secolului nostru. (...) Biserica Sârbă a cerut ieșirea din ecumenism, și, până în prezent, din ecumenism au ieșit Biserica Georgiană și Biserica Ierusalimului. Cred că cel mai bine este să fim foarte prudenți cu ecumenismul care încearcă nivelarea credințelor, nivelarea spirituală la nivelul cel mai de jos și distruge specificul Ortodoxiei”. (3)

În deplină cunoștință de cauză, afirmăm că mișcarea ecumenică dorește o “contopire a religiilor într-o a-zisă <<religie universală>>”. Din păcate, Patriarhul Daniel este puternic implicat în mișcarea ecumenică, în numele unei “înfrățiri” universale între toate religiile și credințele globului. Ecumenismul nu este o mișcare religioasă, ci una POLITICĂ. Cu o populație majoritar ortodoxă, România a fost înglobată în Imperiul European, care și-a neagat rădăcinile culturale creștine, dar care dorește să aibă o religie unică, despiritualizată și diluată, ca în

scenariile S.F., din urmă cu câteva decenii. (va urma)

NOTE BIBLIOGRAFICE

1 - I. CI MILEANU, *Ecumenismul – dragoste sau interes?*, în rev. **ROST**, VI, 61, 2008, p. 11.

2-Sf. IUSTIN POPOVICI, Biserica Ortodoxă și ecumenismul, Măști stirea Sfinților Arhangheli – Petru Vodă, 2002, p. 111 (<http://apologeticum.topcities.com>).

3-<http://antiecumenism.blogspot.htm>

prof. **Cătălin Mocanu**

ECUMENISM?!...SAU PUCIOASA ?!

În numărul din 22 noiembrie 2007, revista **ROST** publica următoarele:

“Miercuri, 21 noiembrie, începând cu ora 16.00, la Café DEKO (în clădirea Teatrului Național din București), a avut loc o dezbatere pe marginea *Acordului de la Ravenna*, dintre Bisericile Ortodoxe (mai puțin cea rusă și cea bulgară), Biserica Romano-Catolică și Biserica Greco-Catolică.

Invitații și-au spus punctul de vedere au fost Daniel Barbu – profesor la Universitatea București, Petre Guran – istoric al religiilor, Remus Radulescu – jurnalist la Radio România, Mirela Corlăsan – jurnalist la *Cotidianul* și Corvin Ariciuc – jurnalist la *Adevărul*. Dar, după expunerile făcute de Daniel Barbu și Petre Guran, au putut interveni în discuție toți cei prezenți, între care Răzvan Codrescu, Răzvan Bucuroiu (*Lumea credinței* și preedinte AZEC), Gelu Trandafir (*România Liberă*), George Damian (*Ziua*), Bogdan Teleanu (Biroul de presă al Patriarhiei Române), Mirela Bănică (sociolog al religiilor și publicist la *Dilema veche*). Întrunirea, moderată de Marius Vasileanu, și-a propus să lămurească felul în care a fost reflectat evenimentul semnării *Acordului de la Ravenna* și motivațiile acestei reflecții. S-a discutat însă mai mult despre conținutul documentului.(...)

În debutul dezbaterii, Marius Vasileanu a citit o serie de titluri apărute cu acest prilej în cotidienele naționale românești, prin care se anunța un fapt incredibil: **ortodocșii** (n.n.: care ortodocși? – evident că DOAR trimișii Patriarhului României, iar nu noi, cei “de rând”...) **îl recunosc drept ef pe papă**.

(...)Daniel Barbu a afirmat, uzând de mijloace diplomatice, că **documentul de la Ravenna recunoaște primatul papal**.

(...)Mirela Bănică s-a declarat pesimist cu privire la evoluția dialogului ortodoxo-catolic, întrucât suntem formați în două matrici spirituale diferite, în virtutea cărora *catolicii vor recepta Acordul ca pe o cedare din partea ortodocșilor, iar ortodocșii ca pe o posibilă capcană*.

La rândul său, Remus Radulescu a atras atenția că este inadmisibil ca *Acordul* să fie o recunoaștere a primatului papal – căci acesta este, din punct de vedere ortodox, o erezie.”

Noi am fi dispuși, mai curând, să acceptăm opinia dlui Claudiu Târziu, directorul revistei **ROST**: “Înainte de a se discuta primatul papal, s-ar fi convenit să se înleagă diferențele dogmatice, mai ales că unele sunt considerate erezii de către ortodocși. Până ce Bisericile nu stabilesc măsuri care să asigure credința, nu are sens să discutăm cine e primul dintre patriarhi. În sfârșit, considerăm că Biserica Ortodoxă Română ar trebui să elaboreze o “traducere” a *Acordului*, pe limba fiecărui credincios, în care să se arate ce anume s-a hotărât la Ravenna.

Deoarece, la modul cum ni s-a servit textul pâna acum, noi am putea să credem fie că Biserica noastră a admis o abdicare de la dogma ortodoxă, fie că la Ravenna nu s-a decis nimic [Este neverosimil că reprezentanții Bisericii semnatare au avut nevoie de o săptămână de discuții pentru a concluziona: este adevărat că înainte de schismă, ortodocșii și catolicii alegeau o singură Biserică ! Pentru că asta spune, în esență, comunicatul-precizare semnat de PS Petroniu Salajanul]” -... și acceptăm aceasta, pentru că, în primul rând, prin afirmațiile domniei sale, dl Claudiu Târziu pune o altă problemă gravă, și anume ambiguitatea în care ne lasă, în mod egal, textul **Acordului**, cât și Patriarhia Română, prin netraducerea adecvată a prevederilor respectivului **Acord**. Este firesc ca, în atare condiții, să ne punem întrebări peste întrebări, despre bună-credința unor ierarhi de-ai noștri, care, după ce stau, în secret, la taclale, O SĂPTĂMÂNĂ ÎNCHEIAT, cu reprezentanții Vaticanului, nu manifestă un minim respect față de Neamul Românesc Ortodox: **SĂ COMUNICE, ÎNTR-O ROMÂNEASCĂ LIMPEDE, CE S-A DISCUTAT!!!** Pentru că nu s-a pus în discuție prețul cartofilor, **CI SUFLETUL NOSTRU!!!** Orice speculație poate fi valabilă, atâta timp cât, pe de o parte, nu există un comunicat oficial al BOR – iar pe de altă parte, ne informează o româncă, practicantă ortodoxă și rezidentă, de multă vreme, în Franța: “La Radio France Info, post ascultat de mulți automobiliști în timp ce conduc, s-a anunțat semnarea unui acord între toate bisericile ortodoxe (mai puțin cea rusă /Alexei al II-lea) și biserica catolică, acord prin care se recunoaște primatul papei. Comentariul concluzionează că, de acum încolo, papa este recunoscut ca ef al tuturor bisericilor catolice și ortodoxe din lume (minus cea rusă). La radio se spunea că Vaticanul privește această nouă situație cu reîncredere în triumfalism, mai ales din cauza abinerii Rusiei.”

...”**Oikoumenos**”...”spa iul/locul comun, al împreun lucr rii (de DUH)?! P i, fra ilor, nu prin “tragere în piept”, nu prin “repedea mi care de mân i neb garea de seam a <<adversarului>>”(????! ! -...iar nu <<fratelui spiritual>>, cum presupune autentica “**oikoumenos**”...) i specularea “cr p turilor din armur ” ale unui Patriarh, ales “cu obscuritate”, iar nu “mistic”, prin Pogor mântul Sfântului Duh!!!) , se va putea realiza

AUTENTICA ÎMPREUN LUCRARE, PENTRU BUCURAREA SFÂNTULUI DUH!!!

...N-au trecut două luni întregi, și iată ce aflăm, datorită unui material trimis nou de către dl dr. ARTUR SILVESTRI, prin Rețeaua ARP – **de la ieromonahul Eftimie Mitra, de la Schitul Huda** – demis din calitatea de egumen, de P.S. Sofronie, “din pricini de neadaptare la ecumenismul mondial/mondialist”...(redăm în întregime textul ex-egumenului Eftimie Mitra, trimis nou prin bună voie a dlui ARTUR SILVESTRI și a rețelei ARP, pentru ca oricine să poată sesiza adevărul și nuanțele situației, create, parcă, zicem noi, de aceleași forțe “stihinice”, de pe lângă Patriarhia Română ...):

“Miercuri, 31 octombrie 2007, la mâna stirea Sf. Cruce din Oradea, a avut loc întrunirea ecumenică la nivel de dialog interconfesional, între ortodocși și greco-catolici.

Înainte de începerea conferinței, episcopul greco-catolic unit cu Roma a salutat preoții prezenți, iar maica Mina Bădilă, stare a mănăstirii gazdă, a cerut binecuvântarea arhierască a acestuia, după care și-a sărutat mâna. Când episcopul unit a ajuns în dreptul meu, l-am întrebat: "Cu ce gânduri ai venit?", iar el mi-a răspuns că a venit cu gânduri bune. Bineînțeles că gândurile lui bune erau cele ce ne tulburau pe noi de ani de zile, și anume PROCESELE. Întrebarea mea a fost catalogată de către PS Sofronie ca "obraznicie" la adresa musafirului.

În introducere, s-a citit cererea Episcopiei Greco-Catolice de Oradea de restituire a unor imobile (case parohiale, biserici etc.) de către Biserica Ortodoxă. În timpul conferinței, mi-am manifestat nemulțumirea, vorbind cu un preot care stătea lângă mine, fată de pretențiile exagerate ale greco-catolicilor. Dar mai ales fața de procesele pe rol. Fiind în rândul din față, cele ce am spus s-au auzit până la masa Prea Sfințitului Sofronie. Pentru acest motiv am fost criticat de către ierarhul ortodox, ceea ce l-a satisfăcut pe episcopul greco-catolic. Mi-am cerut scuze pentru că am vorbit neîntrebat. A fost dorit să iau și eu cuvântul, dar nu s-a putut; au avut dreptul la cuvânt doar cei rănduiți. Edința a decurs în pace liniară. La sfârșitul întrunirii, între cei doi episcopi s-a semnat un document care nu a ajuns și la noi. Ceea ce tim din presă este că cei doi episcopi și-au recunoscut reciproc "demnitatea ecleziastică".

Marți, 13 noiembrie 2007, în cadrul edinței preoțești de la Beiuș, s-a discutat despre înnoirea în Biserică, iar PS Sofronie a prezentat aspectul "pozitiv" al ecumenismului și necesitatea înființării unor episcopii și mitropolii ortodoxe peste Prut. Cu acest prilej, PS Sofronie a amintit preoților prezenți că, în timp ce se afla la o întrunire interconfesională de la Bruxelles, a fost felicitat de organizatori pentru rezultatele ecumenice dintre ortodocși și catolici, în urma conferinței din 31 oct. 2007, de la mâna stirea Sf. Cruce, din Oradea.

În a doua parte a edinței, PS Sofronie a povestit preoților despre unii "răzvrătiți", care nu se supun directivelor Sf. Sinod, în ceea ce privește ecumenismul. În acest sens, a exemplificat mâna stirea Petru-Vodă, pe care a prezentat-o ca "turbulentă", dându-le de înțelese preoților că la această mâna stire ar trebui să nu meargă și nici să ia în seamă spusesele pr. Iustin Pârvu. Unul dintre preoții de față a afirmat: "Dar, în România, peste 90% din clerici și clerice sunt împotriva ecumenismului". Răspunsul ierarhului a fost: "Nu mă mir, deoarece acești 90% dintre monahii din România sunt analfabeți și inculturi". În continuare, PS Sofronie a vorbit despre necesitatea pregătirii viitorilor monahi în coliile teologice. (Din punct de vedere, majoritatea acestor coli sunt afectate de erezia ecumenistă, și scopul lor este de a-i forma pe elevii și absolvenții unor astfel de seminarii într-o gândire globalistă și sincretistă). Același preot a mai spus că multe dintre crizele care combat ecumenismul sunt apărute cu binecuvântarea unor membri ai Sf. Sinod, iar la acestea PS Sofronie a răspuns: "Dacă acești ierarhi vor mai da binecuvântare pentru astfel de crize, se vor trezi mutații de canon într-o mâna stire". În acest moment, în sală s-a auzit o tăcere. Mulți dintre preoții de față se îngrijorau dar, în același timp, se temeau că nu cumva acesta să fie începutul unei noi dictaturi, sub masca ascultării. În acest moment, m-am gândit și eu până unde merge ascultarea și de unde începe dictatura. Sfinții Petrin și Paulin au spus că ascultarea merge până la punct. Am primit și eu dreptul de a vorbi, dar nu am apucat să termin nici măcar prima frază, deoarece mi s-a spus autoritar: "Să taci. Ți-ai dat duhul te stăpânește. Vorbim după edință, între patru ochi. Tu ca un monah trebuie să fii smerit și nu să mă contrazici pe mine. Eu sunt episcop". În acest moment, bănuiala că urmează o nouă dictatură s-a intensificat mai mult. Am încercat să-i cer doar dreptul de a mă exprima, dar nu mi s-a dat voie.

La sfârșitul edinței, PS Sofronie m-a chemat în birou, unde am discutat într-un cadru mai restrâns. Am fost avertizat din nou.

A doua zi, m-am trezit cu hot rarea episcopului de a m demite din func ia de egumen, de a nu avea voie s slujesc i s predic în satele învecinate. M voi str dui ca, în cât mai scurt timp, s r spund în scris acestei hot rari.

PS

Într-o perioad a edin ei de la Beiu am iesit din sal . Lipsa mea din sala de edinte a durat aproximativ 10 minute. Dup edin , am aflat, de la cei r ma i în sal , c în acest timp PS a "sf tuit" preo ii s evite vizitele la pr. Iustin Pârnu, Arsenie Papacioc i al i "a a -zi i duhovnici, care nu fac altceva decât tulbur ri" ...

OBS

Cu toate c PS Sofronie spunea c Sfin ii P rin i sunt ecumeni ti, nu a demonstrat aceasta.

i o întrebare: pr. St niloae e "incult"? c ci a spus : "ecumenismul este produsul masoneriei"

Nu m simt vinovat c sunt prigonit.

Îmi voi pierde func ia sau casa sau hainele de pe mine..., nu e nici o problem ..

Sufletul nu îl voi da nim nui. NU SUNT ECUMENIST !

P. Eftimie Mitra, schitul Hu a de Fini (Beiu), Bihor”

...Prea Sfin ite Sofronie – edin PCR a i f cut la Oradea, iar nu întrunire fr easc !!! i i-a i strâns pe to i, pentru a da dreptate doar unora... i exact celor care nu o au!!! i a i oprit cuvântul Adev rului, sau, m car, egalitatea în dreptul de a- i spune to i p rerea, sub ra iunea...”ascult rii”! A i falsificat, cu această ocazie, o dogm a Bisericii, în favoarea l f irii MINCIUNII!!! Prea Sfin ite Sofronie – nu doar ex-egumenul de la schitul Hu a nu este ecumenist – majoritatea monahilor români NU SUNT ECUMENI TI!!! - ... i foarte mul i preo i de mir (dar se tem s-o declare public, pentru c DICTATURA NOULUI PATRIARH AL ROMÂNIEI (???) le-a cam intrat în oase... - i se tem pentru “post” i pentru familii... i mul i dintre c rturarii one ti ai rii (printre care eu sunt cel mai mi el i mai umil...) la fel de anti -ecumeni ti sunt... i în niciun caz din pricini de incultur – CI TOCMAI DIN PRICINI DE INFORMA IE “PREA BUN ” (...a i zice Preasfin ia Voastr ...)!!! Noi, dimpreun cu p rintele St niloae, dar i cu VI dica Antonie Pl m deal i cu mul i al i ierarhi de -ai no tri, cu adev rat jertfi i Ortodoxiei, SINGUR P STR TOARE DE TRADI IE CRE TIN !!! - tim c mi carea “cumenic ” mondial , în forma ACTUAL , nu este decât unul dintre chipurile mi c rii “sincretice”, cu scopuri sataniste, numite “NEW AGE”... i mai tim c New Age a fost lansat de mult vreme de c tre Masonerie (printre fondatorii/ctitorii ei se num r i “pionierii” rock-ului mondial, forma ia BEATLES...)... i sub forme atât de proteice, i cu o reclam atât de bubuitoare, încât îi z p ce te chiar i pe mul i oameni one ti, dintre ortodoc i...

C Vaticanul are impresia c “va câ tiga partida cu Biserica Ortodox ”...e liber s - i fac iluzii...în m sura în care ar mai exista înal i ierarhi catolici neînregimenta i Masoneriei...Pentru c , în cele din urm , dac Satan (prin îng duin a mult-îndur toare a Lui Dumnezeu, NU UITA I ACEST...”AM NUNT”!!!) va voi s se realizeze (pentru scurt vreme, v asigur m!) InstaurareaVictorioas a New Age-ului pe Terra – atunci se va vedea cât pre pun Masonii i pe “vaticanezii” neînregimenta i satanic...

Dac , îns , ve i fi mai r mas, careva dintre ierarhii catolici, departe de miasmele ia dului pe care ni-l preg te te Masoneria Atee – din inim v sf tuim s nu v bucura i de “reu ita” – nici a *Acordului de la Ravenna*, nici de cea a DICTATURII ECUMENICE... - pentru c TO I AUTENTICI CRE TINI VOR PL TI SCUMP, CU PROPRIUL LOR SUFLET!!! – această “reu it ”, care nu este decât “capcana Satanei”, spre a ne face s ne înc ier m - în loc s dezbatem, cu maxim responsabilitate, umilin cre tin i profunzime, adev ratele motive care, la ora actual , au adâncit pr pastia dintre Biserici – i pr pastia dintre Biserici i ...Credin a credincio ilor... i, eventual, s se propun , de toate p r ile, solu ii viabile i oneste, prin care s nu fie jignit i înjosit Hristos, ca la o tarab mondial , la care fiecare încearc s -l p c leasc pe fiecare... - c ci ti i ce a f cut Mântuitorul cu zarafii din Templu... i, mai presus de toate, S ÎN L M RUG CIUNI

FIERBINȚI CĂ TRE HRISTOS – pentru că Acesta și numai Acesta va hotărî clipa, ceasul și ziua când “Fi-va o turmă în-un pîstor”...iar nu nevolnicele și mielnicele sforiri dictatoriale și hapsâne și profund nedrepte ale unor orbi/orbi și de Satan, ierarhi ai Bisericilor...

Români CREȘTINI – nu rămâneți impasibili fața de năpastele care curg peste capetele lucide ale unor monahi fierbinți, precum fostul egumen de la Schitul Huda, Eftimie Mitra - sau prinții cei atât de harnici întru LUCRAREA DUHULUI: Iustin Pârvu, Arsenie Papacioc... și câștigătorii, smeriți, nețiuți, **dar neînduplecați întru forța curată a DUHULUI!!!** Ei nu se apăsă pe ei înșiși: **EI, PRIN AUTOSACRIFICIUL LOR HRISTIC, APĂRĂ LUMINA ADEVĂRATEI ÎNCURATEI CREDINȚE – pentru întreg NEAMUL ROMÂNESC!!! - împotriva mîlurilor puturoase ale Satanei – mîluri de PUCIOASĂ** care-i orbesc pe unii dintre clericii din preajma Patriarhului Antihristului...faptul că și în închipuie că au dreptul să transforme BOR în lumea CEZARICĂ, a Dictaturii...(precum au tot făcut, într-o istorie întreagă, înalții ierarhi catolici!) - uitând zisa dumnezeiască a Lui Hristos: “Ce folos că veți dobândi lumea întreagă, dacă veți pierde sufletul?”

P.S.Sofronie (și alții ca Prea Sfinția sa...) să ia aminte, pentru că, prin atitudinea sa nepăsătoare și profund nedreptătoare, este pe cale de a-și pierde și bunul-simț, și simțul mîsurii, și mințile – și scad în **Păcatul lui Lucifer**, al unei trufii fără de margini și oarbe!!! **Nu ex-egumenul de la Schitul Huda este un răzvrătit, ci, după umila mea părere, Prea Sfinția voastră sunteți ADEVĂRATUL răzvrătit, împotriva Voii Adevărate a Lui Dumnezeu – aceea a Bunei-Înțelegeri, întru Păstrarea Neîntinată (de păcatele urii, dihoniei, nedreptății, slujirii nedemne a MINCIUNII etc.) a Luminii Sfântului Duh...Luați aminte, Prea Sfinția voastră, și lămurii-vă singur pe cine slujiți: pe DUMNEZEUL Iubirii și Profundei Înțelegeri, ori pe SATANA Dezbinării, Urii și Puturoasei Dosade și Minciuni răpciugoase...Cănuși DELOC totuna, Prea Sfinite Sofronie...!!!**

prof. dr. *Adrian Botez*

UN DOCUMENT RELIGIOS BILATERAL...,SUB EMBARGO”!!!

(câteva reflecții, pe marginea Documentului de la Ravenna...)

În preambulul reflecțiilor noastre, nu putem trece peste faptul că acela care și-a condus, ca delegat al BOR, pe clericii ortodocși, la dialogul teologic internațional între BOR și Biserica Romano-Catolică - a fost Arhiepiscopul Vicar al Episcopiei Oradei...Oradea este locul unde, acum două luni, egumenul Mănăstirii Huda, Eftimie Mitra, prin decizie episcopală, a fost dat afară din stare, pentru opiniile sale contrare „ecumenismului”(ca fiu preaiubit al new-age-ismului!)...Oradea este locul unde influența romano-catolică și uniatică (greco-catolică) este foarte mare, deci și presiunile „cezaro-papale” sunt la fel de mari...Chiar nu se gîsește vreun cleric „regău”, care să se afle deasupra tuturor suspiciunilor...???!!! ...Întrebăm și noi, că altceva, ce să mai facem, acum...?!

Venind „pe document”...După titlul *Documentul de la Ravenna* – urmează mențiunea: „*document sub embargo: poate fi publicat doar după 15 noiembrie*”. Apoi, abia, urmează enunțul tematicii documentului și data...data a ce?! Cine a alcătuit *Documentul*?! L-au întocmit romano-catolicii, singuri-singurei, și apoi i-au chemat pe ortodocși, să vadă și „proteia bîrboși și pletoși”, ce „ocoși”, fercheși și de țep și foc, și (o)cul și de mama focului, sunt papistași?!... – sau le-o fi trimis bucură tenilor de la Patriarhie „testul gril” al textului, prin

Internet?! Oricum, de niciunde nu rezultă că, la întocmirea **Documentului**, ar fi participat, fie și formal, vreun ortodox...Da, și nu uitați formularea temei, mai mult subsidiară decât fundamental, prin ecoul stânenitor, permanent, al „subteranelor” textului...: „*„Consecințele ecleziologice și canonice ale naturii sacramentale a Bisericii: comuniune eclezială, sinodalitate și autoritate”*... Mda, e singurul loc unde nu - i ia ochii multitudinea de reluări redundante ale vocabulei „catolic”...

Locul și data: „Ravenna, 13 octombrie 2007”...Ca să se știe cine - i „jupânul”, cine mâna căii și pe unde...

Această mențiune („document sub embargo”), care reflectă o atitudine de discreție cel puțin în exagerat, dacă nu de-a dreptul suspect - face ca documentul cu pricina să se înscrie mai curând între cele laice, decât între cele religioase. Cel puțin în noi nu suntem de acord cu cuvântul „embargo”, când e vorba de Biserica Lui Hristos: e ca și cum ai spune că - l poți pe Hristos-Lumina Lumii sub „embargo-oboroc”...**Numai creștinii te nu sun !!!**...Dar, și admitem că, prin această exprimare cu totul nefericită, s-ar fi înțeles că, întâi, Bisericile din ambele părți ale Europei, și din Răsărit, și din Apus, au de gând să convorbească, într-un adevărat sobornicitate, cu clericii și monahii, pentru ca, apoi, după ce aceștia ar fi înțeles textul și ar fi fost de acord cu toate cele ale **Documentului de la Ravenna**, să porcească, fiecare în episcopia, parohia, mânăstirea ori schitul lui sâhlui, să propovăduiască popoarelor marile adevăruri și revelații ale **Documentului**...Nici vorbă de a ceva!!! Am întrebat preoți din toată țara, inclusiv din București - și toți mi-au spus că au auzit ei ceva despre **Acordul de la Ravenna**, dar...nu țiau „cu ce se mânăncă”...

Atunci, de ce ați pus „embargo” pe conținutul **Documentului**, Prea Sfinților?! **13 octombrie-15 noiembrie...O lună și două zile...Cam mult...Sau simțeați că lucrurile din el nu miroso bine nici măcar pentru preasfinții dvs., și că aveați nevoie de un răgaz spre a vă împăca chiar propriile conștiințe...?!** În cele 46 de puncte ale acestui important **Document** - cu rost ori mai puțin, cuvântul „catolic” apare nu doar la fiecare punct, ci **DE CÂTEVA ORI LA FIECARE PUNCT** - parcă ar fi devenit o obsesie, ori o mantră de fascinație subliminal !!! Bine, în elegența și noi că, chipurile, voiați să subliniați faptul că Biserica-Hristos, chiar desprinsă /despicată, de părțile noastre istorice... - câte ale noastre, câte ale voastre... - domnește, unic, pe deasupra de vremuri și de spații...**ESTE A COSMOSULUI UMANO-DIVIN, în integralitatea lui...dar o spuși odată, și bine! Se presupune că cititorii Documentului nu sunt oligofrenii, de prin colile speciale...căci, atunci, chiar că începe să ne pună serios pe gânduri rostul...”embargoului”!!!**

Și dacă, în Partea I, punctul 14, se recunoaște că, în creștinism, „a conduce înseamnă a sluji” - atunci înseamnă că se recunoaște și că **Documentul** acesta, elaborat de vâlcăși, este spre a sluji „opincile”, adică pe oamenii simpli...(singurii spune și că recunoaște și, la punctul 20, că „*În virtutea Botezului care l-a făcut mîndru al lui Hristos, fiecare botezat e chemat, potrivit darurilor Duhului Sfânt Unul, să slujească în comunitate*” (cf. *1 Cor 12, 4-27*)). Și atunci, de ce pregetați, și în ziua de azi, să puneți în discuție public (după eventuala prezentare INTEGRALĂ a **Documentului**, de către preoții parohiei...care, din păcate, habar n-au de existența **Documentului**!!!), acest text?! Vă este frică de ceva, că ați greșit, în acest text (în formulare ori conținut) cu ceva?! Dacă DA - atunci, anulați-l, pentru că Hristos nu admite ambiguitățile parivale, gura cu limba despicată erpete: „*Ce este DA, și fie DA, ce este NU, și fie NU - căci mai mult decât atât, de la Satana este!*” - grăiește El, cu dreptate, către apostoli...

Poate că vă muștră în alegerile ascunse ale punctului 32, unde formularea „*una și catolică*” („*Fiecare Biserică locală în comuniune nu numai cu Bisericile vecine, ci cu totalitatea Bisericilor locale, cu cele prezente acum în lume, cu cele care au fost de la început, cu cele care vor fi în viitor și cu Biserica deja în slavă. Potrivit voinței lui Hristos, Biserica este una și indivizibilă, aceeași întotdeauna și în orice loc. ambele noastre părți mărturisesc în Simbolul niceo-constantinopolitan că Biserica este una și catolică. Catolicitatea ei îmbrățișează nu numai diversitatea comunităților umane, ci și unitatea lor fundamentală*”) se pare că ascunde o capcană semantică: Biserica Romano-Catolică nu apăsă pe sensul spiritual-hristic al unității Bisericii, ci pe sensul cezaric, de „Biserică ATOTȘT PÂNITOARE”, dictatorial-terestru, precum a fost în Evul Mediu apusean...precum tânjește și se implică și așă, vinovat, (în) toate conflictele mondiale moderne... (dar, tot Hristos spune: „*Ce folos că vei cântă lumea întreagă, dacă - i vei pierde sufletul?*”). Și nu uitați că, din primăvară, cu surle și trâmbițe, va veni în România, în plină zi, de data asta, „**Opus DEI**”, care numai din clerici nu e format... - ci din mari potenți, bancheri, „lătrăși”/avocați, profesori universitari(!) etc.

...Dar, poate, mai tare vă va muștră cugetul, de puneți textul sub „embargo”, pentru punctul 42: „*Sinodalitatea la nivel universal exercitată în sinoade ecumenice implică un rol activ al episcopului Romei ca protos al episcopilor scaunelor mari în consensul episcopilor adunați. Deși episcopul Romei n-a reunit Sinoadele Ecumenice din primele secole, nici n-a prezidat vreodată personal asupra lor, a fost cu toate acestea*

implicat îndeaproape în procesul lu rii dec iziilor de aceste sinoade.”

Ne pisa i cu Papa cel al vostru, „apuseanul” - i bate i ca apa-n piatr c el i numai el „s-a implicat i se implic ”, mai pe fa , mai „pe est”, în toate Sinoadele Ecumenice, din vechimea primelor secole, i pân azi... (nu zic, am sim it i noi, de departe, mirosul de pucioas ...): chiar dac „n-a prezidat vreodat personal asupra lor, a fost cu toate acestea implicat îndeaproape în procesul lu rii deciziilor de aceste sinoade ”...C el i numai el vrea s fie, **i i trebuie s fie!!!!**... PROTOS-ul TUTURORA!!! M i, m i, m i... – i ne mai mir m de ce dureaz dihonnia în lumea p mânteasc , care s-ar vrea cre tin , dar tot o-mpunge cineva dincotrova...**de o mie de ani...!!!**

Sub embargo sau nu, ACUM textul exist . N-ar fi r u ca el s fie publicat de orice revist ori ziar, clerical ori laic (de preferat, îns , **clerical**...pentru c am v zut, în „cazul Tanacu”, ce-i poate pielea presei laice, în goan turbat dup „rating”...) – i, apoi, discutat de preo ii parohi, în fiecare bisericu româneasc ... **Dar, mai dihai decât orice, am dori, din r runchi, s tim ce anume a fost împuternicit/autorizat, de c tre Patriarhia BOR, Arhiereul Vicar al Episcopiei Oradiei, PETRONIU S L JANUL, s accepte, din tot acest text... i, mai mult ca sigur, din multe alte texte adi ionale, care abia acelea, CU MULT MAI MULT DECÂT SIGUR, sunt sub un „embargo” de o str ncie nemaîntâlnit ...cine tie pentru câte luni ori ani... (oricât ar încerca vl dica , Arhiereu Vicar al Episcopiei Oradiei – de fapt, foarte palid...de parc ar fi v zut strigoi... – s-o dea „la întors”, tare încâlcit i neconvîng tor, c , cic : „Delega ii Bisericii Ortodoxe i cei ai Bisericii Romano Catolice nu au luat în discu ie i nu au c zut de acord asupra faptului c episcopul Romei ar fi, în acest moment, primul între patriarhii lumii” – ...dar, dac n-o fi în ACEST moment, momentul 13 octombrie 2007 – p i, cine tie, poate c s-o fi f cut de ALT moment - s zicem, de 1 februarie 2008... când episcopul Romei ar putea, foarte bine, s FIE/S FI DEVENIT DEJA „primul între patriarhii lumii”... – mai tii?! - ...ci multe i încurcate sunt c ile Domnului...mai ales când ele trec, ireversibil, pe la Vatican -Ravenna...)**

Dar Adev rul va ie i la suprafa , CA TOTDEAUNA - precum „oleul/untdelemnul deasupra apei”...

prof. dr. **Adrian Botez**

ghidul tân rului cre tin

I. SIMBOLISMUL CRUCII

1. “Simbol”, “symbolism”, “symbolistic ”- accep iuni filosofice, antropologice i religioase

1.1 Problema simbolurilor i a simbolismului se confrunt , în prezent, cu dou atitudini total diferite: pe de o parte , unii consider acest subiect complet învechit, un lucru de care nu mai poate fi preocupat un om ra ional al prezentului; pe de alt parte, al ii consider c simbolismul este cheia în elegerii i universului spiritual.

“Omul are nevoie de simboluri pentru a aduce incomprehensibilul în sfera tangibilului i pentru a se putea ocupa astfel îndeaproape de el”, dup cum apreciaz un cercet tor al problemei simbolurilor, H. Biedermann. Acela i cercet tor noteaz c “ simbolurile i metaforele i fac simti prezen a i în limbajul cotidian, precum i în proverbe i expresiile idiomatice. Prin urmare, ele au p truns i în fluxul imagistic ame nin tor al reclamelor, în sloganele i însemnele politice, în parabolele din universul spiritual religios, în iconografii i în criptogramele culturilor exotice i preistorice, în obiceiurile de natur juridic i în obiceiurile de artizanat, în crea iile literare i în personajele istorice- îndeosebi atunci când un << suport semantic >>(semnificant) transmite o informa ie care transcende forma sa exterior superficial ”. ²

În accep iunea logico-filosofic , simbolul(gr. “symbolon”-semn de recunoa tere) reprezint un semn, obiect sau imagine concret (a unui obiect, a unei fiin e), care reprezint sau evoc altceva decât ceea ce este (de obicei, o abstrac ie sau realitate complex)³. La origine, “ symbolleo”(ceea ce une te, ceea ce asociaz) reprezint pentru vechii greci un obiect, “sunballen”, care se împ r ea între dou persoane, pentru a le permite apoi s se recunoasc pe aceast cale, personal sau prin intermediul unui mesager. Acest fapt se transmitea i descenden ilor lor, care puteau astfel s reconstituie obiectul compus din cele dou buc i diferite.

Reprezentarea simbolistic se bazeaz în general pe o conven ie care trebuie cunoscut pentru a în elege simbolul(de exemplu, simbolica culorilor difer de la o cultur la alta). Exist îns i simboluri cu un con inut evocativ intrinsec, care pot exprima, prin asocia ie de idei, un ansamblu întreg de gânduri sau de sentimente, o stare de spirit, etc. Asemenea simboluri apar mai cu seam în art . În tiin , se în elege prin simbol o liter sau un alt semn grafic special, folosit pentru a desemna ceva independent de el. Aceste simboluri

sunt indispensabile în alcătuirea unui limbaj formalizat sau în cazul utilizării unor formule pentru a reda structura formală a unor enunțuri.

1.2 Mult vreme, antropologia s-a ocupat mai puțin de definirea simbolismului în general, concentrându-se asupra circumscrierii formelor, a activității simbolice delimitate din punct de vedere cultural și propunând modalități de analiză a acestora. De aceea, etnologii utilizează, cu precizie, adjectivul, uneori substantivat, “simbolic”, decât termenul “simbolism”.

Termenul “simbolic” are în antropologie o accepțiune restrânsă și un sens extins. În accepțiunea sa restrânsă sau specializată, el servește la denumirea acestor opere de cultură care au caracteristica de a fi înzestrate cu o valoare percepută ca imediat expresivă: mituri, rituri, credințe, etc. Acestea reprezintă, la început, sub forma unei “reorganizări a experienței sensibile în cadrul unui sistem semantic”, așa cum explică filosoful și antropologul francez Cl. Levi-Strauss într-o lucrare de referință⁴, apărută în 1958. Totuși, aceste “elaborări colective”⁵ nu au monopolul funcției simbolice. În accepțiunea sa extinsă, adjectivul “simbolic” trimite la procesul constitutiv al structurii de cultură care este înzestrarea lumii cu sens. Fiecare societate selectează anumite semnificații, și fiecare clasă reunește, opune și ierarhizează obiectele realității în funcție de un mod propriu, care reprezintă atât cadrul de inteligibilitate pe care și-l construiește, cât și condiția comunicării între membrii săi.

Punctele de vedere antropologice referitoare la simbolism variază, în consecință, din punctul de vedere al extensiei, după cum se aplică anumitor aspecte particulare ale activității simbolice care oferă analizei o relativă omogenitate (de exemplu, miturile) sau, depășind sfera simbolicului, așa cum este ea definită de cîte categoriile culturii noastre, atribuie semnificații în general o “calitate simbolică”⁶ (M. Sohlins). În acest din urmă caz, activitatea simbolică nu ar putea fi socotită un domeniu particular al cercetării antropologice, fiind tratată de aceasta ca o proprietate intrinsecă a socialului. Prin urmare, “orice cultură se prezintă ca o anumită ordine simbolică”⁷.

Antropologul francez M. Auge, uzând de un anumit schematism analitic, distinge două mari tipuri de abordare antropologică a faptelor care în procesul de simbolizare, pentru ilustrarea căror ar fi destul de potrivit utilizarea opoziției tradiționale dintre sens și funcție.⁸ Analiza se referă, când la conținutul, la logica sau la proprietățile de structură a sistemelor simbolice, când la funcțiile lor sociale sau politice. În primul caz, sistemele simbolice sunt examinate în dimensiunea lor expresivă sau intelectuală, raportate la exigențele de comunicare sau de cunoaștere. În al doilea caz, sistemele simbolice sunt analizate în dimensiunea lor instrumentală și sunt puse în relație cu moduri de organizare sau de dominare.

1.3 O contribuție remarcabilă la teoria simbolurilor și a “formelor simbolice” aduce filosoful german E. Cassirer. Conceptul fundamental al filosofiei lui Cassirer este simbolul, prin care “analiza transcendențial-filosofică” a culturii conduce la teza omului-demiurg, parte integrantă a lumii culturii și creatorul ei.

“Omul”, scrie Cassirer, “trăiește într-un univers simbolic, nu într-unul pur și simplu natural. Limbajul, mitul, arta și religia sunt părți ale acestui univers, feele multicolore care se mișcă în rețeaua de simboluri. Omul nu mai are, ca animal, o relație nemijlocită cu realitatea. El trăiește așa de mult în formele limbajului⁹, în operele de artă, în simboluri mitice sau în rituri religioase, încât nici nu poate întrezări, nici nu poate afla nimic în afara interrelației acestor medii artificiale”.¹⁰ Ca urmare, “în loc de a mai înlege omul ca animal rațional, ar trebui mai degrabă să-l definim ca animal simbolic, cu aceasta dând expresie modului său propriu de a fi.”¹¹

Ca filosofie a culturii, “filosofia formelor simbolice” cuprinde o temeinică analiză semiotică, prin care Cassirer a contribuit, alături de Peirce, Husserl, Wittgenstein și alții, la întemeierea semioticii moderne și la aplicarea ei în expunerea analitică și în explicarea fenomenului cultural și uman. Legătura cu programul lui Saussure se poate constata în aceea că “semiologia” (Saussure) și teoria simbolului (Cassirer) trebuie să constituie baza științelor umane. Un enorm material istoric stă la baza analizei “funcției simbolice” în constituirea formelor culturii, ceea ce se vede în toate operele lui Cassirer, dar mai ales în *Sprache und Mythos* (1925), în care urmărește procesul de transformare a unor metafore în mituri.

Dincolo de aceasta însă, simbolul devine (în perioada “antropologiei filosofice”) o “cheie pentru înțelegerea omului”.¹² Cassirer merge atât de departe cu sublinierea rolului constructiv, reorganizator al simbolului încât, dincolo de tradiționala opoziție neokantiană între științe “nomotetice”: “idiografice”, formulează următorul program: “datele” de care se ocupă istoricul nu sunt “evenimente”, ci simboluri: “nu legile naturii, ci regulile semanticii sunt principiile universale ale științei istoriei.”¹³

1.4. O ontologie a simbolului a schițat M. Eliade, care a avut intenția de a scrie o carte despre Omul

ca simbol:”A insista asupra rolului de tehnic spiritual , de împliniri, de echilibru, de fecunditate ce revine imaginaiei. În măsura în care omul modern se regăsește pe sine în simbolismul arhaic, antropocosmic, el atinge o nouă dimensiune existențială. Această dimensiune îl apără de nihilismul istoricist, fără a-l expulza din istorie. S-ar putea ca istoria să-și dezvăluie astfel adevăratul sens: epifania unei condiții umane glorioase.”¹⁴

Conform acestei ontologii, simbolul îndeplinește o dublă funcție: existențială și cognitivă. El semnifică cele mai diverse aspecte ale Realului. Simbolul revelează, dincolo de elementele lumii profane (constituite ca semne), semnificații transcendente, inaccesibile experienței imediate. În al său *Tratat de istorie a religilor*, Eliade arată că participarea la un simbol asigură devenirea spre sacru a participantului. Un simbol nu se reduce la o simplă prelungire a hierofaniei: este el însuși o hierofanie: ”simbolul prelungește dialectica hierofoniei: tot ce nu e direct consacrat printr-o hierofonie devine sacru prin participarea la un simbol.(...) celeră mai multe din hierofonii sunt capabile să devină simboluri. Dar nu în această convertibilitate a hierofoniilor în simboluri trebuie căutat rolul important jucat de simbolism în experiența magico-religioasă a umanității. Simbolul e important nu numai pentru că prelungește o hierofonie sau i se substituie, ci pentru că, înainte de toate, el poate continua procesul de hierofonizare și mai ales pentru că, ocazional, este el însuși o hierofonie, adică revelează o realitate sacră sau pe care nici o altă manifestare nu e în măsură să-o reveleze.

Eliade analizează și logica simbolurilor. Gândirea simbolică îi asigură omului liberă circulație prin toate nivelurile realității: “Ceea ce s-ar putea numi gândul simbolic face posibilă liberă circulație a omului prin toate nivelurile realului. Liberă circulație e, de altfel, prea puțin spus: simbolul identifică, asimilează, unifică planuri eterogene și realități în aparținând ireductibile. Mai mult încă: experiența magico-religioasă permite transformarea omului însuși în simbol. Toate sistemele și experiențele antropocosmice sunt posibile în măsura în care omul devine el însuși un simbol.”¹⁶

1.5. O analiză a “imaginilor- simboluri paradigmatică” din perspectiva ontologiei arhaice este realizată și în literatura română de speculație.¹⁷ În lucrarea citată se arată că: ”Nu există încă o teorie care să dea seama în mod satisfăcător de toate faptele acumulate referitoare la morfologia, logica, istoria și <<via>> simbolurilor, deși nu lipsesc încercări de a elabora o <<fantastic transcendentă>> - cum o numea Novalis- sau o teorie generală a simbolului, o simbolică (simbologie)”.¹⁸

Un simbol nu semnifică în felul semnelor obișnuite. El “evocă și focalizează, îmbină și concentrează - în mod analogic polivalent- o multitudine de sensuri care nu se reduc la o singură semnificație...”¹⁹ În introducerea unui masiv Dicționar de simboluri, J. Chevalier arată că “simbolul este mult mai mult decât un simplu semn; el ne duce dincolo de semnificație, decurgând din interpretare, condiționat la rândul ei de anumite predispoziții. Simbolul este încărcat cu afectivitate și cu dinamism. Reprezintă, într-un anumit mod, învelișul în același timp;

funcționează, dezmembrând. Simbolul acționează asupra structurilor mentale. A fost asemuit cu unele scheme afective, funcționale, motorii, pentru a pune în evidență faptul că, într-o oarecare măsură, simbolul mobilizează psihismul în totalitatea lui. Pentru a sublinia dublul său aspect - reprezentativ și eficient-el poate fi calificat drept eidolo-motor. Termenul eidolon îl situează, în ceea ce privește reprezentarea, la nivelul imaginii și al imaginarului, deci nu la nivelul intelectual al ideii (eidos). Aceste informații nu infirmă faptul că imaginea simbolică este capabilă de a declanșa o activitate intelectuală, căci ea rămâne un centru în jurul căruia gravitează întreg psihismul pe care ea îl pune în mișcare.(...) simbolul implică o ruptură, o discontinuitate, o trecere spre o altă ordine dotată cu multiple dimensiuni. Complexe, nedeterminate, dar orientate într-un anumit sens, simbolurile sunt adeseori numite sisteme sau imagini axiomatiche.”²⁰

1.6. În sfârșit, Francmasoneria acordă o atenție deosebită simbolurilor.²¹ Pentru masoni, simbolul reprezintă un „mijloc de a sugera ce nu mai este transmisibil pe canale obișnuite, necesitând folosirea intuiției și spiritului pentru descoperirea semnificației vizate.

De aceea, simbolul poate deveni și este un principiu inițiativ, cea mai mare parte a miturilor, legendelor și ritualurilor masonice fiind simbolice.”²²

2. Crucea: obiect și simbol

2.1. Crucea este unul dintre simbolurile atestate încă de la începuturile Antichității. În Egipt, în China sau în Creta, la Knossos, unde s-a descoperit o cruce de marmură datând din secolul al -XV-lea a.Chr., crucea este al treilea dintre cele patru simboluri fundamentale, alături de centru, cerc și pătrat.²³ (o stabilitate o relație între celelalte trei: intersecția celor două drepte ale sale coincide cu centrul, pe care ea îl deschide astfel spre exterior; pe de altă parte, crucea se înscrie în cerc, împărțindu-l în patru; în sfârșit, din ce se obține pătratul și triunghiul, dacă se unesc vârfurile prin patru drepte.”²⁴

Ca i p tratul, crucea simbolizeaz p mântul, fiind îns expresia aspectelor intermediare, dinamice i subtile ale acestuia. Simbolositica num rului patru se leag în bun m sur de cea a crucii, mai cu seam prin ace ea c desemneaz un anumit ansamblu de rela ii în interiorul num rului patru i al p tratului. Crucea este cel mai totalizant dintre simboluri.²⁵

Ar tând spre cele patru puncte cardinale, crucea este mai întâi baza tuturor simbolurilor de orientare, la diferitele niveluri de existen ale omului. „Orientarea total a omului pretinde (...) o tripl concordan : orientarea subiectului animal în raport cu el însu i; orientarea spa ial în raport cu punctele cardinale terestre; în sfâr it, orientarea temporal , în raport cu punctele cardinale cere ti. Orientarea spa ial se articuleaz pe axa est - vest, marcat de r s ritul i asfin itul soarelui. Orientarea temporal se articuleaz pe axa de rota ie a lumii, sud - nord i, totodat , jos-sus. Din încruci area acestor dou axe rezult crucea de orientare total . Concordan a, în om, pe de o parte a celor dou orient ri, animal i spa ial , i pe de alt parte, a celor trei orient ri, animal , spa ial i temporal , îl pune pe acesta în rezonan cu lumea terestr imanent i, respectiv, cu lumea supratemporal transcendent , prin i în lumea înconjuratoare terestr .”²⁶ Aceast sintez se verific în toate ariile culturale i se dezvolt , în fiecare dintre ele, în numeroase varia iuni i semnifica ii.

În China, cifra crucii este cinci. „Mul umit simbolisticii chineze (...) am înv at din nou s nu lu m niciodat în considerare numai cele patru laturi ale p tratului sau cele patru bra e ale crucii, în afara leg tur ii lor necesare cu centrul crucii ori cu punctul de intersec ie a bra elor ei(...) Centrul p tratului coincide cu centrul cercului. Acest punct comun este marea r scruc a imaginarului.”²⁷ Crucea are , în consecin , o func ie de sintez i de m sur . În ea se întâlnesc cerul i p mântul(...). În ea se amestec timpul i spa iul. Ea este cordonul ombilical, niciodat târât, al cosmosului legat de centrul originar. Dintre toate simbolurile, ea este cel mai universal, cel mai totalizator. Crucea este simbolul intermediarului, al mijlocitorului, al celui care este, prin chiar natura sa, permanenta aducere laolalt a universului, i comunicare între p mânt i cer, de sus în jos i de jos în sus.”²⁸ Ea este „marea cale de comunica ie. Crucea decupeaz , rânduite te i m soar spa iile sacre, ca de pild templele ; ea desemneaz pie ele ora elor; str bate câmpurile i cimitirele; întrez rirea bra elor ei marcheaz r spântiile; în acest punct central se înal un altar, o piatr , un catarg. Puterea ei este centripe t i centrifug .”²⁹ În acela i timp, crucea „expliciteaz misterul centrului. Crucea înseamn împ rt ire, emanare, dar i adunare, recapitulare.”³⁰

Crucea posed o valoare de simbol ascensional. Într-o ghicitoare germanic medieval se vorbe te despre un copac ale c rui r d cini sunt în Iad i al c rui vâr f ajunge la Tronul lui Dumnezeu, înând lumea întreag în crengile lui; acest copac este tocmai Crucea. În legende orientale, crucea este puntea sau scara pe care urc la Dumnezeu sufletele oamenilor. În unele variante, lemnul crucii are apte trepte, dup cum arborii cosmici reprezint cele apte ceruri.³¹ În numeroase culturi, reprezent rile concep iei despre lume sunt adesea a ezate în form de cuce (de pild , în Codex Fejérváry-Moyer din vechiul Mexic). i Paradisul biblic, cu cele patru râuri care izvor sc din el, era prezentat în acest fel. Crucea înscris într-un cerc (crucea în form de roat), pe lâng semnifica ia cosmologic , mai simbolizeaz i împ r irea omului în patru anotimpuri. În ceea ce prive te axa vertical , crucea a unit zenitul i nadirul i semnific interdependen a simbolic a acestora cu axa lumii. În plan orizontal, ea împarte p tratul în patru p r i egale, de pild în planul arhitectural ideal al unei cet i romane, cu Via Decumanus i Via Cordo, care se intersecteaz în centru i care exist în toate taberele romane. Vechile construc ii urbane sunt subîmp r ite, chiar i în epocile de mai târziu, în veritabile „cartiere”; i h r ile schematice medievale ale lumii (pe lâng forma de „T”) sunt executate în form de cruce, având în centru crucea Ierusalimului.

Mai mult chiar, r scrucile erau deseori asociate cu intersect rile drumurilor celor vii cu cei mor i, ca de pild în simbolistica unor popula ii africane. De aceea, în codurile magice de exorcizare se recomand astfel de încruci ri i de drumuri, c ci ele fascineaz spiritele care nu sunt hot râte pe ce cale ar putea s o apuce. În trecut, dintr-o eroare, cre tinii considerau adesea crucea din culturile exotice ca o aluzie la uita ii misionari cre tini, de pild crucea frunzoas , de forma unui copac, din „Temple of the Foliated Cross” din cetatea maya Palenque, Peninsula Yucatan, care de fapt reprezint un arbore cosmic. Specula ia simbolistic cre tin asociaz a ezarea în form de cruce a punctelor cardinale cu marginea crucii lui Christos, de pild în textul laic „Cartea lui Adam”, unde se spune c , la porunca lui Noe, osemintele lui Adam au fost mutate de c tre fiul lui Noe, Sem, i nepotul s u, Melchisedec, sub îndemnul unui înger, din pe tera în care fuseser îngropate, într-un loc nou, „în punctul din centrul p mântului. i acolo se înl n uiau între ele patru capete. Fiindc , atunci când Dumnezeu a creat p mântul, puterea(lui Dumnezeu) a luat-o înaintea lui (a p mântului) i atunci p mântul a alergat dup puterea Domnului din patru p r i, înconjurând-o cu vânturi i cu brize u oare. i acolo (în punctul central) puterea s-a oprit i s-a odihnit. Acolo s-a s vâr it mântuirea...

Când se îndrepta spre Golgota, care este miezul pământului, îngerul i-a arătat lui Sem acest loc...Patru p r i s-au deschis acolo i pământul s-a deschis sub forma unei cruci, iar Sem i Melchisedec au a ezat în untru trupul lui Adam....Cele patru p r i s-au mi cat i au închis trupul p rintelui nostru Adam, iar poarta pământului de afar s-a închis. i acest loc a fost numit << locul C p âni >>, întrucât acolo a fost a ezat c petenia întregii omeniri....”³² De aceea, în scenele medievale ale r stignirii lui Christos de pe Golgotha apare, la picioarele crucii, craniul tat lui primordial, Adam.³³ (va urma)

NOTE BIBLIOGRAFICE

1. H. BIEDERMANN, *Dic ionar de simboluri*, I, Bucure ti, 2002, p.5.
2. Ibidem.
3. Cf. *Dic ionar de filosofie*, Bucure ti, 1978, p.633.
4. CL. LÉVI-STRAUSS, *Anthropologie structurale*, Paris, 1958.
5. G. LENCLUD, Symbolism, în P. BONTE, M. IZARD (coord.), *Dic ionar de etnologie i antropologie*, Ia i, 1999, p.625.
6. M. SAHLINS, *Culture and Practical Reason*, Chicago, 1976.
7. G. LENCLUD, op. cit., p.625.
8. M. AUGÉ, *Symbole, fonction, histoire*, Paris, 1979.
9. Cât dreptate avea Hölderlin, când spunea :” În chip poetic locuie te omul”!
10. E. CASSIRER, *Was ist der Mensch? Versuch einer Philosophie der menschlicher kultur*, Stuttgart, 1960, p.39, apud AL. BOBOC, *Filosofia contemporan . Orient ri i stiluri de gândire semnificative*, Bucure ti, 1995, p.37.
11. Ibidem, p.40, apud ibidem.
12. Ibidem, pp.39-40, apud ibidem, p. 39.
13. Ibidem, p. 247, apud ibidem.
14. Cf. S. TOFAN, *De la arhaic la liturgic. Lec ii de filosofie*, Gala i, 1995, p. 19.
15. M. ELIADE, *Tratat de istorie a religiilor*, Bucure ti, 1992, pp.406-407.
16. Ibidem, p.414.
17. V. TONOIU, *Ontologii arhaice în antichitate*, Bucure ti, 1989. Contribu ia autorului se limiteaz , totu i, la analiza bibliografiei problemei.
18. Ibidem, p.231.
19. R. ALLEAU, *La science des symboles*, Paris, 1977, p.13
20. J. CHEVALIER, A. GHEERBANT, *Dic ionar de simboluri*, I, Bucure ti, 1993, pp. 25-26.
21. A se vedea, între altele, D. BERESNIAK, *Rites et Symboles de la Franc-Maçonnerie*, Paris, 1995; J. BOUCHER, *La Symbolique Maçonnique*², Paris, 1953; A. NATAF, *Symboles, signes et marques*, Paris, 1973.
22. EM. M. DOBRESCU, V. SIMIONESCU, *Dic ionar de terminologie masonic*, Bucure ti, 2004, p. 101.
23. Cf. G. DE CHAMPEAUX, S. STERCKX, *Introduction au monde des Symboles*, Paris, 1966.
24. J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, op. cit., I, p. 395.
25. G. DE CHAMPEUX, S. STERCKX, op. cit., p. 365.
26. Ibidem, p. 27.
27. Ibidem, p. 31.
28. Ibidem, pp.31-32.
29. J. CHEVALIER, A. GHEERBRANT, op. cit., p. 398.
30. G. DE CHAMPEAUX, S. STERCKX, op. cit., p. 365.
31. M. ELIADE, *Tratat de istorie a religiilor*, p. 275; N. CARTOJAN, *C r ile populare în literatura româneasc*, I, Bucure ti, 1929, p. 123.
32. H. BIEDERMANN, op. cit., p. 119.
33. Cf. W. MÜLLER, *Die heilige Stadt. Roma quadrata, himmlisches Jerusalem und die Mythe vom Weltnabel*, Stuttgart, 1961.

prof. C t lin Mocanu

porni luceaf rul...

AZI DEBUTEAZ :

CRISTINA LUPU, clasa a X-a B

Stelele se topesc...

Stelele se topesc de-a nop ii dogoare,
Inima mea se-ncovoie, suspin i
moare...

M zbat în co mar, dar focul tot arde
i în auzuri n val -i de hoarde...

Râde i luna, mimând disperare –

Glasu-mi se-neac – un cânt spre salvare
Tot mai încerc, între lacrimi i sare...
Aripa-mi cade, udat de mare...

...Unde sunt îngerii? M trezesc în
sudoare...

REVIN:

SIMONA TUJAN, clasa a XI-a B

Departe

O lacrim e întreg universul -
Din lacrimi se na te i versul...
Clopotele-au murit...

Nimeni, departe, nu m-a auzit,
Niciunul din ceasuri nu s-a trezit...
Tot ce am scris – tot s-a scrumit...

Via a

Veacul ne prive te cu ochi
Înl crima i - cuvintele viscolesc
orizontul...
Stelele cad ucise-n r s rit.
Cu toate gurile cerului strig –

Dar paznicii lumii, arhanghelii cerului
Nu m-au auzit...
To i v-a i culcat, to i a i surzit?
Nimeni nu se prinde a-mi fi c l uz
Spre zenit?

ELENA NICULESCU, clasa a IX-a C

Fluture pierdut în nori

Un fluture pierdut în nori am fost
Pierdut de vise, pierdut de rost...
Am zburat mai sus de infinit,
Doar orbii acolo-au r zbit...

Dar orbii tac... - eu, fluture, sper -
Sunt o mireas înnebunit de cer...
i mi se scutur solzii alba tri
De o boal -a vederii de a tri...

Am s reu esc

“Am s reu esc!” – î i zici
i te ui i la soarele-apus.

Dar nu g se ti nimic de spus.
A a mor lebedele – l sând în urm
Un cântec nespus...

Un bibelou

Un bibelou nou
Asta-am ajuns – i-s gata,
Oricând, s m sparg...
Da i-mi o nav , doar un catarg –

i voi porni, biete f râme,
Spre larg...
A a mor bibelourile
Noi – f r cântec, nici rime...

consacrarea tinere ii...

NUME: **MIHALCA**

PRENUME: **LAURA LUCIA**

DATA NA TERII: 9.08.1990

STUDII: clasele I-IV- coala general nr. 84; clasele V-VIII- coala general nr.88; clasele IX-X-liceul de arte plastice "Nicolae Tonitza"; actualmente, elev , în clasa a XI -a, a aceluia i liceu.

LIMBI STR ÎNE: franceza-nivel avansat- i atestat delf, nivel b2, recunoscut international (citit-10; vorbit-9; scris-9); engleza-nivel mediu (citit-10; vorbit-8; scris-8); germana-nivel încep tor(citit-7; vorbit-6; scris-7); spaniola-nivel încep tor (citit-9; vorbit-8; scris-7).

HOBBY-uri: scrabble, lectura, c l torii, limbi str îne, arta sub orice forma, psihologie, foto

APTITUDINI: cunoa tere Word, Excel, Powerpoint, Corel Draw; studiu aprofundat al limbii franceze, pasiune pentru studiul i lucrul în domeniul limbilor str îne; capacitate de aplanare a conflictelor, lucru în echip , empatie; cunoa terea limbajului plastic i literar, dans, competen e lingvistice i organizatorice; capacit i de comunicare, imagina ie i creativitate foarte dezvoltate;

CONCURSURI:-particip ri: Olimpiada de fizic , Olimpiada de desen, Olimpiada de biologie;

-premii: Locul I la Campionatul Na ional de scrabble român i francez ; locul II pe ar la concursul "Atomul salveaz mediul"; locul II la Olimpiada de desen pe ar ; locul II la **CONCURS de POEZIE** - Ia i, men iune la concurs de proz Ia i i publicarea textelor într-o carte colectiv

Spune-mi

Spune-mi, sub plapuma z pezii te ascunzi tu? Sau cine?

Nu... tii de ce te intreb? Pentru c în toat aceast nebunie

nu am mai apucat s privesc p mântul

ochii îmi erau grei pierdu i c tre cer

în ploaia de z pad

Bine. M-ai convins.Î i voi spune semnifica ia t cerii mele.

Priveam fulgii i de fiecare data când vedeam un altul

m r t ceam; alte pove ti se derulau

dup un drum atât de obositor, dar cât de frumos, ah, cât de frumos! ,

am conchis c a vrea, vreau i a fi vrut

s fiu fulg

un fulg de nea

sau îns i z pada

i, cu acela i bilet dus-întors

s pot face o c l torie cer-p mânt

-o întreag zi-

Da - pentru c locul meu e acolo

punct, ac, a - fir-

undeva în miracol

ca o pansea ori un trandafir presat în cartea cu vise

- între cer i p mânt-

Spune-mi, sub plapuma z pezii te ascunzi tu? Sau cine?

moto: "Arhanghel de aur, cu tine ce-adi?" (Noapte de decembrie-Macedonski)

Moment in noapte

tii, am ajuns s cred c ,

de te vei plimba cu mine prin z pad

mergând dup fulgi

voi ajunge s - i zic înger
ie, înger !

fiecare an, fiecare z pad m purific
pân i tu, cred c i tu - te cur i de b trâne p cate cere ti...
tiu c ai multe de f cut,
dar, în acest moment vei merge cu mine pe un drum
înramat de copaci cu ninsoare peste tot
vei merge - altfel nu vei mai vedea niciodat nici cer, nici
z pad . Nici m car îngeri de-ai t i.

Manifestul existen ei

Ast zi nu v voi iubi, oameni.
Nu. Ast zi voi iubi doar mun i, z pad , cer i m ri
v voi numi doar simple procesoare cu suflet, vorbitoare
da, hot râta a voi face.

de ce-mi aparî în cale, tu, cel pe care nu l-am mai v zut de ani?

În elege i! Voi, "oameni", nu mai exista i! Doar tr i i, asta da
a exista presupune ca via a s palpitate în orice secund de privire
a a sim i i?
nu v voi mai numi "oameni",
arhitecturi robuste ale egoismului si ale clepsidrei cu timp irosit
Nu v voi iubi, eu care iubeam, eu care v iubeam pân la cer de mult
eu, picioare i mâini pe p mânt.
Oameni sau haine însuflete...

*moto: "Gândul m -ndeamn s cânt ale lumii schimb ri în noi chipuri./Zei, însuflă i-mi avânt, c ci la ele i voi a i
luat parte ;/Fi i-mi de-acum necurmat c l uz pornitelor stihuri/Din începuturi de veac, ajungând pân în zilele
noastre ! "*

(Ovidiu-Invocare)

I

Te dezbraci aproape în fiecare clip
nu ai temeri, nu ai e curi, nu ai prea multe vise
ai r m i e i , dup o secund , sau nici atât, infernal !
nu ai nimic, dar ce bine te sim i cu nimicul din tine !
Ce bine...: nimic

II

Sfor are: trebuie i vrei s calmezi, s alini lama ce taie i ustur în tine.
Îi oferi o limonad , ii câni la mandolin ,
încerci s te îmbraci în alb,
faci totul în speran a c vei primi m car
o medalie scuturat de alam ,
dat cu pudra dorin elor,
fardat i demachiat cu laptele împlinirilor.

S -i scriem o scrisoare lui Dumnezeu

S -i scriem o scrisoare lui Dumnezeu
hai nu vrei?
s ne punem în ea toate planurile i
dorin ele
s a tept m

i s vedem
dac se vor împlini
vrei?
tiu i cum vom face
sst ascult

vom scrie pe cer
vom îndepărta norii
(pentru ca dorințele să fie foarte clare)
îi vom scrie mesaj către Dumnezeu

cu orice culoare
aceea ce-ți place
pe care o vei alege
tu

Esicran

O zi oarecare. Narcise, în văz, dialoghează.
Fiecare propoziție este subliniată de o tonalitate de galben aprins.
Toate privesc către înalt.
Cum timpul s-a scurs, abilități (mulțimi mult umite),
discuțiile se încheie printr-un la revedere verde.
Tulpina.

Galbenul parcă solar a invadat albul, dar verdele este intact: verde.

Alte dialoguri, alte umbrări de bine.

“- ții că mă enervezi?” Galben.

“- Sper din tot sufletul. Scopul meu în viață este să enervez, să râd, să bârfesc, să mă simt bine.”

Roata Permanent.

Ca de fiecare dată, o linie verde pune punct.

Coloanele, mai frumoase (și mai sensibile)
decât orice doric, ionic sau corintic al lumii;
verzi în gândire și în simțiri,
stabilesc noi legături – fragile – între albul bătrân și culoarea solară.
Nu mai vorbesc. Deloc

CRISTIAN NEAGU – București

Nu țin mai nimic, despre semnatarul poeziilor de mai jos (ne-a trimis, la redacție, doar două scrisori, conținând câteva poezii, plus precizarea că se consideră un...etern anonim al Poeziei - și o felicitare...), dar (dincolo de stângăciunile formale, dincolo de poemele intimiste mult prea preios-afectate, dincolo de titlurile, uneori, neadaptate total conținutului...) autenticul său suflu patriotic, expresivitatea avântată, apropiată de **ultima exasperare (DAR NU PERSONAL-EGOIST, CI DELIRÂND POEZIE PENTRU N-DEJDEA SECRET A NEAMULUI ROMÂNESC!)**, din unele poeme, ne-a impresionat profund – și îl socotim, prin înșiruirea curată a lucrării de Duh, un **CONSACRAT**...(n.r. - A.B.)

Autodenun

Acum, când plâng stâncile la Vidra de Sus,
Când a amuțit tropotitul onesc
Iar spirite sub cruci îl roagă pe Iisus
A nu se pierde neamul românesc... -
Acum exila-i-mă în Casiopeea,
Unde îngerii mai locuiesc, deocamdată,
și unde-mi voi scrie – solitar – epopeea
Captiv în lacrimă picurat.

Da-i-mi prin sentință domiciliul forat
Pe tărâmul normalității umane;

Cer deportarea, fiind neadaptat
La confiscarea vieții spirituale.

Acum, cât mai în eleg limba poporului
meu,
Cât buciumul, peste muni, mai veste te-
asfiniț,
Cât, încă, nu l-a înmbrăcat în blugi pe
Dumnezeu,
Ordona-i plutonului: “Foc!” – și voi muri
fericit.

Seceta spiritual

Moto: “Atât de rar și atât de frâns/Mai cântăci eu o salcie de verde” – Mircea Micu

Butuc bătrân de viață românească
E iarăși scuturat de aprige furtuni.

Leat cu pământul, din danie cerească,
Sculptat de anonimi strămoși în rugăciuni,

Iar rădăcinile din antice morminte,

De-a cu m la opinc , prin spirit mai au
for ,
Când bezna ne cuprinde, s ne aduc-
aminte
C un r zboinic DAC vegheaz cu o tor ,

Ca nu cumva barocul rustic, i truda unei
pâini,
S fie preschimbate-n dogme inutile;
Cu ce-am gre it noi, vi a de români,
S fim înscri i la na iuni umile?

Integra i de est, de vest, sau dublu vest,
Ne-au fost repartizate furtunile de praf,

i tot de-atâtea ori s-a num rat invers,
Dându-se startul unui cinic jaf.

P truns de negurile vie ii pâni -n oase,
B trân butuc cu rod de agurid ,
M-a ez nostalgic pe prispa unei case
i-mi pare c ai mei, la mas , stau în tind .

C ci, prin urgiile din veacul suferind,
Ei sunt în b t turi – la prag – t mâie ars ,
Spunându-mi, parc ...vatra s-o aprind,
Ca semn, c cineva de-al lor mai e st pâni
acas .

DIANA BORT — “o mândr absolvent ” a Grupului colar “Gheorghe Bal ”-Adjud...(i ex- efa cenacului revistei *Contraatac*!)

Fragmentarium...

Luna nu a mai
R s rit ast -sear din
Cauza norilor de
Durere care o
Acoper - nici stele
Nu i-au str puns cu
O raz de speran ...

*

Mâna scrie f r
Încetare despre ceea ce
Inima mea
Nu mai vrea...poate
Durerea m ajut s uit...

*

Amintirile tale m
Dor atât încât simt
C tr iesc dar
Inima
A încetat demult s
Mai bat ...

*

A vrea ca strugurii
S se coac primavara iar
Cire ii s înfloreasc în fiecare
Lun ...a vrea ca luna s
Se întâlneasc cu
Soarele iar tu s
Te întorci....

*

Fiecare minut al
Oric rei ore e plin cu
Moale pâni când m trezesc zorile...acum
Iar trebuie s a tept

Amintiri despre tine i
Cu fiecare minut
Trecut m sting, f r
C ldura dragostei

*

M-ai alungat de lâng
Tine i din inima
Ta ... iar acum vrei s
Aprind o lumânare
i s te iert ca s
Ajungi dincolo...eu înc nu am uitat de
Suferin ...

*

Nu e nici o
Boab
De lumin în acest
Întuneric în care
M-ai l sat
Z când departe de tine...

*

Pa ii mei str pung
Vântul rece care-mi
Biciuie te obrazii f r
Mil ...dar ce mai
Conteaz durerea când sufletul meu a
P r sit aceast lume...

*

Te simt în bra e i
Te alint
Cu s rutari pe frunte, îmi trec
Mâinile prin p rul t u
Noaptea cu întunericul plin
De vise cu tine...

mari scriitori consacra i, modele sublime:

Poetul Ardealului, *Eugen Evu*

Descân-tece

lui *Adrian BOTEZ*

EPOS

În desituare i melodiind
verbul.
Necum dintru sânge
Smulgere ni-e fiin a
Scarat dual
Captivi paideumelor
Gemelare prin na tere
i ar i prin cunoa tere
În amonte- ancestral.

2.
B u i i mânca i
De ceea ce vedem i iubim
Captivi paideumelor
i str -fii ai Mumelor
Din care ne-ntoarcem
S fim.

3.
Ne-au închinat alor Lor
Moa ele la prag de pridvor
Cu descânt i p mânt nedormit
Îngropa i în semin e
i-n mit.

4.
Izbucnitu-au ciclic sub vernale dureri
Dumnezeirea-n april
A genunchilor z ri
Echinoc ii solsti ii
M surându- i venirea
Dinspre Nordul din inimi
R zle ind omenirea
Azimutul cel straniu-al prezen ei
Ce-ascunde
Ar tând i arat –ascunzând
A p trunde.

5.
Nic iurea –niciunde-anume Fiindul
S ni-l vindece moartea Nicigândul.

6.
Nim rui sum datori
Nici captivi cu vreo parte
Împlini-se-vor pagini
Num rate-ntr-o
Carte.

7.
Sacrul Arbore-al Vie ii
Sie i smuls i umblând
S se bucure-n cuiburi
i la vârf de Colind
Dumnezeu Gr dinarul
Prin rou umblând
Dimine ile lumii
Descul
Înviind.

8.
Tat l fiului lumilor lumii
Fiind.
În desituare i melodiind Verbul

Fântâna i Troi a

La crucea de trei sate
R muroase la genunchi de-o Cetate
Ursitele m-au deslipit de
Aura ta jum tate ...

Pe Valea Streiului
Fântâna cump n
ine echilibrul cunoa terii:
Prin oglindire
Prin coborâre i în l are
Prin sorbire i sa iu

Str mo ul i Str moa a
Au b ut din ciub r de stejar
îmbelciugat
Neputred de trei genera ii
Apa vie a memoriei lumii

La cincizeci de pa i m sura i

E troi a Celor Patru Fra i

i Crist de tabl zincat
Colorat de vânturi i ploi
Închinat de mame la ta i

Din ciub rul Lor b ut-am i eu
Copil descul înc zeu
L sat vara satului De tat l la tata Ramului
s u
i de mama adus din Cel lalt Sat
Ca întâiul n scut la str mo i
închinat

Seara de var la cruce de sate
sub puzderie de stele surate
Încercai juc u s le num r
(Neprivind peste um r)

Cu acel anume nesa iu trezit
Înc de când cuvânt n-am rostit
i cu acea însetare din foame
Îns nu a p mântului
Nici cu amarul din poame

În ciub rul de stejar cu trei cercuri
ghintat
memoria de sus stele vii
mi-au fost dat
Vreo apte str limpezi
Lic rind v lurind
În ciub rul curat ...
Le-am num rat în apa adormit
Num rul numelui lor
m-a dus în ispit
i le-am gustat ca pe ni te mere
Îmbiate i coapte
Jum tate în vis
Ca pe un multiplu de fruct interzis

*„Ia ciub rul de-o mân
i apas încet
coboar -l în fântân unde-s stele o mie
i cum te-am înv at r stoarn -l cu lan ul
r sucit i apoi smulge-l în sus”*

Ciub rul cu stele pe dunga fântânii
l-am a ezat i-am r bdat
s fie neclintit apa
Cerbul o linge zadarnic, fratern...
Doliu de frunze se scutur -n sear

apoi am b ut
r coroase ca merele rostogolite
prin fân
lic rinde i mirosind a ceva nevisat
stele din ciub r la crucea spre sat

pe Valea Sarge iei
unde freatică pânze ca ale memoriei
î iubeau captivitatea-n zidire
sub cump na cu m sur stelar
beut-am departele-aproape
n nuntire
cu palme c u
s rutându-le magicul num r

neprivind peste um r...
Stele Logostele
Sclip rind prin de gene z brele

i la troi a Cea de Patru Fra i
Am legat dezlegat n-am furat
Jur mânt de la mo i din str mo i
F r-de-grai Înv at

Între zidire i cer înstelat
Reînv ând s rutul b ui
Cer cu semin e
-nstelat sem nat i de-ai mei
secerat
la r scrucă întreitului sat .

Moartea lupoaicei

Amintirii mamei

B trâna lupoaic a prelucii, sub ire
Umbr a saltului i-a mu c turii
Viscolit -n bârlog aiurând în ne tire
Al pteaz în vis patru pui. Al p durii
Duh, eful haitei mahmur i-i
i orb prin de vânt cimitire.

Scâncetul puilor o doare i-acum
Între veghea bolnav i moarte-a teptat
E-a naturii r bdarea i ultimul drum
Ghemuit în c ldura p mântului. Plânge
Cu glas omenesc, în eleapt .

Ultime lacrimi lucesc. Codrii cern
Prima ninsoare, ajutând-o s moar .

istoria m rturitoare: “la aniversar ”...

160 DE ANI DE LA REVOLU IA DE LA 1848

Cu siguran al ii vor face caz de revolu ia de acum 160 de ani, revendicându - i trecutul mai mult decât ar fi normal s i-l revendice, incluzându-l i pe al altora, dac acei al ii vor t cea i nu vor avea nici o reac ie demn de un statut reclamat de vremurile pe care le traverseaz . Noi nu ne propunem prin articolul de fa s inflam m spiritele cu privire la sângeroasele evenimente ce ne-au marcat perioada modern a existen ei noastre na ionale, ci doar s punct m ajungerea la aceast cifr , cu adev rat rotund , care se împline te în luna martie, de la evenimentele pornite la Ia i, în 1848. Pe de alt parte, ca istorici, dar i ca oameni activi, care ne implic m în via a cet ii a a cum credem de cuviin – adic prin intermediul cuvântului scris, încercând a lumina, pe cât posibil, prezentul suficient de întunecat – am avut posibilitatea observ rii istoriei cu al i ochi decât cu aceia ai insului obi nuit s-o parcurg doar prin intermediul filelor de carte. i, folosindu -ne de metoda comparativismului în spiritul lui Dilthey am constatat, raportând prezentul acelu trecut la care facem trimitere prin titlul de fa , c nu prea avem motive s ne mândrim, nici cu liderii actuali i nici cu „faptele lor de arme”. Cu i mai mult ardoare ne-am consumat, atunci, vremea r sfoind paginile pa optiste, dar nu numai, mergând înc trei decenii dup acestea, având revela ia u nui fapt, poate aflat i de al ii, dar nu tim dac în eles la cotele reale ale semnifica iilor la care s-a ridicat chestiunea respectiv . Am observat, a adar, c pa opti tii, i mai cu seam aceia care au supravie uit surghiunului postrevolu ionar, aceia care- i treceau ca idealuri unitatea na ional i independen a în programele revolu ionare, o f ceau cu tot crezul fiin ei lor na ionale; c , pentru ei, nu erau simple vorbe pe hârtie, menite a fi rostite de dragul de a se vedea în fruntea unui neam; c re volu ionari pa opti ti tineri, precum Cuza, de pild , vor împlini visul unora, de a vedea unite Principatele Moldovei i rii Române ti; c pa opti ti, precum Kog lniceanu i Br tianu vor contribui la ob inerea independen ei de stat a României moderne sub sceptrul lui Carol I, reu ind în doar trei decenii ceea ce nu mai reu iser i nici c vor mai reu i, prin amploarea evenimentelor i greutatea acestora, în istoria românilor, nimeni pân acum; c ci, înconjura i de trei imperii, pa opti tii supravie uitor i vor avea un cuvânt important de spus i în ianuarie 1859, dar i în mai 1877, suficient cât România s ob in unitatea i independen a cu mult înaintea altor na iuni europene ce aveau preten ii mai mari decât noi. A a s-a scris istoria glorioas a acelor decenii, în curat spirit na ionalist, cu dragoste de neam i de idealurile sale, idealuri fa de care cei prezen i se pare c nu mai tresar, nu se mai simt mi ca i, singurul lucru care-i sensibilizeaz , cu adev rat, fiind acela ce ine de un mercantilism care l-ar face s p leasc i pe celebrul „bou” al regelui Fran ei, de odinioar . Nu -i nimic; a a cum se spune, Dumnezeu nu bate cu parul, iar cine va avea ani de tr it, va vedea c r ceala fa de idealurile na ionale, încercarea de aruncare a lor în praful uit rii, a a cum se procedeaz de c tre unii, azi, va „dobândi” o r splat , poate divin , i sper m bine meritat . Dar în a teptarea drept ii Cere ti, care va s vin , oricum, noi, cei de azi, avem datoria s ne întoarcem încerc natul ochi spre anii d e la care înc mai avem suficiente de înv at i s privim în elegând dar i f când în spiritul acelor vremuri realmente glorioase, nu în al acelora pe care chinuit le parcurgem cu grea a organic aferent , rezultat din mizeriile cotidiene.

prof. dr. *Florinel Agafi ei*

calea, adev rul i via a

Eseurile amintirii i interoga iile contemporaneit ii

POATE NU-S NEBUN ...C MAI CITESC????!!

Pentru c nu au trecut 100 de ani de când am terminat coala, mi-am adus aminte de un am nunt : c lumea nu mai cite te în ziua de azi! În primul rand, elevii care au nevoie de vocabular îmbog it i de imagina ie! Am realizat acest lucru de când eram la coal , dar abia acum am reu it s -mi pun gândurile pe h r i, în timp ce îl citeam pe Ionel Teodoreanu.

M-am gândit c poate sunt de mod veche, în aceast er a calculatoarelor i-a nesfâr itelor manele despre du mani închipui i i alte nebunii. i totu i, când m preg team cu disperare pentru bacalaureat (citind), toat lumea se mira i fugea de mine, de parc aveam lepr !

Ce e a a de r u c cite ti?

Acum trei ani, când am fost musafirul unei cuno tin e, am v zut ceva care m-a l sat cu gura c scat i

care credeam că există doar în biblioteci : un perete întreg de cărți, de la un colț la altul, o bibliotecă întreagă , conținând câteva MII de exemplare de romane!

A fost de infarct!

Nu credeam că există persoane cărora le place să citească la fel de mult ca mine! Parc eram într-o bibliotecă cu autoservire! Adică un rai pentru mine! Se pare că rasa lecturii tilor nu s-a stins. Încă !

Îmi pare rău că tineretul nu este atras de lectură . Poate că nu mai are nevoie de imaginație? Poate că nu vrea să realizeze că are nevoie de imaginație? Eu nu pot să realizez această "chestie", nu pot să concep o lume fără cri, fără lectură fără Fei-Frumoși. Dacă m-a da peste cap și tot nu a în elegeri nepăsarea cu care sunt luate cărțile. **MOAR** .

În elegie este moda calculatoarelor, că nu sunt absurd , dar chiar nu ai timp să citești, **MEDITATIV!!!** - măcar cartea pe care i-a spus profesorul de română să citești, că i pune 10? și când mă gândesc că i de 10 ani luat la Română doar pentru că am citit. Nu mai vorbea profesorul, eu devenisem profesorul și vorbeam cu atâta ardoare și cu atâta pasiune, că îmi venea greu să mă opresc. Preferatele mele au fost, dintotdeauna, Legende Olimpului. Le tiam pe de rost! Prometeu, care a furat focul, pentru oameni, din Olimp, Zeus – "eful" zeilor, Afrodita, Artemis-Diana... Uranos și Gea, părinții zeilor... Atât de mulți și atât de frumoase povestiri... **CU TÂLCURI ETERNE!!!** Mi-e greu să cred că nu vă plac poveștile cu Fei-Frumoși și Ilene Coșânzene... fără Yamaha și/sau Mercedes... ci doar cu iubire curată ... E **TRIST** să cred că nu vă plac poveștile... care înseamnă soluțiile vieții, dintotdeauna pentru totdeauna!!!

Dar dacă nu vă poate convinge examenul de bacalaureat, eu nu o să vă conving, nici dacă vă dau bani. **Să îți citești nu e o rușine să citești...** dacă, cumva, a crede așa... De asta au fost și inventate cărțile : să le citești – și să meditezi la soarta ta de om – omule...! Nu ești bolnav de nimic, dacă citești, poate doar de prea mult via și suflet și imaginație, așa cum sunt eu. și nu trebuie să îți nimeni că vă place să citiți, oamenilor! Eu am zis ceea ce am zis, chipurile despre mine - pentru a atinge niște corzi tainice – în inima voastră amorită ... Nu faceți ca Hitler, să -mi ardă și îndrăgite cărți, doar pentru că vouă vă ia mult timp (din cel al de lăru discotecii, sau al Internetului...) să citiți! Nu dați cu piciorul căldurii cu care ești primit pe cărare imaginației și focului din soba care niciodată nu se stinge, a mirosului de dulce urși și fructe uscate.....

Vă spun sincer că acest articol este scris pe calculator! Dar asta nu înseamnă că l-am și gândit pe calculator, simțit pe calculator... că nu-mi găsesc vreme, o oră, o jumătate de oră, să deschid o carte, să visez, între paginile ei **STABILE**... - și să apuc imaginația de picioare, să o scutur un pic, ca să am ce visa la noapte.

Viitorul este atât de trist, tare trist, tare... în voi, încât mi-a dorit să nu mai fie. Dă-i, omule, o ansă - prin cartea de pe marginea patului, cartea care s-a prăfuit de atâta vreme, a teptând o atingere, sau măcar o scuturare de colb. Gândiți-vă măcar la efortul autorilor de a scrie aceste gânduri, de a fixa aceste sentimente, în eternitate, și pentru tine, tinere atât de grăbit... și de a-și lăsa ceva, din trecut spre viitor, așa cum numai cărțile pot transmite enigma coninutului lor, așa cum numai, tinerilor cu tinerețe, neîmbătrâniți precoce de grabă de a-și secătui energiile sterile... cum numai voi, tinerilor autentici, în trupul vostru de glorie tânără, numai voi puteți să le protejați!... să le redați rostul în elepciunii...

Îmi las speranța în mâinile voastre, obosit de atâta scris. și voi aveți mâini obosite de scris... tu... profesorii nu te lasă niciodată să stai la oră, fără "să scrii", cu rost ori ba... Mai bine ați medita împreună, profesor și elev... Vă în eleg. V-am spus că nu a trecut mult timp, de când am terminat liceul....

Cu respect pentru "povești" și pentru cei care le citesc,

Diana Bort - o mândră absolventă a Grupului școlar "Gheorghe Balș" - Adjud

arte plastice

Semnificația impresionismului în arta modernă

Anul 1874, expoziția lui Nadar. Acesta este contextul în care se reunesc primele lucrări impresioniste, într-un cadru propice. Manet nu are lucrări în expoziție. Monet sensibilizează prin: "Impresie - răsărit de soare", dar și prin alte picturi muzicale.

Odată cu acest eveniment, publicul (amator și avizat) rămâne uimit, la o primă privire aruncată asupra lucrărilor. E starea prin care trece fiecare, în momentul în care descoperă ceva nou, inedit, ce nu-și închipuia că poate exista. Nu putem vorbi despre impresiuni, fără o mare implicare, fără trăiri, sentimente, emoții. Aceste noțiuni sunt cu desigur ireparabile.

Pentru lumea încă ancorată în picturile lui Delacroix și Ingres, ba chiar și în cele ale renascentismului

târziu, a fost un oc. Impresionismul apare într-un univers dominat, din punct de vedere artistic, de academism, realism și naturalism. Acest curent pare să le nege, cu mai mult cruzime, îndreptat spre desen, linie și rigoare.

Monet, Manet, Renoir, Pissaro, mai târziu Cezanne și alții, firi ce vibrau pentru orice col de natură și via, ajung, mai mult sau mai puțin conștient, să creeze ceva cu totul nou. Oferă o altă viziune lumii.

Cum puteau face acest lucru, dacă nu negând (parțial, cel puțin) opera predecesorilor - sau **lucrând chiar diametral opus**?

Pe un teritoriu al desenului, ei par a reinventa culoarea. Sigur, și înaintașii au fost unii din cei mai buni coloristi, aici vorbim de membrii cîștii de la Barbizon - Corot, Millet, Courbet.

La impresioniști, însă, culoarea exaltă, dansează cu ochii noștri, ea însăși pură, dă o stare de bine, o bucurie internă, adâncă, privitorului.

Vorbim deja de o pictură muzicală sau de o muzică picturală.

Eroina primei jumătăți de secol XIX este lumina. Armonia este elementul-cheie al acestei revoluții tîcute, dar cu urme în viitor. Pânzele sunt cotropite de puncte, pete, culori. Doar acestea mai există.

Artiștii, pictând în aer liber, și-au lăsat paletele la soare. Operele lor au devenit galbene, roșii, oranje, extrem de luminoase. Modul de a gândi și de a vedea cele înconjurătoare s-a schimbat, o mare influență avînd-o curentul japonez **ukio**-e și stampele japoneze, ce, împreună, promovau ideea de efemeritate a vieții.

Pânzele nu ne mai arată realul, pentru că acum avem și aparatul de fotografiat. În fața noastră avem impresii, sentimente, imagini ale receptivității vizuale, de către fiecare pictor în parte. Viața este acum o simfonie toată, datorită culorii și luminii, ce se gîșesc în abundență în tablouri. O asemenea explozie, diviziune a paletelor, nu lasă ochii indiferenți și nici anii ce i-au urmat. Asemeni **haiku**-urilor (n.red.: poezie specific japoneză, cu trei versuri, 5-7-5 silabe, surprinzând un singur aspect sensibil din natura-univers), impresionismul rămîne undeva, pentru totdeauna, în artă și în noi.

Fără **“Impresie-rit de soare”**, **“Căpătare”** și **“Nufăr”**, fără **Domnișoarele** lui Renoir, peisajele lui Pissaro (aproape pointiliste), fără doamnele lui Manet sau naturile statice ale lui Cezanne, lumea ar fi fost mai gri. Pictura ca o dantelă ce oasăne-arăta doar Berthe Morisot.

Implicații, ca ecouri/curenți ulterioare, au fost - multe: postimpresionism, nabism, simbolism, expresionism, fovism, chiar și **“art nouveau”**, toate aceste curenți, mișcări, au preluat forță și curajul culorii impresionismului.

Rolul în istoria artei? Observați întăic (prea) există impresionism în literatură, muzică, arhitectură. Doar în pictură implică atât de adânci, căci nu mai era nevoie de mai mult... Deja schimbare multă, enormă, - oferise viziuni... REVOLUȚIONARE VIZIUNI. Schimbare, puțin câte puțin, și celelalte arte.

Pointiliști? Un ecou al impresionismului. Men în culoarea la rangul cuvenit, dar oferă și perspectivă, viziune în spațiu. Creează forme doar prin pete, stropi, puncte. Peisajele lui Seurat, Signac, Sisley - sunt fascicole de lumină. Monet a început un zbor al culorii, acestia au continuat **“nădărlul latent”**.

Van Gogh fără galbenul solar al florilor sale? Fără verdele lui aproape metalic, fără irizașii violeți? Idei de neconceput, după părerea mea. Bineînțeles, doar o opinie, un mod de a recepta arta.

Continuă să cred că nabismul nu ar fi avut atăta culoare, fără anii 1800 ai celor marcanți de impresii.

Versurile **“A negru, E alb, I roșu, U verde, O bleu”** - și picturile lui Gustave Moreau îmi par scrise tot după o privire în cartea cu impresioniști.

Măcară **“art nouveau”** o ved tot ca pe o continuare a impresionismului, aplicat în arhitectură, în design.

Expresionismul, contrar artei dominate de lumină, chiar și după nume, îmi pare reversul celui de-al doilea. Paleta este exact cea ocolită de impresioniști: verde, albastru, iar verde...

Pânzele foviste chiar par că au luat foc. De data aceasta nu mai vorbim de un curent diametral opus, ci de o paletă închinată soarelui, mai mult ca oricând. O izbucnire pentru sau în ciuda a tot ce a fost sau n-a fost.

Mai departe de atât nu cred să fi avut implicații. Să fie în discuție perioada roz a lui Picasso? Lucrurile îmi par prea distanțate. Să fie futurismul o **“renaștere”** a formelor și a desenului? Cam greu. Lumea începutului de secol XX, saturată de culoare, a revenit la formă și textură.

Așa îmi pare întreaga istorie a artei, o luptă pentru supremație, dusă între desen și culoare, în care, pe anumite perioade de timp, au câștigat cînd unii, cînd alții, uneori - foarte rar și de scurtă durată - amândoi...

Aproape fiecare pictură impresionistă simte nevoia să-și alăture un haiku. Le percep ca noiuni de nedespărțit, ambele cutând să surprindă efemerul și rămînând o undă, drum fără sfârșit în vecinicie, în artă, în lume, în mine.

Modigliani

Modigliani a fost un om controversat, în mod cert!!! Ca artist, om, prieten, tot ce a fost i însemnat el. Ori îi placea de el din prima clip în care îl vedeai sau întâi neai, ori te enerva constant, continuu. Nu cred să fi lăsat pe cineva indiferent.

Viaa lui a fost una foarte interesantă, iar personalitatea la fel. A încercat multe, a trăit multe. Poate chiar acest lung ir de încercări l-au format și i-au definit opera: desen, pictură, sculptură. "Debandada" vieții trăite - lui îi sintetiza (probabil, printr-un subtil contrast... - poate în chip de complementaritate mistic ...) ideea creației, căci, da, el era conștient de importanța expunerii aceluia crez despre existență, viață, ființă, suflet.

Așa s-au născut portretele sale fermecătoare. Nu era doar un instantaneu al realului, acel chip de tânăr, ci chiar o viziune, o imagine aflată undeva dincolo de viață, pierdută în timp, dincolo de moarte.

S-au spus și s-au scris multe despre el și opera sa.

Adevăruri și nu numai. Da. Că bea și consuma hași... Adevărat. Frenezia se dezlănțuia în mintea lui și a prietenilor, cu care era foarte ospitalier, în acest sens... Așa avea viziunile.

Dar câi pictori nu au încercat acestea? Toți aveau viziuni? Nimeni! Aici "locuiește" GENIUL, nu hașomanul.

Dacă în pictura sa, fetele se pierd undeva între nevăzută, necunoscut, infinit și clipă - în sculptură, Modigliani preia și exprimă viața cu însuși mijloacele ei: simplitate, armonie, rațiune; istoria a vieții lumii.

Sculptura sa îmi pare mai durabilă ca pictura-i, pentru duritatea și precizia formei.

Nu mai există jumătăți de mărșur. Doar planuri bine stabilite, poate gândite chiar de undeva de Sus.

Să-i observăm viața, opera - și-i gândim un loc undeva pe axa timpului nostru, între cer și pământ.

Laura Lucia Mihalca - clasa a XI-a, Liceul de arte plastice "Nicolae Tonitza"

didactica

Educația permanentă – paradigma filosofică : SOCRATE

Filosoful rămâne pentru cetatea greacă, indiferent de perioada în care a activat și de coala careia îi era tributară, ca mod de a cugeta, un punct de reper și un personaj de care nu puteai să nu ai seamă în perioada arhaică a lumii grecești. Prin modalitatea lor de a pune întrebări semenilor și de a răspunde totodată când aceștia erau incapabili de a afla soluția chestiunii supuse dezbaterii, prin metodele întrebunătățirii filosofiei deschideau adevărate căi de cunoaștere umane, chiar dacă la început aceasta era subjugată mai mult explicațiilor de tip religios; curând, se va da credit deosebit rațiunii și din acel moment omul va constitui o reală sursă de investigare pentru marii gânditori greci, pornind de la Socrate și terminând cu Aristotel. Evident, triada filosofică celebră nu poate fi eludată din discuția noastră care dorește să scoată în evidență aportul filosofului la educarea omului dintotdeauna și a umanității, în general; este vorba despre Socrate – Platon – Aristotel. Magistri și discipoli, cei trei

filosofi au marcat nu doar filosofia și modalitatea de filosofare, în sine, ci și anumite metode de învățare, de a educa ființa umană. Socrate, de pildă, se cunoștea, aprecia foarte mult virtutea pe care o considera parte componentă a sinelui interior al omului, tot așa cum adevărul zăcea în inima omului însuși numai trebuia să fie scos la iveală. Artă dialogului și a maieuticii, întoarcerea către propriul sine, răscucirea și cunoașterea tere sinelui, reprezintă pentru Socrate adevărate argumente ale existenței omului pe pământ.

Socrate crede cu tărie în exemplul moral și în deplină moralitate lăsată să se manifeste în mod liber, căci acestea două sunt premisele pentru apariția și formarea, în timp, a unei gândiri firești, neîncorsetate; filosoful sfârșește – Socrate - este cel care, luând drept reper important ființa umană, viața interioară a acesteia, accentuează ideea necesității perfecționării omului, devenind prin atitudinea sa încrezătoare fa de posibilitățile acestuia în ideea

modelul continuu, reper de referință pentru evii ulterioari, când cu toții tim, plecându-se de la dialogurile socratice surprinse de Platon, se vor naște noi coli platonice în Europa umanistă, nimeni alta decât aceea în care gândirea și curentul umanist vor pune același accent pe valoarea intrinsecă a omului și a capacităților acestuia. Raportându-se firesc și permanent la transcendent, Socrate era încredințat că omul este imaginea pe mântean a unui model exemplar ce face parte dintr-o prestabilită ordine transcendentă, de unde și încrederea nelimitată în posibilitățile acestuia de a se cunoaște profund, pe sine și astfel să poată să se metamorfozeze în spiritul toleranței, libertății, cugetării și iertării aproapelui.

Socrate pune un accent deosebit pe virtute și pe predarea acesteia; este omul cu adevărat încercat de smerenie care tie cum să inculce și altora același sentiment, aproape creștinesc, prin care virtutea de a face bine altora se consumă și prin intermediul discuțiilor menite a scoate din conlocutori adevărați ruri pe care acesta însuși nu era capabil să le afle.

Artă moartă despre care se vorbește în cazul lui Socrate, însoțită de întoarcerea către sine, către propriul eu, ca acțiune vitală în egerii și cunoașterii naturii noastre intelectuale dar nu numai să realizeze amintind de o metodă caracteristică pedagogiei actuale care pune accent pe euristică. În prezent, euristica apelează cam la aceleași tehnici socratice care pot aduce pe subiect în starea aflării unor lucruri despre care el însuși se putea crede incapabil de a le descoperi. Răsușirea către propriul eu – acel *heperiagoghes* – plus întrebarea ironiei reprezintă două cîș de atac, două cîș filosofice specifice socratice, dar care conțin în nuce urmele unor viitoare cîș de educare și învățare, din domeniul specific pedagogiei moderne. Crearea valorilor caracteristice cunoașterii și calitatea euristici a dialogului socratic, iată două dintre coordonatele paradigmatiche, pedagogice, ale celui care a fost filosoful sfârșit Socrate. Dar nu numai metoda este atuul principal al filosofului, ci atitudinea lui însuși, comportamentul său, el ca model de profesor, de maestru, pentru discipolii adunați la picioarele sale.

afle învățătura; profesorul Socrate îi instruiește discipolii cum că rațiunea umană este cu mult mai de pre decât orice calitate a noastră, căci datorită ei putem distinge lumina de întuneric și adevărul de minciună; o concepție că se poate de avansată și modernă, am putea spune, este aceea conform căreia ființa umană nu trebuie să se lase pradă prejudecăților sau să se înconțină numai de opiniile personale, faptul fiind valabil până în prezent și în mod cert și în viitor, atât timp cât va exista omenirea. Un alt punct de reper pedagogic, socratic, îl reprezintă însuși rolul educatorului în raport cu cel ce urmează să fie educat; din acest punct de vedere, educatorul are menirea inducerii certitudinii în mintea celui de educat, a posibilităților personale, a încrederii în capacitățile proprii, a certitudinii izbânzii prin eforturile personale, intelectuale și fizice.

Se poate spune, despre felul în care și-a transmis Socrate filosofia de viață discipolilor săi, imediat, și umanității, în plan îndepărtat, că se amplasează în apropierea unei pedagogii de tip intelectualist, dar care are puterea transformării, formării indubitabile a insului după virtuțile cele mai înalte pe care le poate închipui o minte umană, conduce o societate ce are ca fundament înaltele principii de viață, conduită etică, morală. Pentru Socrate, educarea tinerilor apare în prim planul preocupărilor sale, căci el însuși declară, de pildă, într-un dialog cu *Theaitetos*, cum că înțelesul este de a vedea dacă mintea unui tânăr este capabilă să producă ceva fals sau dimpotrivă, autentic, adevărat. Ați ceea ce tii și ce nu tii, iată un alt concept care îndeamnă nu doar tinerii către învățare, dar și spre lumea în elepciunii, după cum reiese din *Charmides*.

Valoarea didactică a dialogului în transmiterea acelor valori specifice cunoașterii are, în cazul lui Socrate, o greutate aparte; se ține că Socrate și-a transmis oral învățătura sa, alții fiind preocupați de a și-o cuprinde în paginile cărților. Acest mod direct, personal, de a face cunoscut lumii din jurul tău, propriile și gânduri, sentimente, trăiri cu privire la diversitatea mai mult sau mai puțin fenomenologică înconjurătoare, are o

valoare cu mult mai mare decât orice alt form de educație, ci la mijlocul atât autoritatea celui care vorbește, cât și experiența de viață a acestuia ce se face cunoscut nemijlocit, impactul asupra ascultătorului fiind infinit mai puternic decât dacă toată cunoștința acestuia s-ar afla din cărți. Cuvântul livresc are, cumva, ceva din „starea” unui element mort, reactivarea sa realizându-se, adesea, prin deschiderea paginilor cărții și lecturarea acesteia. Dar când sunt aceia, azi, ne întrebăm care mai deschid o carte, în general, și încă una cu dialoguri socratice, în mod special? Tocmai de aceea, în epocă, dialogul și metoda socratică, aceea orală, de răscolire a conștiinței umane, a avut darul de a trezi mai repede - am putea spune, imediat, în cazul unora - gustul pentru aventura spirituală a tânărului însetat, îndeosebi, de tot soiul de aventuri, paradigma socratică, în acest sens, fiind cât se poate de valabilă și astăzi. Orice dascăl, pedagog, profesor ar trebui să

aplice mai mult metoda socratică, pentru că aceasta nu numai că ajută la aflarea adevărului din noi, ci contribuie la dezvoltarea gândirii personale a tânărului, la urîrea cu care acesta poate să-și pună în evidență, la un moment dat, calitățile de orator, de om care te și dialogheze și ascultă conlocutorul, în același timp. **Xenophon** însuși, în „*Apologia lui Socrate*”, îl citează pe marele filosof grec arătând că acesta pune mare preț pe educație, văzând în aceasta nu numai o artă, dar și cel mai valoros bun de sorginte divină, dat omului. Socrate va fi atât de important în tot ceea ce se va dezvolta ulterior existenței sale, încât istoricii ai filosofiei îl vor considera un uriaș punct de reper care îi desparte pe presocratici de restul gânditorilor postsocratici. Astfel, cei mai importanți filosofi care i-au urmat acestuia au fost Platon și Aristotel, după cum prea bine se cunoaște.

prof. dr. *Florinel Agafi ei*

paradidactica

IO, ANALFABETUL MINISTRU AL „ COALELOR” ROMÂNIE TI... ÎN CELAR- EF AL LICEULUI/ÎN VÂNTULUI/ ANSELOR NEAMULUI ROMÂNESC!

Azi, 21 aprilie 2008, pe *Realitatea TV*, ora 17,25 – dl Cristian Adomni ei, Ministru al „ coalelor” din România - îi răspunde unui lider sindical, M.Nistor, cu arăg: „A și vorbit de două ori mai mult **DECÂT EU!!!**” (s.mea). Nu este pentru prima oară când dl Ministru al MECT vorbește ca un ef de CAP...Dar de ce nu se duce dl Adomni ei în locul lui Ciolu, la Agricultură – și răsă mase drept Ministru „al celor ce se colesc”?! De ce insistă, „în draci”, să rămână, în România postdecembristă, „model spiritual” negativ – să călărească pe Calul Duhului Otânjit – ...când locul optim al domniei sale ar fi printre combinate și rădăcini... - care nu crângesc, în fața „transfigurării” forate a cazurilor pronumelor personale?!

Stimate domn- ef al MECT-ului – nu obosesc a vă întreba, cu orice prilej îmi dați (că nu le caut eu, aceste prilejuri, de a vă „înghesuși”..., ci mi le oferiți dvs., cu maximă dăruire...): **DE CE VREI SĂ DISTRUGE ÎN LICEUL, STIMABIL?!** - ... și ÎN VÂNTUL, ÎN ANSELE DE EVOLUȚIE SPIRITUAL ALE NEAMULUI ROMÂNESC, în general?! Este nevoie, probabil, să vă psihanalizeze cineva, precum pe dl Președintele Băsescu Traian, cel care, la deschiderea anului școlar, nu încetează să repete că, în copilărie, de cum vedea vreun profesor, s-ascundea prin „veceuri”... - să nu-l lase că pe unul..., „corigent”...Probabil că, dle Adomni ei, în clasa a IX-a, vreun profesor-zbir nu vă lăsa să vă luați la closet, în timpul orei (producând domnia voastră, în acest caz, precipitații locale...în avers ...). Poate că vă ați fost îndrăgostit de vreo profesoară de liceu „cu ochi mari ca două basme mistice, adânce, dalbe...” - și ea, „crudela”, nu a răspuns nimeniului dvs. curate și avântate...vănturate până la catedră ...

Dar să fie chiar și motive mai grave (decât cele prezumate, nevinovate și nedumerite, de mine...), „motive” psihice rădăcinate în mase/imprimare pe cortex, din îndepărtată dvs. copilărie, și tot nu se explică **DE CE VREI SĂ RĂDĂCINEȘI ÎN LICEULUI CLASA A IX-A, în loc să-ți re-duceți liceului românesc cele opt clase pierdute????!!**

Îmi pare tare rău că mulți dintre colegii mei tac, și tac... - cu o obstinație demnă de o cauză mai bună...(un prieten de-al meu, din mediul rural, a comparat tăcerea acestor indivizi comozi cu aceea a ..."porcului în pânză"...) - „iertă și de cuvântul prost”, cum zice Miguel de Cervantes...) - dar eu sunt prea bătrân și mi-am lăsat tinerețile și năstărea în liceu, deci nu mă tem de nicio „represiune”, pe care mi-o tot invoc /prorocesc, unii și alții...Deci:

Stimate domnule Ministru ADOMNI EI, a fi dispus să trec peste toate miriadele de agramatisme ale dvs., dacă a vedea că nu aveți, față de **LICEUL ROMÂNESC**, o atitudine de „terorist islamic”, cu bombe la brâu...!!! (...timp noi cum numesc americanii și slugile lor, patriotismul... - dar dvs. numai de patriotism nu puteți fi bănușit, nici măcar în glumă, nici măcar o clipă!). Oare chiar vă este atât de greu să înțelegeți că veți rămâne, pentru „istoria învățământului”, ca Erostrat... - nu doar pentru profesorii de liceu, ci și pentru profesorii de gimnaziu (care n-au pregătit nicio bază materială, în vederea absurdului și atât de apropiatului „transfer”...), și pentru profesorii din învățământul superior, care vor simți, cât de curând, **SEISMUL** produs prin diminuarea liceului, cu clasa în care elevii au răgazul de adaptare, la noile și superioarele cerințe, ale rangului liceal... - și, în general, pentru întreaga societate românească viitoare, care va fi umplută de ..."neisprăvii", în sensul dublu: spiritual și biologic (căci niște elevi care încep să se „adapteze” începând cu... **CLASA A X-A**, deci, cu doi ani înainte de bacalaureat, **SUNT/VOR FI NIȘTE AVORTONI!!!** - ...**PENTRU CĂ NU MAI RĂMÂN, ÎN FAPT, DECÂT DOI ANI DE ÎNVĂȚĂMÂNT LICEAL REAL, ÎN ROMÂNIA!!!**) - ...reiau: chiar vă este atât de greu să pricepeți că veți rămâne, în „memoria colectivă” a „coalelor românești”, drept **M CELARUL-EF AL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI**... și, deci, **M CELARUL ANSELOR NEAMULUI ROMÂNESC ?!** ... și că nu veți avea cum împărați „înaltul titlu” (de **trădător al interesului național!**), de care fac eu mai sus vorbire, decât cu dl prof. univ. dr. Andrei Marga, cel care, vorba cronicarului Miron Costin, despre Euclatie logofătul și despre Simeon Dascălul: „a făcut basnele mincinoase” ale manualelor alternative deznaționalizante... - ”ceastă fiu, cest lalt nepot”...???!!!

Cu imposibilitatea de a vă acorda, deocamdată, cel mai mic semn de stimă,

prof. dr. **Adrian Botez**

orientalia

R m y a a

R m y a a se traduce, literal, astfel: „**Marul lui R ma**”, ea fiind compusă din aptecriși 645 de cânturi. Totalul versurilor este de 50000, cifră cu mult mai mică decât aceea reprezentând Mahabharata, care are 215 000 versuri.

Cei care s-au ocupat îndeaproape de studiul R m yanei și al Mahabharatei au observat, cu ușurință, că marile epopei indiene depășesc, cantitativ vorbind, creațiile homerice, dar în același timp nu s-au sfârșit să le compare și chiar s-a găsit că unele asemănări între acestea. Astfel, R m y a a, tratată doar ca o simplă poveste a războaielor și aventurilor prin ului R ma a semănat în ochii unora cu Odiseea, în vreme ce Mahabharata (care se traduce, tot literal, prin „Marele război al bătrânilor”) a fost percepută ca varianta indiană a Iliadei, respectiv a războiului de cucerire a cetății Ilionului (Troiei) de către greci.

Înainte de a intra într-un comentariu mai profund asupra R m yanei, am dori să facem unele aprecieri personale, cu privire la cele expuse mai sus. Fără îndoială că, cineva dornic de a afla asemănări și de a sublinia anumite analogii, posibil existente între operele homerice și cele indiene, ar putea să o facă relativ ușor, mai cu seamă dacă - atenție! - el dorește ca acestea să existe. După cum trebuie oricând parcursă operele homerice, Odiseea urmează Iliadei, respectiv aventurile și experiențele lui Odiseu pe mare și pe uscat, în tentativa lui de a se întoarce acasă alături de credincioasa Penelopa după cucerirea Troiei, act finalizat de greci, urmare a unui ieretic pus la cale de însuși Odiseu (timp, cu toții, istoria calului troian!). Dacă ne raportăm la conținutul epopeelor indiene, observăm că în alegerea unor episoade din Mahabharata este condiționat de lecturarea R m yanei. Lucrul acesta ne arată un fapt concret, istoric, care ține de o anumită cronologie: aventurile și tririle lui R ma au avut loc înainte de evenimentele descrise în Mahabharata, adică tocmai invers de cum stau lucrurile în Iliada și Odiseea. În afară de aceasta, mesajul etic transmis de R m yana este infinit mai puternic decât acela din poemele lui Homer. În opinia noastră, ambele poeme apar înănd poetului lipsit de vedere, se regăsesc în una

i aceea i oper indian , R m ya a, unde asist m - dac tot este s facem, succint, o paralel în tre literatura antic occidental i aceea oriental , prin intermediul acestor opere fundamentale ale culturii universale - i la o anumit Odisee i la un anume fel de Iliad , întrucât prin ul R ma, care la urma urmei este un personaj istoric pân la un anumit punct (i asupra acestui aspect vom mai reveni) tr ie te concomitent, atât aventura afl rii so iei sale credincioase, Sita, r pit de demonul Ravana, st pânul din Lanka, precum i etapele de cucerire a subcontinentului indian, cititorul putând real iza chiar traseul urmat de R ma, din partea de nord a Indiei i pân spre sud, cucerire ce culmineaz cu st pânirea insulei din sud -estul Indiei, Sri Lanka de azi. (Pentru conformitate, refacem acest traseu: **Ayodhya**, locul de origine al prin ului R ma i al pornirii întregii ac iuni a epopeii, sih striile din nordul Gangelui, cele apar înând lui Gautama, Vishwamitra, traversarea râului Sarayu, Gomati, a Gangelui - marele fluviu - sih stria lui Bharadwaja, ajungerea la Chitrakuta, Sarabhanga, Sutikshna, trecerea prin codrul Dandaka, spre sud, prin sih striile lui Agastya, Panchavati i poposirea, o vreme mai îndelungat , în regatul Kishkindha, acolo unde, cu ajutorul lui R ma, prin ul Vali va prelua tronul de la fratele s u, dup ce acesta a c zut victima s ge ii trimis din arcul puternicului prin din Ayodhya. În schimbul ajutorului primit, prin ul Vali îl ajut pe R ma s - i recupereze so ia, pe Sita, din Lanka, epopeea precizând c s-a ridicat un pod ce a legat continentul de insul , pod necesar trecerii a rmatelor numeroase în fruntea c rora se aflau R ma, Lakshmana, fratele s u, prin ul Vali, Hanuman i mul i al ii, de in tori ai unor puteri miraculoase.

Ceea ce nu trebuie s fie pierdut din vedere nici un moment este c R ma, chiar dac nu o tie, a a cum el însu i o declar , reprezint încarnarea lui Vishnu; practic, el este însu i Vishnu. El e, astfel, un avatara, a a cum va fi mai târziu Buddha sau vizitiul prin ului Arjuna, din cel lalt poem, Mah bh rata. Or, dac ne raport m la Iliada i Odiseea, protagoni tii sunt cel mult eroi cu calit i deosebite i nicidecum încarn ri ale unor zei, chiar dac grecii tr iesc într-o lume destul de controversat , unde zeii nu ocrotesc decât pe aceia pe care ei doresc s o fac , existând certuri între ace tia, tot a tât de comune ca i ale oamenilor. Odiseu însu i este un muritor, el este regele Insulei Ithaka, iar sfâr itul vie ii sale va fi unul cât se poate de comun, asem n tor cu al celorlal i muritori, pe când R ma se reîntoarce din lumea de unde a plecat, aceea a Eternit ii, la fel ca i so ia lui, Sita, ei fiind, în fapt, unul Vishnu, iar cealalt , Lakshmi, so ia celest a Zeului p str tor al ordinii universale.

Nu dorim s realiz m o adev rat dezbatere privind asem n rile i deosebiriile dintre marile poeme la care am f cut referire, deoarece nu acesta este subiectul ce ni l -am propus a-l atinge, el fiind unul ce ine, mai degrab , de mesajul etic al R m yanei; totu i, dac ar fi s ne l s m prad tenta iei comparativismelor, mai aproape ni s-ar p rea de epopeea indian , prin con inutul mesajului etic, moral, crea ia apar înând evului mediu european, Tristan i Isolda .

A a cum precizam la început, din dorin a noastr de a servi intereselor unui public cititor avizat, vom încerca un anume mod de popularizare a principalelor opere apar înând spiritualit ii indiene, neuitându -i totu i pe aceia care doresc altceva decât o cunoa tere comun , aproape de suprafa , a modalit ii de gândire indiane, mai ales când vom face comentarii strict tiin ifice, poate inc omode pentru unii care n-au avut, din diverse motive, acces la adev rata i nealterata literatur de specialitate, ce trateaz fenomenul indian atât în ansamblul lui, cât i în latura sa concret , analitic , în func ie de anumite curente de gândire i punc te de vedere exprimate atât de mae tri recunoscui, dar i de discipoli ai acestora. Prin urmare, vom porni la drum prin a v propune o scurt introducere la ceea ce este, de fapt, R m yana.

R m ya a este o epopee cult , ceea ce în sanskrit se traduce prin termenul *kavya*; ea a ap rut înainte de Mah bh rata, lucru stabilit de lingvi tii care au subliniat existen a unor episoade din R m ya a, prezente în Mah bh rata. A circulat - probabil mult vreme dat fiind tradi ia specific Indiei - pe cale oral ; cineva afirma într-o carte, c dac India - chiar i ast zi - ar pierde, printr-un nefericit accident, toate c r ile, tratatele, edi iile critice, originale, acestea s-ar putea reconstitui datorit p str rii lor în memoria acelor care au datoriat de a le înv a pe de rost i a le transmite din genera ie în genera ie, lucru de altfel firesc i în concordan cu dharma.

Fondul R mayanei, a a cum reiese i din aprecierile d-lui profesor Simenschy f cute în cartea sa „Cultur i Filosofie indian în texte i studii“, s-ar situa înainte de anul 500 î.H.

R m ya a a fost scris în sanskrit , regulile acestei limbi fiind stabilite de gramaticianul Panini (a nu se confunda cu poetul care are acela i nume!).

Epopeea a devenit de-a lungul mileniilor idealul tr irii morale pentru indienii. Ea se confund cu îns i dharma, deoarece din rândurile sale se pot desprinde, mai la tot pasul, adev rate lec ii de virtute, datorie, sau de lege a datoriei morale. F r dharma, în concep ia indienilor, totul se poate pr bu i, întrucât neîmplinirea i nerespectarea ei duce la degradarea valorii morale, a virtu ii; însu i universul se poate contamina de toate f r delegile i din acel moment totul este compromis. Dharma i respectarea ei, înseamn singurul mod de a - i câ tiga salvarea, izb virea. Când în India se discut folosindu -se termenul de dharma, nimeni nu simte nevoia s

mai adaugă ceva în plus, calitățile acestora fiind ținute și respectate de tot ca un lucru de la sine bine în eles. De fapt, referiri la dharma face însuși în eleptul Yajnavalkya, într-una din cele mai vechi upanishade, el susținând că să respecte ordinea pe care o cere un astfel de concept -principiu, de funcționare firească a lumii, trebuie să ai în vedere următoarele: non-violența (ahimsa), sinceritatea, cinstea, dominarea simurilor, curajul, mila, autostăpânirea, iertarea și, nu în ultimul rând, dragostea. Or, când toate acestea sunt puse în pericol, este de datoria celui care păstrează ordinea și echilibrul în Univers să intervină: e vorba de Vishnu, respectiv de Rama.

Epopoeia la care facem referire, nu este doar o descriere a modului în care intervine Vishnu în lume pentru a restabili ordinea stricat de demoni; ea este ceva cu mult mai mult, deoarece așa cum se afirmă în ultimul capitol, cel de-al optelea - despre care se susține că a fost adăugat mai târziu față de momentul redactării primelor ase, în Uttara-kanda - conține pentru cel ce o citește, calități mântuitoare: *Cel care citește și recită Rama, dă totdeauna viață, este liberat de toate păcatele sale și în lăsat cu toată urmașii săi la cerul cel mai înalt* (conf. Rama, VII Uttara-kanda).

Virtuțile Ramane sunt multiple: ea nu este numai o dharmasastra, ci și o arthasastra, o niti-sastra, deoarece expune principii de politică și diplomatie, de desfășurare a războiului, de conduită, respectiv de etică. Șredhman, în continuare, spusele unui renumit orientalist, profund cunoscător al fenomenului indian și implicit al Ramane, pentru a avea opinia mult mai avizată a unui cercetător consacrat în domeniu; este vorba despre profesorul emerit în sanskritologie de la universitatea Oxford, A.A.Macdonell, care poate spune succint, de ce epopeea este atât de populară în India și astăzi, la peste două milenii și jumătate de când, probabil, a fost concepută: *„The original epic, as composed by the poet Valmiki, was transformed, by the addition of the first and last books, into a poem glorifying Vishnu, of whom Rama is represented on an incarnation. This identification has turned the hero of the epic into an object of lasting worship among the Hindus, and has secured to the Rama, a greater popularity in India than probably any other product of Sanskrit literature”*. (conf. **„India's Past”**, A.A.Macdonell, edited by Motilal Banarsidas, Delhi, 1956, p.93).

Oricine citește această operă și de aici reiese una din marile ei calități - îndeosebi foarte ușor seama cum este ea structurat; mai mult decât atât, este tentat, așa cum am făcut-o și noi la momentul respectiv, să-o delimiteze în funcție de anumite criterii care, în final, cu unele mici rețuturi, corespund celor prezentate și susținute în orice ediție apărută la noi sau aiurea.

Astfel, noi am împărțit epopeea în apte secțiuni, după cum urmează:

1. Copilaria lui Rama
2. Viața în regatul Ayodhya
3. Viața lui Rama în pădure ca pustnic, alături de soția și fratele său, respectiv de Sita și Lakshmana
4. Rama în regatul maimușelor, la sud de Kosala, în Kiskindha
5. Misiunea lui Hanuman, de găsirea Sitei.
6. Marele război dintre Rama și oastea maimușelor, pe de o parte și aceea a regelui din Lanka, Ravana, războiul Sitei, pe de altă parte
7. Perioada de după revenirea lui Rama și a Sitei în Ayodhya, sacrificiul Sitei, dispariția acestora și apoi a lui Rama.

Împărțirea clasică, indiană, originală este următoarea:

- 1.Bala-kanda; Secțiunea copilăriei, cea de început a epopeii
- 2.Ayodhya-kanda; Întâmplările din Ayodhya
- 3.Aranya-kanda; Viața dusă în codru până la răpirea Sitei de către Ravana
- 4.Kishkindya-kanda; Întâmplările din capitala regelui Sugriva, aliatul lui Rama
- 5.Sundara-kanda; Misiunea lui Hanuman în Lanka, traversarea oceanului și ajungerea în insula stăpânită de Ravana, Lanka
- 6.Yuddha-kanda; Războiul oștilor lui Rama și Ravana, eliberarea Sitei, întoarcerea în Ayodhya, încoronarea lui Rama
- 7.Uttara-kanda; Surghiunul Sitei, sacrificiul calului, reîntoarcerea Sitei, dispariția ei și a lui Rama.

Povestea prinului din Ayodhya începe cu mult timp înainte de a se naște acesta pe pământ. În regatul de la nord de fluviul Gange, în Ayodhya, stăpânea regele Dasaratha peste întregul inut Kosalei. Despre Ayodhya se spune că a fost întemeiată de însuși Manu, vestitul domnitor al dinastiei solare; de aceea, „Rama” este recunoscut ca ideal al dinastiei solare. Însuși Dasaratha este coborât din neamul solar, fiind considerat marele Indra, conducându-l în regatul având întotdeauna grijă să respecte adevărul și dreptatea, iar

gândul să-i fie mereu îndreptat spre poporul pe care trebuia să-l slujească cinstit și cu mult dragoste. Așa cum e descris cetatea de scaun ca și întreg regatul, de altfel, nu ne poate duce gândul, decât la ideea, deja pusă în practică, aici, pe pământul unei cetăți ideale. De exemplu, în Ayodhya, foamea și războiul nu existau, vecinii erau binevoitori, nu întâlneai hoți sau fărânci, ceretori care să nu-ți primească bolul de orez, care să fie neomenii. Oamenii erau moderați, nu se dedau laudelor ci își vedeau de îndatoririle lor zilnice; bogații, dacă îi ajutau pe cei săraci, o făceau dintr-un absolut altruism, nu pentru a-și face prieteni; minciuna și lăcomia erau străine oamenilor din Ayodhya. Instituția castică era respectată, soțul fiind un om de cuvânt, iar femeia o virtuoasă, o credincioasă desvârșită. Femeile nu erau numai frumoase împodobite, cu ghirlande și bijuterii, ci aveau și mintea ageră, strălucind de o inteligență aparte. Oamenii din Ayodhya - dacă ar fi să-ți crezi ceea ce spune de Valmiki - erau eliberați de orice patimi, adică erau nescuși a doua oară; or, după cum se știe, cei nescuși a doua oară sufereau o transformare de ordin spiritual, deveneau alii oameni. În Atharva-Veda se vorbește despre „upanayana” respectiv despre ritul inițierilor de pubertate, când neinițiatul este prezentat învâtorului său, brahmanului, cel care are menirea de a-l transforma pe tânăr, urmare a transmiterii Cuvântului Vedei, acestuia.

Printr-un asemenea ritual trecuse și Dasaratha, trecuseră toți locuitorii regatului său, timpul de pregătire și metamorfozare a insului fiind destul de îndelungat, de aproximativ 12 ani, după unele informații sau de asemeni - înănd cont de altele - probabil în funcție de capacitatea elevului (a brahmacarinului) de a se conforma cât mai rapid și ușor în fața cerințelor învâtorului său. Slobodiți de toate lanțurile ce-l ar putea lega de această lume efemeră, oamenii cetății studiau și practicau cele scrise în cărți străvechi, cu credință de puterea ce le guverna viața și pe care o credeau a fi prezentă permanent deasupra capului, unde în bolta cerească. Toate castele se respectau între ele, fiecare ducându-și misiunea la capăt.

Se desprinde, din versurile Rmăyanei, practicarea cultului strămoșilor și oferirea de ofrande zilnice focului, ceea ce arată importanța ritualurilor ce înneau de sacrificiile din cadrul Iagnihotra (ofranda pentru foc) îndeplinite în momentele importante ale zilei, în zori, înainte de ridicarea astrului solar pe cer și în amurg, înainte de dispariția acestuia. Munca se afla la loc de cinste, căci propria viață era legată de aceasta. Toate erau însoțite, strictă apăsătoare de o oaste grozavă, căci în jurul acestei cetăți și a regatului însuși, roiau o sumedenie de nepoți și care ar fi dorit să stăpânească asemenea așezări extraordinare unde palatele cu turlele și cupolele lor sclipitoare sfădau însoțită armonia și desvârșirea celestă. Armata regelui Dasaratha era neînfrântă în lupte, remarcându-se prin calitatea deosebită: era mare, iute, puternică, de înănd căi agere precum ai Zeului Indra, aduși din locuri renumite pentru rasele superioare de cai (Cambodgia, Vahika, Vanaya, din munții Vindhya, din Himalaya) iar tot din aceste regiuni proveneau și elefanții, arma grea în luptă, a oricărui rege care se respectă. Spuneam mai sus că, din „Rmăyana” se poate afla cum se conducea o armată cât mai corect în acele timpuri; acest lucru era posibil, deoarece regele Dasaratha nu guverna de unul singur, precum un despot sau un tiran, ci ajutat de înțelepții de seamă, ca Vasishta și Vamadeva, alături de care se găsea o suită întreagă de brahmani utili în învâtorie și respectarea dharmei.

Două lucruri umbreau, totuși, această lume situată în preajma idealului cetății eterne din ceruri: primul era legat de acțiunile regelui demonilor, Ravana, stăpânul Lankii; acesta, sedus de puterea pe care Brahma din ceruri i-o dăduse, hărțuia pe toată lumea, pe femei și copii chiar, nesfîindu-se să-și afirme dorința de a conduce chiar de pe tronul lui Indra. Toate aceste lucruri ajunseseră la urechile zeilor care se plângeau acum lui Vishnu, pînă la tronul ordinii universale, rugându-l să coboare pe pământ și să îndrepte legea atât de neluat în seamă de încrezutul rege din Lanka.

Al doilea aspect, care înnea chiar de viața internă și liniștea cetății din regatul Kosala, este legat tocmai de mîhnirea regelui Dasaratha, lipsit de urmași la tron, lipsit de băieți, chiar dacă avea trei soții, destul de tinere.

În India antică, exista obiceiul - pentru a îndrepta lucrurile nefaste dintr-un regat - să se desvârșească sacrificiul calului, *asvamedha*. Acesta era destul de dificil de împlinit, existând o serie de etape ce trebuiau parcurse și respectate vreme de un an de zile; tinerii care purtau calul, în număr de patru sute, aveau obligația de a nu-l lăsa să se apropie de nici o iapă. Acest sacrificiu, care se împlinea în ultimele trei zile, după ce calul a fost supravegheat un an, are virtuți purificatoare și aduce toare de bine, prosperitate pentru tot regatul unui rege victorios, deci chiar regelui însuși.

Revenind la cele două aspecte care tulburau ordinea universală a lucrurilor, putem constata decizia lui Vishnu de a coborî pe pământ, tocmai în timpul sacrificiului calului inițiat de regele Dasaratha și hotărîrea acestuia de a se întrupa în cei patru viitori fii ai regelui, deoarece numai astfel l-ar fi putut învinge pe Ravana, care ceruse scut împotriva tuturor fiilor elor, zei, asura, gandharva; numai împotriva oamenilor nu se îngrijise să-l orbiteze, orbit de forța de învâtorie încrezător că nimic nu-i mai poate sta în cale. (Pentru a nu trece mai departe, chiar dacă unii

cititori cunosc în elesul termenilor de *asura* i *gandharva* socotim necesar a z bovi pu in asupra acestora; *asura* este un termen care provine din *ahura* i credem c este de origine iranian , remarcat de noi i în componen a Ahura-Mazda; *asura*, la început, a însemnat zeu pentru a se transforma, cu timpul, în du man al zeilor, demon. *Gandharva* sunt fiin e pe jum tate divine, cu l ca ul în cerul zeului Indra, unul din cei mai populari zei din perioada Vedelor, având capacitatea afl rii i revel rii secretelor. Se hr nesc, aici, pe p mânt, cu parfumul be iga elor frumos mirositoare, din lemn de santal sau din trandafir, ce se pot observa i azi în casele indienilor fumegând, numai dup ce camerele au fost bine aerisite).

A adar, s ne reîntoarcem în timp, peste milenii chiar în momentul când, în timpul sacrificiului calului se toarn untul topit în foc. Iat ce ne spune „R m ya a“, potrivit versiunii lui C. Rajagopalachari: „*Când untul topit a fost picurat în foc, iar fl c rile â nir s -l întâmpine, în vâlv taie se v zu un chip maiestuos str lucitor ca soarele amiezii, ce inea o cup de aur. Chemându-l pe nume pe Dasaratha, regele, chipul gr i:*

Zeii sunt mul umi i i r spund rugii tale. Iat un paysam

(paysam este o b utur dulce din lapte i orez, n.ns.) *trimis de zei so iilor tale. Vei fi binecuvântat cu fii când ele vor sorbi această cereasc b utur .*

Dasaratha a luat atunci cupa cu darul celest i a dat s bea din ea celor trei so ii ale lui, Kausalya, Sumitra i Kaikeyi. La timpul sorocit toate au n scut b ie i: R ma s-a n scut din Kausalya i Bharata din Kaikeyi. Pentru c Sumitra b use de dou ori a n scut gemeni, pe Lakshmana i Satrughna .“

Timpul se scurge u or pe p mânt, atât de u or c , uneori, nici nu - i mai dai seama c ai fost i tu copil vreodat . Cineva spunea undeva, referindu-se la etapele principale ale vie ii unui om, raportate la efemeritatea clipelor ce le compun c : *diminea , când m-am trezit, eram copil, la prânz devenisem adult, iar seara am putut constata c sunt b trân*. Nu cred s mai existe pe undeva, exprimat atât de sintetic, de sugestiv, de adev rat, poate i de dureros pentru unii dintre noi, constatarea efemerit ii acestei lumi, a irealit ii în care cu to ii suntem prin i, într-o ciudat i, pân la un punct, inexplicabil hor a nebuniei, de a de ine, de a avea, de a acapara, de a poseda, de a fi, pân la urm ce? Poate c la asemenea lucruri se vor fi gândit oamenii din vechime i, iat , banal, nu ne putem ab ine nici noi s nu ne fr mânt m mintea.

Nici nu crescuser bine cei patru fii ai regelui, care d deau dovad de cele mai alese calit i, c sosi la curtea lui Dasaratha marele în elept Viswamitra, venerat ca fiind cel mai puternic dintre to i rishii. Din acest moment, începe epopeea lui R ma, aventura cunoa terii lume ti, deoarece în eleptul venise la Dasaratha cu o rug minte: aceea de a-l l sa pe R ma, cel mai puternic dintre fiii lui Dasaratha, s vin cu el i s -l ajute în uciderea celor doi demoni, Maricha i Subahu care nu-l l sau pe Viswamitra s duc la bun sfâr it un sacrificiu. În eleptul îl asigura de victoria lui R ma asupra demonilor i de str lucirea ce ar fi dobândit-o, de renumele ce l-ar fi ob inut prin stârpirea celor doi. În eleptul nu uita s fac apel la cuvântul d at de Dasaratha în fa a lui, de a-l ajuta cum poate mai bine, ceea ce demonstreaz c acesta se afla în mare dificultate, cu toate c de inea puteri colosale, recunoscute de toat lumea. Puterile în eleptului surveniser în urma unor îndelunga i i chinuitori ani de *tapas* care l-au adus, la un moment dat, în postura de a crea noi lumi, noi universuri, cu stele i alte corpuri cere ti, ceea ce a provocat, în final, rug mintea zeilor de a înceta s mai creeze astfel de universuri pentru a p stra echilibrul unei lumi care are un anume curs. Ei, i cu toate acestea, Viswamitra venea i cerea ajutorul tân rului prin R ma, lucru care sporea îngrijorarea în sufletul lui Dasaratha, deoarece tân rul s u fiu nu avea decât 16 ani. De aceea, însu i Dasaratha se ofer i s mearg cu oastea împotriva demonilor, cunosc i pentru vicleniile de care puteau fi în stare în timpul luptei, dar i datorit faptului c -l considera pe prin , i pe bun dreptate, lipsit de experien militar . Atunci s-a lovit de refuzul categoric al în eleptului, despre care epopeea afirm c era îns i *tapas* i, luând în seam sfaturile unuia dintre sfetnicii s i, s-a l sat convins, hot rând s trimit nu numai pe R ma, ci i pe fratele acestuia, Lakshmana contra celor doi demoni.

Ne oprim pu in aici, pentru a face un scurt comentariu asupra unui anumit aspect care, de fapt, ni se pare esen ial: Dasaratha - în momentul primirii lui Viswamitra - roste te câteva cuvinte, iar conform dharmei, o dat rostite, trebuie s le i respecte. Iat ce-a spus regele din Ayodhya, potrivit aceleia i versiuni a lui Rajagopalachari : „*N scut rege, prin tapas ai ajuns un Brahmarishi. i tu însu i vii acum s m cau i. Se afl ceva în puterea mea pe care s -l pot face pentru tine? De-i a a, porunce te! Te voi asculta !“*

Acesta este primul moment important când Dasaratha se arunc în bra ele Karmei, nu cu toat judecata, negândind la gravele consecin e ce se pot abate asupra lui, dar mai ales a familiei sale i nu pentru c el nu este destul de în elept, ci pentru c , pur i simplu, crede c toat lumea din jurul s u respect dharma, iar din această cauz exclude în mintea sa posibilitatea ca vreo persoan anume s vin cu cereri periculoase, menite s pun , cum se va i întâmpla la un moment dat, sub semnul întreb rii, îns i existen a regatului Kosala i chiar a vie ii lui Dasaratha, nemaivorbind de a celor din jurul lui! Dasaratha risc incon tient i involuntar în fa a lui Viswamitra, iar mai târziu, a uneia dintre cele mai credincioase so ii ale lui, ceea ce, din pu nctul nostru de

vedere reprezintă, literar vorbind, intriga întregii acțiuni ulterioare. Dar faptele sunt cu mult mai subtile decât le-am putea bănui și crede la o primă analiză.

În eleptul *Viswamitra* îi ceruse regelui *Dasaratha* să-i lăse „împrumute” pe Rama pentru a-i ucide pe cei care nu-l lăsa să-și ducă la capăt sacrificiul. Dacă în eleptul i-ar fi blestemat pe cei doi demoni, Maricha și Subahu ori i-ar fi nimicit prin forța ce el însuși o dobândise după o îndelungată perioadă de asprimi la care se auto-supusese, ar fi pierdut tot ceea ce câștigase până atunci și de aceea cei doi demoni trebuiau să fie exterminați de o altă putere, iar aceasta stătea în brațele minții lui Rama. În ajutorul lui Rama a venit și fratele său *Lakshmana*, personaj care, de fapt, va fi de-a lungul întregii epopei în preajma prințului moțenitor de drept al regatului din Ayodhya.

În eleptul și cei doi prinți porniră pentru a ucide monștrii sub un semn favorabil, întrucât din ceruri cădea o ploaie de flori, iar zefirul adia cu blândețe; prinții își purtau pe umeri arme ale unei victorii sigure, iar imaginea lor proiectată pe fundalul cerului senin era aceea a unei cobre înfuriate a cărei coamă umflată prevestea urgia ce avea să se lase asupra celor doi demoni. Noaptea care să-și aternut aproape pe nesimțite, ca și la tropice apusul de soare se petrece brusc, a fost traversat de cei trei pe malul râului *Sarayu*. Înainte de a trece în lumea somnului, cu safturi vise, *Viswamitra* i-a inițiat pe cei doi în tainele alungirii oboseli și relelor, prin simpla rostire a cuvintelor *Bala* și *Atibala*. A doua zi, au părăsit înverzitul loc înainte de răsritul soarelui și, bătându-și drumul înaintea de a rosti imnurile specifice închinat astrului luminos și dătător de viață.

Drumul i-a purtat spre Anga Desa, acolo unde se afla o sihăstrie a unor înțelepți, sihăstrie cunoscută sub denumirea de *KamashRama*. Drumul celor doi prinți în preajma lui *Viswamitra* este unul nu numai pentru uciderea monștrilor ci și de inițiere, de cunoaștere, atât a unor locuri și oameni, cât și a unor practici neștiute de ei, probabil greu de aflat, dacă viața li s-ar fi scurs până la capăt în liniștitul și prosperul regat al lui Dasaratha. *KamashRama* luase denumirea aceasta după ce zeul *Iva* l-a preschimbât în cenușă pe zeul iubirii, *Manmatha*, care avusese îndrăzneala să-l atingă cu sgeata sa pe marele distrugător de lumi, aflat atunci sub imperiul celor mai îndelungate asprimi de sine. Într-un asemenea loc fabulos, unde în timpuri imemorabile avusese loc confruntarea dintre *Iva* și *Manmatha* i-au petrecut noaptea cei trei drumeți și putem bănui sentimentele în toate și admiraia pornită din inimile prinților, atât față de locul unde se aflau, cât și față de neînduplecatul *Iva*, care a rezistat tuturor ispitelor pentru a-și duce la capăt cumplitul *tapas*.

A doua zi, drumul a continuat până s-a ajuns la fluviul Gange, mai precis, în locul unde se varsă râul Sarayu în marele fluviu, prilej de închinare și tot cere pentru cei doi prinți, care nu mai trăiseră o asemenea experiență până atunci. Urmând traseul parcurs de cei trei mari călători, se poate realiza, în mod concret, sensul cuceririi Indiei de la nord la sud de către aștrii *arieni*; astfel, traseul se desfășoară de-a lungul și prin marele codru Dandaka, plin acum de fiare sălbatice și de monștri, dar care fusese odinioară locuit de oameni.

Dandaka fusese, cândva, un loc prielnic vieții, oamenii fiind fericiți aici, deoarece natura le pune la dispoziție cele necesare vieții într-un mod de-a dreptul paradisiac, aerul fiind îmbelșugat de parfumurile florale și ale fructelor nenumărate căzute la pământ, strivite fie de piciorul omului, fie de a animalului sălbatic, răpitor. Putreziciunea fructelor răspândea cele mai diverse mirosuri, aerul umplându-se de nectar plăcut parfumat. Astfel, codrul Dandaka fusese nu numai un loc plăcut trupului ci și spiritului, dar toate acestea nu au durat decât până la sosirea soției lui *Sunda*, o *yaksha*, și a fiului ei, *Maricha*. Această ființă supranaturală, *yaksha*, se află de obicei în preajma zeului bogăției, Kubera, fiind bine intenționată și rareori animată de dorința de a face rău. Această *yaksha*, care făcea acum rău în codrul Dandaka, se numea Taraka, iar răul pricinuit oamenilor era sporit de acțiunile fiului ei Maricha.

Rama atunci nu mai înlege nimic și-l roagă pe înțeleptul *Viswamitra* să-i explice cum de a ajuns o asemenea ființă supranaturală, care pe deasupra mai este și femeie, să facă atât de mult rău oamenilor și de înfringe noaptea. Misterul este elucidat de înțelept în câteva fraze: Taraka este fiica unui alt *yaksha*, pe numele său *Suketu*, care în urma îndeplinirii unui puternic *tapas* primi de la însuși Brahma această fiică frumoasă, căsătorit ulterior cu Sunda, tot un *yaksha*. Dar Sunda a intrat în conflict cu un alt mare înțelept, Agastya care l-a blestemat puternic, provocându-i moartea. Taraka și fiul său, *Maricha*, s-au năpustit atunci asupra lui Agastya pentru a-și răzbuna soțul, respectiv, tatăl. Blestemul asupra lui Sunda se va revrsa și asupra celor doi, astfel încât astăzi, continuă cu explicațiile *Viswamitra*, respectivii bătăuie codrul Dandaka, hărțuind locuitorii care au mai rămas aici, sperându-și și dedându-se la cruzimi de neimaginat. Pentru a nu lăsa prilej de îndoială în sufletele celor doi prinți, care ar fi putut da înapoi întrucât datorită de războinici le interzicea uciderea unei femei, în eleptul i-a încurajat în acest sens, subliniind și accentuând că tocmai aceasta este datorită unui kshatriya, de a pedepsi pe orice ticălos, uciderea Tarak și nefiind altceva decât echivalentul uciderii unui animal sălbatic.

Ascultând de îndemnurile în eleptului, R ma i-a încordat arcul f cându-l s zbârâie atât de tare, c a însp imântat toate jivinele codrului i sco ând-o pe Taraka din bârlogul ei, uimit de îndr zneala de care d duse dovad str inul. Lupta se încinse între cei doi, R ma încercând s amâne sfâr itul Tarak i, ca într-o joac pe care o po i urm ri între pisic i oarecele ame it de atâtea lovituri i de r ceala col ilor ascu i i, ce oricând îi pot reteză gâtul. A a proceda i R ma care, parc vroia s -i cru e via a monstrului feminin, r mas f r nici un m dular, dar atacurile acestuia erau tot mai periculoase i atunci interveni în eleptul atr gâ ndu-i aten ia lui R ma c puterea monstrului spore te o dat cu venirea nop ii, a adar nu mai e loc pentru îng duin i confrunt ri inutile. Drept urmare, R ma slobozi o s geat în pieptul otr vit al matahalei care se pr bu i în colbul însângerat unde se desf urase ore întregi confruntarea. Vestea uciderii *Tarak i* provoc veselie zeilor i aduse deasupra capului lui R ma binecuv ântarea în eleptului *Viswamitra*. În acela i timp, ca prin farmec, codrul Dandaka se înfrumuse instantaneu, redevenind locul pr imitor de alt dat . Noaptea îi prinse pe cei trei aici, iar a doua zi R ma primi de la în elept, drept r splat , toate armele divine câ tigate de el prin tapas, ar tându -i cum se folose te fiecare; la rândul s u, R ma î i înv fratele, pe Lakshmana. Confruntarea cu Taraka nu a fost decât una preg titoare în vederea celor ce vor urma, deoarece adev rata lupt pentru care îl solicitase în eleptul nu se desf urase înc . Putem spune c uciderea Tarak i a reprezentat o încercare la care a fost supus R ma, iar încerc rile tim c fac parte din ritualurile complicate i complexe ale celor ce se ini iaz . Putem spune, c această experien de arme a constituit “*botezul focului*”, atât pentru R ma, cât i pentru fratele acestuia, participant i el la lupt , dar într-o mai mic m sur .

Dup uciderea Tarak i, drumul celor trei s-a continuat c tre locul denumit *SidchashR ma*. De acest loc se leag legenda cu privire la *Mahabali*, cel care a cunoscut fericirea de a i se fi a ezat pe cap însu i piciorul lui Narayana, adic a lui Vishnu, lucru ce a permis transformarea sa în unul din cei apte nemuritori ai lumii. Locul acesta este sfânt, deoarece însu i Narayana a îndeplinit *tapas*, dar demonii sunt aceia care împiedic acum realizarea ador rilor i asprimilor de sine.

Sosirea lui R ma într-un asemenea loc sfânt a provocat bucuria în elep ilor, fiindc aceasta echivala cu stârpirea r ului instalat aici, în această celebr sih strie. Dar pentru a avea succes trebuia îndeplinit sacrificiul focului, iar sacrificiul trebuia efectuat de c tre cei doi prin i vreme de ase zile, perioad de timp la sfâr itul c reia trebuia s -i fac apari ia vr jma ul. Când cele ase zile s-au scurs, cei doi prin i au fost avertiza i de însu i zeul focului, Agni, de sosirea du manilor. Ace t ia veneau pe calea aerului provocând un sunet asurzitor, acoperind tot cerul, ca un nor uria , întunecat. Atunci R ma î i folosi armele sale cele mai puternice denumite *astra*; aceste arme sunt miraculoase, puterea lor aflându -se în invoca iile cu care erau înc rcate. Astfel, înainte ca demonii s arunce gunoaie în focul de sacrificiu, R ma arunc în *Maricha* cu *Manavastra*, iar în *Subahu* cu *Agneyastra*. Pe primul îl înv lui într-un cerc rezistent din care acesta nu mai putea ie i, nicidecum folosi puterea, iar pe ultimul îl omorî, dup care cei doi prin i zdrobir , pur i simplu, hoardele demonilor care veniser cu liderii lor. În urma acestei ispr vi cerul se lumin din nou, sih stria redevenind locul izbândirii binelui asupra r ului. În eleptul *Viswamitra* însu i str lucea de bucurie i, pentru a r spl ti pe R ma, îi propuse acestuia o c l torie în regatul Videha, acolo unde conducea în eleptul rege Janaka, a c rui fat nem ritat era îns i Sita, viitoarea so ie a lui R ma.

R ma câ tig mâna Sitei.

Odiseea prin ului R ma este de abia la începutul s u. Încercarea c reia trebuie s -i fac fa este pur i simplu covâr itoare, deoarece prin ul trebuie s întind arcul lui Shiva, dac dore te s aib mâna Sitei. La semnul stabilit i dat de regele Janaka din Videha, tat l Sitei, arcul este transportat cu ajutorul unui car tras de animale de povar , car ce are opt ro i, fiind asem n tor, din acest punct de vedere, cu acele care alegorice folosite în timpul s rb torilor religioase. Arcul se afl întins într-o imens lad de fier i, singur imaginea aceasta este de ajuns pentru a te descuraja! Cu îng duin a în eleptului *Viswamitra* i a lui Janaka, R ma se apropie de lad ; ridic f r nici o greutate capacul acesteia i scoate arcul de parc ar fi fost o ghirland de flori, uimind întreaga asisten . Când R ma încord i încerc arcul, ciupindu-i u urel coarda, din ceruri coborî pe p mânt un nor imens de flori. Din acea clip Janaka î i d du seama c fiica sa este încredin at lui R ma.

La scurt timp, se trimit soli la curtea regelui Dasara tha - tat l lui R ma - pentru a se face cunoscut vestea cea bun , a viitoarei c s torii dintre R ma i Sita. La aflarea ve tii, Dasaratha porunce te, plin de bucurie, s se organizeze alaiul princiar spre a se porni c tre regatul Videha. Din dialogul purtat între Janaka i Dasaratha reiese c , în acele timpuri, hot rârea final în ceea ce prive te preg tirile pentru nunt apar înea tat lui miresei.

În momentul acordării mâinii Sitei lui Rama, ceremonial care, într-un alt plan, semnifică regizarea celor două prietere, temporară și eternă, regele Janaka rostește următoarele cuvinte:

Sita, fiica lui Janaka, lui mai scump decât viaa,

Prin ea, s-o poți strezi să fie la virtute egală cu răta.

Va-mă răi cu tine oriunde bun stărea în necazul,

Tu iubete-o, mână-n mână în necaz în bucurie!

După domn să ia merge precum umbra după trupul ei

Sita te-o urma în viaa, cât în dincolo de viaa...

După acest ceremonial, cele două familii se despart, Rama luându-și soția, împreună cu tatăl și fratele său, pornește pe drumul de întoarcere spre casă.

Așa cum arată epopeea, în capitolul unde se descrie cum a fost învins *ParasuRama* este menționată o eclipsă de Soare, poate una dintre cele mai vechi semnalări ale unui atare eveniment astral; Vasishta este întrebat de Dasaratha dacă semnele ce li se arată, agitația psihică, cu deosebire, nu sunt prevestitoare de rele. Chiar dacă Vasishta încearcă să-i linițească regele, spunându-i că animalele pe mântului nu se arată tulburate de nimic, totuși, la scurt timp, izbucnește o furtună care scoate copaci din rădăcini, pe mântul se cutremură, în timp ce nori de praf se ridică obturând discul solar. Groaza îți stă pe cei din alaiul princiar. În plină zi se face aproape noapte. Fără îndoială, scena poate fi interpretată în moduri diferite. Dacă raportarea se face doar din punct de vedere astronomic, cu siguranță, numai eclipsa singură n-ar fi putut declanșa atâtea dezastruri. Întâmplarea a fost cut, ca noi în sine să asistăm la un asemenea eveniment astral și în afară de o oarecare întunecare a cerului dublat de o senzație, totuși, stranie, rezultat din nefirescul unei asemenea situații, nimic rău nu s-a întâmplat, nimic din ceea ce ar putea aminti de cutremure sau arborii smulși din rădăcini. Singura explicație pe care o putem oferi, evident numai ipotetic, este că eclipsa a coincis, în mod întâmplător, cu un cutremur devastator. Aceasta, dacă reducem planul discuției noastre numai la fenomenele ce însoțesc activitatea planetei și a sistemului nostru solar. Dacă mutăm discuția, din nou, în planul concret al epopeii, atunci nimic nu ni se mai pare misterios, eclipsa, cutremurul și arborii scoși din rădăcini nefiind altceva decât semnale trimise înainte de către *ParasuRama*, dușmanul castei și zboinicilor, al cărui scop existențial nu este decât unul singur: de a răspândi groaza și teroarea printre războinici, nimicindu-i oriunde i-ar afla. Cauza acestei atitudini a lui *ParasuRama* este una cât se poate de adevărată: uciderea propriului tată. Întâlnirea sa cu alaiul regelui Dasaratha are drept scop însuși, punerea la o nouă încercare a prinului Rama. *ParasuRama* este cel care deține cel al doilea arc realizat de Viswakarma. Primul fusese întins și rupt de Rama! Cel din mâinile lui *ParasuRama* devine prilej de confruntare între cei doi, la provocarea acestuia care-i cere lui Rama să-i arate presupusa îndemânare și cu arcul său. Trufia și vocea tunătoare a lui *ParasuRama* trudează prea marea încredere în sine și, totodată, convingerea că Rama este un războinic nevolnic. Faptele imediate însuși vor demonstra contrariul: Rama ia arcul lui *ParasuRama* și-l întinde cu aceeași ușurință ce o arătasese asistentei câteva zile înainte. Figura inflamată a lui *ParasuRama* se stinge brusc, trecând de la rolul violent la galbenul palid al frunzelor de toamnă. Imediat, cel încașnat în *ParasuRama*, își revine la condiția sa inițială, aceea de înțelept, cerându-i scuze în fața tuturor, dar în primul rând lui Rama. Apoi se întoarce spre locul său din munții Mahendra, acolo unde și-a început *tapas*-ul pentru a și-l continua, rugându-se ca toate puterile dobândite prin asceza riguroasă a asprilor de sine să dispară odată cu slobozirea sa de arcul lui Rama. Se arată, aici, care este, de fapt, concepția clasică în ceea ce privește fenomenul și practica de tip Yoga și care ni se pare cea mai apropiată de adevărul originar al ei: depășirea puterilor obținute prin *tapas*, condiția a eliberării yoginului desvârlit din circuitul samsaric.

După această nouă demonstrație a prinului Rama, alaiul se pune din nou în mișcare spre regatul de baștină, acolo unde oamenii, aflând prin soli trimise înainte vestea cea bună, se pregăteau să-i întâmpine cum cerea tradiția: cu flori, nespuse de multe flori, buchete sau ghirlande, așa cum se găsesse numai în templele celor mai venerați dintre zei.

Urmează, primirii triumfale a alaiului princiar, o perioadă de doisprezece ani de pace, liniște, prosperitate și iubire absolută între Rama și Sita. Doisprezece ani a durat perioada de liniște și fericire în cunoscința lui Rama! Cifra 12 are conotație sa simbolică; este cifra ce caracterizează perioada de timp necesară pregătirii brahmacarinului, inițierii acestuia în tainele Vedelor. Probabil că, și în cazul legăturii matrimoniale, Rama-Sita, numărul celor 12 ani înseamnă aceeași perioadă specifică unei inițieri, dar care ține de taina cunoscinței, perioadă suficient de îndelungată, menită a pregăti cuplul, astfel încât, acesta să poată trece eventualele obstacole ce și-i vor apărea în drum. Iar aceste obstacole nu vor întârzia să apară și în Rama și în Sita.

Este clar pentru oricine, că Rama întruchiează binele și numai binele. Nici una dintre descrierile ce i se fac nu -i sunt potrivnice: înfățișare fermecătoare, putere, frumusețe masculină, curaj, încredere în inimă, milă, blândețe, aleasă în elepciune, seninătate, potrivit pentru sarcina domniei, cunoscător al artei ocârmuirii și organizării regatului. Pentru acest motiv este propus de Dasaratha, tatăl său terestru, drept urmaș al său, în fața mării adunări a curții regale, iar propunerea este primită cu urale. Cerând permisiunea de a încuviința supășii, Dasaratha denotă un deosebit spirit democratic ce ne amintește de Athena olimpiului Pericle. Regele Dasaratha, aflând că vrerea generală corespunde cu a lui, se întoarce către sfatul din preajma sa, pe strătorii datinilor și fete, Vasishtha și Vamadeva, dând porunci pentru pregătirea necesară încoronării. Până în natura este alături de oamenii regatului Ayodhya, ca și evenimentul avea să se deruleze în luna Chaitra, timp al anului când florile acoperă arborii întunecoaselor pământuri, luminându-le cu multicolorele lor corole. Atunci când i se aduce la cunoștință lui Rama hotărârea de a fi urmașul cel mai îndrituit al lui Dasaratha, el primește vestea că pe un lucru firesc, pornit dintr-o datorie ce trebuia îndeplinit. El nu vroia să capete stăpânirea, trădând o totală lipsă de dorință, ceea ce nu poate fi caracteristic decât unui real karma-yogin.

Așa cum se știe, în India exista obiceiul înerii mai multor soții. De la această regulă nu face excepție nici Dasaratha, bătrânul rege al Ayodhyei. Una dintre soții, pe nume Kaikeyi, avea o cameristă ce -i era confidentă și care o însoțea pretutindeni. Caracterul acestei cameriste, pe nume Manthara, era la fel de frumos precum cocoașă ce-o purta în spinare. Pe lângă faptul că asculta pe la uși, spionând într-una, avea și darul eserii intrigilor. Așa a putut afla despre încoronarea prințului Rama. Fără a sta pe gânduri, Manthara se repezi în iatacul stăpânei sale spre a-i aduce vestea că nu putea crea decât rău, în opinia cameristei, atât reginei Kaikeyi, precum și fiului acesteia, Bharata. Spre surprinderea cocoșei, regina nu reacționează violent ci, dimpotrivă, calm, fiind plăcut surprinsă la aflarea veștii că Rama va ajunge pe tronul din Ayodhya. Dar Manthara nu se lăsa cu una cu două: porni o adevărată avalanșă de contra-argumente menite a-i demonstra reginei, că nu este normal ca Rama să moștenească tronul când, cel mai corect ar fi ca fiul ei, Bharata, să intre în posesia acestuia. Va construi o asemenea pănză de paianjen, încât regina se va prinde, fără să-și dea seama de consecințele negative ce vor urma, crezând că e mai bine să-l trimită pe Rama în pădure cu soția sa, decât să-l vadă stăpân în Ayodhya. După o scurtă luptă verbală, Manthara izbuti ce -i propusese să obțină inițial: obrazul reginei se înroși, iar răsuflarea calmă de până atunci se precipită din ce în ce mai mult. Kaikeyi se dovedește o femeie slabă, spune epopeea, așa cum este orice femeie. Chiar dacă avea inimă bună și creșterea aleasă, minte ascuțită, ea cedă planului prezentat de cocoșă, pentru simplul motiv că nu cunoștea lumea și oamenii, de ce anume erau aceștia în stare. Fără a putea prevedea urmările gestului său, se aventurează în plin necunoscut crezând că face bine când își va susține cauza în detrimentul prea credinciosului Rama.

Manthara-cocoșă și cea vicleană

Ruda apropiată a reginei Kaikeyi, una din soțiile regelui Dasaratha, Manthara, reprezintă răul sfătuitor din umbră, ale cărui calități demonice se reflectă nu numai prin gândurile ce le nutrește, dar și prin înfățișarea sa hidoasă. La îndemnul său, regina Kaikeyi este aceea care îi va cere lui Dasaratha să-l trimită pe Rama departe de palat, împreună cu soția sa, Sita.

Dorința reginei de a-l îndepărta pe Rama de la palat, pentru a-și vedea apoi propriul ei băiat pe tronul ce i s-ar fi cuvenit lui Rama, începea să capete contur. Pentru a-și pune planul în aplicare a folosit o tactică specifică: s-a retras în *kopabhavan* - adică într-o cameră izolată unde se adunau femeile mândre până se linișteau - și-a lepădat podoabele și hainele scumpe, îmbrăcându-se cu cel mai vechi *sari* (portul național al femeilor indiene, vestimentație realizată dintr-o singură bucată de pânză), luând atitudinea mândră a unei persoane ce se simte furată, nedreptățită, păstrând totuși cerea atunci când cineva îi adresa vreo întrebare și vărsând la comandă lacrimi din ochi. Când regele Dasaratha a aflat că una dintre cele mai prețuite soții ale sale nu se afla în iatacul ei, ci în camera sus-amintită, s-a mirat foarte tare și a vrut să afle ce s-a petrecut atât de grozav în absența sa, încât să-o determine pe Kaikeyi a se retrage chiar în pre-ziua încoronării lui Rama, în cea mai puțin plăcută cameră a palatului.

Zădărnici a încercat bătrânul înconstitul rege să afle ce se întâmplă în inima soției; până n-a promis că -i va îndeplini orice dorință - și poftite în inimă, Kaikeyi n-a scos nici un cuvânt. Odată smulsă o atare promisiune, în spatele creșei regele naiv nici nu bănuia ce se ascunde, Kaikeyi a invocat zeii, în prezența acestora, l-a lovit cu fulgerul dorințelor sale pe Dasaratha.

Prima dorință era de a-l încorona pe Bharata, fiul reginei, iar a doua, de a-l trimite pe Rama în codrul *Dandaka*, loc bine-cunoscut pentru demonii ce mișunau prin el, unde prințul avea să -și petreacă următorii 14 ani.

La auzul acestora, Dasaratha rămasese fără replică, mintea i se goli de gânduri; devenise complet mut. Când putu

s articuleze câteva cuvinte, acestea se referir la un vis hidos sau la întruparea nea teptat a unor p cate apar înând vie ilor anterioare, dup care le in . Trezirea din le in fu mai crunt decât realitatea anterioar acestuia, pentru c regele *trebuia* s se in de promisiunea f cut : R ma *trebuia* alungat de la curte, c ci promisiunea sub jur mânt *trebuia* s fie respectat .

Se desprinde, din acest scurt episod, o tr s tur negativ a firii umane, tr s tur caracteristic omului oriunde s - ar afla acesta, în orice spa iu i timp istoric ar tr i el: *oricâte calit i ai avea, oricât de bun ai fi i apreciat de semenii, uneori se dovede te a nu fi de ajuns în fa a nemerniciei unora care de in puterea!* Degeaba a încercat regele s-o înduplece pe regin ; aceasta era ferm în atitudinea sa, umilindu-l i mai mult pe neputinciosul b trân. Ba, mai mult decât atât, regina a g sit de cuviin , tocmai ea, care înc lcase *Dharma* i *Satya*, s -i cear regelui a respecta promisiunea f cut , f r a uita de *Satya* (aceasta este echivalenta cinstei i sincerit ii, aspect important al dharmei, al adev rului, principalul izvor al fericii). Dacă **Rita** reprezint legile ce stau la baza ordinii i unit ii lumii, naturii, universului, *Satya* este aceea ce determin unitatea societ ii, contribuind la stabilirea încrederii reciproce între oameni i a dragostei). Tocmai de aceste elemente se folosea regina, tiind c va avea succes asupra so ului ei atât de nevolnic acum.

Evenimentele î i urmeaz , îns , cursul stabilit de legea dur , transcendental ; R ma e îndep rtat de la curte, cu toate rug min ile tat lui s u adresate, inutil, nemiloasei so ii de a- i schimba gândurile, iar Bharata este uns prin mo tenitor. R ma, chemat s asiste la ceremonia propriei sale încoron ri, are parte de cel mai urât tratament: alungarea din palat i dezmo tenirea sa, f r s fi f cut niciodat nici un r u. Dacă lucrurile s-ar fi petrecut la curtea unui rege apusean, din Europa, bun oar , ne imagin m c reac ia prin ului ar fi fost cu totul diferit decât a lui R ma. Pentru cine nu cunoa te dharma, atitudinea lui R ma i s-ar p rea cel pu in nelalocul ei, c ci, acesta, departe de a se enerva sau de a întreprinde ceva deosebit pentru a - i p stra mo tenirea, are cea mai fireasc atitudine de calm i deta are, atunci când roste te urm toarele vorbe: “ *Mam , asta-i tot? Sigur, cuvântul regelui trebuie îndeplinit. Îmi voi încâlci p rul, voi îmbr ca ve minte din scoar de copac, i ast zi chiar voi pleca în codru*”.

În prin ul R ma, dorin a de a avea ceva lumesc, deci efemer, se stinsese demult. Plin de o calm m re ie, l s în urma lui umbra alb i celelalte semne ale regalit ii, sf tuind mul imile adunate spre a asista la încoronarea lui, s se împr tie. Apoi se îndrept c tre iatacul mamei sale, Kausalya, înso it fiind de fratele Lakshmana, ce nu mai putea s - i în bu e furia. Furia fratelui se rev rs în cuvintele ce curgeau precum o cascad tumultoas , îndreptând acuze contra regelui b trân i neputincios care i -a c lcat dharma ascultând de gura uneia dintre so ii. În fa a acestei atitudini vulcanice, R ma g se te de cuviin s intervin cu calm i deta are. El atrage aten ia asupra tuturor, c vrerea tat lui este lege pentru el i c dorin a b trânului rege nu este altceva decât devenirea unei sacre îndatoriri pentru R ma, c ci viteazul nu se pleac în fa a ursitei.

Al turi de R ma s-a aflat în acele dificile momente Sita, prea credincioasa lui so ie, care a m rturisit c nu mai poate r mâne în Ayodhya, atât timp cât so ul ei r t ce te prin codri. Inutil încercarea lui R ma de-a o opri pe Sita s nu vin al turi de el. Când mul imea a aflat f r delegea petrecu t la curtea lui Dasaratha, indignat i revoltat s-a hot rât s p r seasc cetatea, pentru a merge al turi de R ma în codrul *Dandaka*. Dasaratha mai încerc o ultim tentativ de a- i repara gre eala, dorind s - i trimit armata i întreaga curte în codru , al turi de R ma, dar interveni din nou nemiloasa so ie, Kaikeyi, care-i spuse c o asemenea hot râre nu se va putea împlini niciodat , c o cetate pustie nu ar putea servi nim nui i mai ales fiului s u, Bharata, cel care avea s domneasc în Ayodhya dup plecarea lui R ma. La rândul lui, R ma refuz s fie înso it de cineva anume, mai pu in de fratele s u, Lakshmana, i de credincioasa Sita. Astfel, el renun la straiile regale i se îmbr c folosind scoar e de copaci. Epopeea ne spune, c în acel momen t R ma str lucea aidoma unui *rishi*. Cu un car pus la dispozi ie de rege, cei trei se îndreptar spre codru, prin numeroasa mul ime care ruga vizitiul s mearg mai încet, pentru a-i putea vedea pentru ultima oar , poate, pe ace ti tineri copii, obliga i s - i petreac o mare parte din via în spa iul plin de primejdii ce-l anun a codrul *Dandaka*. Se v de te aici o fric specific fiin ei umane, care nu mai poate tr i în-afara unui spa iu consacrat, în-afara unui spa iu organizat i ap rat de legile r ului. Tot ce se afla dincolo de spa iul cunoscut al regatului nu putea fi echivalat, în acele timpuri, decât cu haosul, cu dezordinea, cu r ul. Or, tocmai dincolo de regat, dincolo de ordine i pace, de prosperitate i fericire, dincolo de *Satya*, urmau s - i petreac urm torii 14 ani, în primejdii, cei doi fra i i Sita.

Prin ul R ma a fost nevoit, împreun cu so ia sa Sita i fratele Lakshmana s - i petreac anii urm tori din via , departe de cas , departe de cei dragi lui, de mama sa i de tat l s u, Dasaratha, starea aceasta de fapt fiind rezultatul complotului pus la cale de coco ata Manthara i una din so iile regelui Dasaratha, Kaikeyi. În capitoul intitulat „*Chitrakuta*“ îl afl m pe R ma i apropia ii s i odihnindu-se în sih stria lui Bharadwaja. Chitrakuta era dealul c tre care, diminea , dup noaptea binef c toare din mijlocul sih striei, se îndreptar

Rama, Sita și Lakshmana. În dreptul râului Kalindi îi confecționează o plută din trunchiuri de bambus, stâpânite cu liane. Trecerea râului s-a petrecut cu bine urmărirea a rugămintelor Sitei, îndeplinite chiar în mijlocul apei. Drumul se continuă în plin val, val cuprins de valurile soarelui ce înmulțeau culorile pe mântul, transformându-le în fantasmă, palide atingeri pe umerii florilor și ierburilor înalte ce așteptau calea multor soase înainte de micul grup. La un moment dat, Rama însuși, entuziasmat, scapă o exclamație al cărei adevăr este mai prezent azi, poate, decât în antichitate: *”Ce încântătoare e pământul de mână omenească!”*. În sfârșit, după ceasuri întregi de pluta celtică, ajunseră la dealul Chitrakuta, acolo unde - iși dădură seama stria: o colibă de pământ cu ferestre și uși din bambus, ferite privirilor indiscrete de ierburile culese din pământ dure de fratele Lakshmana. Aici, pe malul râului Malyavati, cei trei tineri nenorociți de soartă îi începură o altă existență, o existență, totuși, fără griji.

În acest timp, în regatul Ayodhya se petreceau lucruri tragice; mânia întunecată a morții dădea ocol casei regelui Dasaratha chemându-l spre cele veșnice. Doborât de durerea pricinuită de despărțirea faimă de cel mai drag fiu al său, Rama, Dasaratha se stingea văzând cu ochii. Astfel, stăpânitorul Vedelor, eroul multor bătălii, cel care înfruntase multe sacrificii, rege vestit peste mări și râuri, bogat asemenea lui Kubera și faimos aida lui Indra, priceput în guvernare precum Manu, Dasaratha se stinsese într-o noapte lăsând în urmă copii orfani, văduve plângând deznădăjduit și supuși plini de întristare.

Fratele lui Rama, Bharata, cel care moștenise tronul după plecarea prinului în pământ și după moartea lui Dasaratha, cunoștea foarte bine *dharma* și de aceea plecă în căutarea lui Rama pentru a-i duce vestea morții tatălui său, dar și pentru a-i reda lui Rama dreptul ce i se cuvenea, anume stăpânirea asupra regatului Ayodhya. După zile de căutare Bharata descoperi locul unde se adăposteau Rama și ai lui. Întâlnirea decurse fără incidente și Rama se întristă la aflarea veștii morții tatălui său, dăruindu-i lui Bharata conducerea regatului, plus câteva sfaturi privind guvernarea și problemele ce se pot ivi în timpul acesteia. Redă mai jos câteva din maximele și sfaturile prinului Rama către fratele Bharata:

Omule, aici jos, nu fărâșiești după voia lui, nu-ți ești stăpân; soarta-l duce-ncoace, încolo.

Tot ce se adună se sfârșește în ruină, tot ce se ridică se termină cu prăbușirea, împreună rîle se mîntuie cu despărțiri, viaa cu moartea. Viaa - i are capetele-n moarte.

Poamele coapte a teaptă doar să cadă, omul, o dată născut, a teaptă doar să moară.

Casa cu stâlpi tari se năruie când s-a-nvechit, a cădă oamenii, robi bătăliilor și morții.

De ce plîngi pe altul? Plînge-te pe tine! Viaa se mistuie și pentru cine umblă și pentru cine stă.

Moartea pînă te cu omul, moartea adă cu el; de-ai mers drumul cât de lung moartea a mers cu tine.

Mădularele se zbârcesc, pînă albe te, omul se tocește pe bătălii; oamenii nu simt, e propria lor viaa care se duce.

Veseli-nceputul unui anotimp, vesel-nceputul oricărui lucru nou: dar suflarea ființelor se nimicește o dată cu întoarcerea anotimpurilor.

Două buci de lemn s-au întâlnit în largul mării, au mers un timp împreună, apoi se despart. Tot astfel soții, copiii, prietenii și bunurile. E sigur, vom rămași fără nimeni.

Nimeni aici nu-ți depinde de soarta; a adă, și plîngi pe cel mort efără rost.

Viaa se duce ca un uvoi de apă, acum îl vezi, acum nu mai e; și ne îndreptă în inima spre căutarea fericirii; se zice că ființele ar avea dreptul la fericire.

Aventura celor trei, Rama, Sita și Lakshmana se continuă în codrul Dandaka unde au de înfruntat pe demonul Viradha, victima unui blestem ancestral, conform căruia era scutit de moarte, dar trebuia să rămână astfel, ca demon, o veșnicie. Totuși, lupta și atingerea lui Rama îl făcuseră vulnerabil, pierzându-și în cele din urmă viaa, dar scăpând de blestem și redevenind ceea ce fusese cândva, respectiv un gandharva.

A urmat o perioadă de zece ani în care cei doi frați împreună cu Sita au trăit liniștiți printre rishii din codrul Dandaka. După care, printr-o coincidență, vor traversa mai multe aventuri, prin care se scot la lumină calitățile lui Rama și totodată se conturează scopul coborârii acestuia pe pământ: acela de a îndrepta lucrurile, de a restabili *dharma*, respectiv legea. Dezastrul care îl atinge pe Rama este însăși răpirea soției sale terestre, Sita, de către demonul Ravana, care îi avea reședința în Lanka.

Dacă numele lui Rama înseamnă *„cel care aduce pace”*, *„cel care odihnește”*, *„cel bun”*, numele lui Ravana, în contrast cu al lui Rama, semnifică *„cel care te face să plîngi”*. Îi câștigă puterile prin *tapas*, adică printr-o îndelungată penitență, asceză, și înfrânare a firii, însă puterea dobândită și-a folosit-o în mod imoral. Întâlnirea dintre Rama și Ravana înseamnă confruntarea pozitivului cu negativul, luminii cu întunericul, binelui cu răul. Cauza confruntării este însăși soarta lui Rama, care în captivitate refuză toate propunerile și încercările de apropiere a lui Ravana.

Istoric te, s-a în eles din această odisee indiană modalitatea cuceririi subcontinentului indian de către arienii aflați în expansiune de la nord spre sud și în conflict permanent cu populația bătrână, de culoare neagră, și vorbe de dravidieni, recunoscând în poem sub numele de demoni. Războiul purtat cu Ravana este unul sângeros. Se vede în minune a tehnicii în această confruntare, anume ridicarea podului dinspre continent către Lanka de o tîră a lui Rama, edificiu ce permite trecerea întregii oștiri peste strâmtoarea care desparte atunci, ca și acum, insula de India. Fără ezitare, confruntarea va avea loc, iar Ravana, exponentul răului și dezastrului, reușește prin viclenie să-și rănească pe cei doi frați, însă această tîră este salvată de pasrea Garuda, pasrea-vehicul al lui Vishnu. Războiul celor doi prinși se termină dușec prin minune, iar Rama însuși se miră de acest lucru. În buna tradiție a cugetării indiene și a explicării lucrurilor, Rama nu tie că este el însuși Vishnu – e starea de analogie conform creșterii Brahme din tere lumii, dar nu e conștient de acest lucru! – de fapt, nu Rama acționează, el este un simplu instrument în mîna Karmei. Ridică-i cu și mai mult for, prinși atac pe Ravana. Lakshmana cade rănit în timpul grelei confruntări, însă Rama reușește să-l doboare pe cel ce reprezintă răul și întinericul pe pământ. Sita, pentru a-și dovedi puritatea în ochii lui Rama, trebuie să treacă prin foc. Sita însă nu arde, căci flăcările se dau la o parte. Ea însă și ea soia celestă a lui Rama, e Lakshmi cea nescutită din spuma mării, plutind pe un lotus deasupra oceanului de lapte. Rama își dă seama de greșala lui și, împreună cu Sita, se urcă într-un misterios vehicul care îi purtă cu ușurință vîntului pînă în cetatea Ayodhya. Cetatea toată îi primește cu mare bucurie și Rama dobîndu-și tronul tatălui său. Totul se încheie fericit și nici nu se putea altfel, atît timp cît însuși Vishnu acționează pentru restabilirea dharma în univers.

http://www.google.ro/imgres?imgurl=http://www.indya.com/publishImages/indyagallery/mythological_tv_shows/290709043315_ramayan_4.jpg&imgrefurl=http://www.indya.com/gallery/gallery.aspx%3Faid%3D590&usg=RdV2Pmxy4c50IidGDFBhum_r6g=&h=341&w=515&sz=77&hl=ro&start=10&um=1&itbs=1&tbnid=Xf3uDCnwFDaPNM:&tbnh=87&tbnw=131&prev=/images%3Fq%3Dramayana%2B-%2Bimagini%26um%3D1%26hl%3Dro%26sa%3DX%26tbs%3Disch:l

<http://www.google.ro/imgres?imgurl=http://www.lbhat.com/wp-content/uploads/2008/08/ramayan.jpg&imgrefurl=http://www.lbhat.com/advertising/god-loves-indian-advertising-marketing-myth-or-logical/&usg=f7xWaRZzrENdHJVkv1XCsyF2thQ=&h=292&w=440&sz=47&hl=ro&start=7&um=1&itbs=1&tbnid=T0aTg-ogli2hyM:&tbnh=84&tbnw=127&prev=/images%3Fq%3Dramayana%2B-%2Bimagini%26um%3D1%26hl%3Dro%26sa%3DX%26tbs%3Disch:l>

prof. dr.

Florinel Agafi ei

gânditorul de la hamangia

DOBITOACE PROGRAMATE

Politicienii români, din ultimii 18 ani, au distrus total (pe lângă industrie, agricultură etc.)

Armata NAȚIONALĂ

Român, transformându-l într-o ARMATĂ DE MERCENARI, pus la

dispoziția NATO/SUA. Dar, mult mai grav decât aceasta (pentru că este cu efect pe termen lung și foarte lung!) au reușit să distrugă **MENTALITATEA ROMÂNEASCĂ** – mentalitate din care, acum, în anul de grație 2008, au dispărut complet noțiunile de demnitate, onoare, patriotism, eroism etc.

Luni, 21 aprilie 2008, pe TVR-1, la emisiunea *Ne vedem la TVR!* – care

dezbătea tema eroismului (titlul/tema era : **Eroi au fost! Eroi sunt încă ?** – sic! – cu semnul întrebării...) – unde, printre alții, au fost invitați doi Cavaleri ai Ordinului „MIHAI VITEAZUL” (...au mai supraviețuit, în toată România, doar 17 posesori ai acestui Ordin Cavaleresc-Militar suprem, al României!), academicianul Dan Berindei și poetul-senator Adrian Păunescu. Deodată, un telefon în direct: era un tată de elev-licean bucureștean (îi cunosc numele, dar, PUR ÎN SIMPLU, n-am de gând să-l fac pe un dobitoc – CELEBRU! – asta ar submina și mai tare moralul neucilor din România...), care s-a exprimat cam așa: „Îa mai terminați cu prostiile astea despre eroism! Mai terminați cu îmbâcsirea capetelor copiilor noștri cu trecutul, cu tot felul de nume de voievozi...!!! Gata, ce a fost a fost, nu ne mai interesează morții! Copiii de azi au nevoie să scrie opere pe calculator, să cunoască 2-3 limbi străine (n.n.: suntem absolut convinși că, pentru noi, dobitoace programate, precum cele în numele cărora vorbea respectivul tată de copil, și limba română era/este o limbă străină...) – și, în rest, să scrie se descurcă în lumea de azi!”...Deci, „răbdare și răbdare”, cum spunea Dinu Păturic („proto-liberalul”...)... – și copiii aceia „moderni” vor pune gâmba pe...pe ce?! Ce știu ei, roboții cu calculatorul și „limbile”... care să fie valoare, în lumea asta?! **PENTRU CĂ DE AICI A PORNICIT URINĂ CU CARE S-A PUTUT DISTRAGE SISTEMUL DE EDUCAȚIE ROMÂNESC – ÎN SĂ FĂCUT CONTRA-EDUCAȚIA ANTI-ISTORIC /ANTI-IDENTITAR A POPORULUI ROMÂN, DIN ULTIMII ANI: DE LA CONFUZIA VALORII CU NONVALOAREA, DE LA TRIUMFUL NONVALORII ÎN IMPOSTURII, ASUPRA VALORII AUTENTIC-SPIRITUALE, DUMNEZEIEȚII!!!... (și la acest proces, suntem cu toții complici, mai mult sau mai puțin, prin pasivitatea și comoditatea și lipsa noastră de reacție fermă și prompt !!!).** În loc de pios cult al morților și al EROILOR – jocul de urc, executat cu hârcile morților noștri – care-s, de fapt, prin ei/străbunii și citorii PATRIEI/EXISTENȚEI NOASTRE DE PROFUNZIME/ESENȚĂ!!!...NEAMUL

METAFIZIC ROMÂNESC, CEL DE PEȘTE ÎNTUNECURI ÎN ACCIDENTE TEMPORALE!!!...(Tragic este faptul că nici crolurile nu conțineau, cumva, proteste ale telespectatorilor, fata de spusele acelui individ, ci...semi-încuviințări...)...Adrian Păunescu își făcea cruce după cruce, de uluială, în timp ce acel individ vorbea, cu un arag „crescendo”...
...Mda, domnilor istorici...Dacă ROMÂNIA are astfel de probleme grave de identitate și luciditate existențială, iar nu în Franța, Anglia, Rusia, Grecia sau Ungaria, din asta se poate deduce ceva...asta este rezultatul politicii dvs. de strășni, DOMNILOR ISTORICI, timp de 18 ani! Iată ce monștri, iată ce dobitoace programate pe calculator, fără simțuri de niciun fel, fără minte/luciditate/viziune „dincolo de vârful nasului”, fără suflet și fără imaginație minimă – au rezultat, în acești 18 ani anti-spirituali/anti-educationali! O fi fost **Istoria României**, cea dinaintea de 1989, distorsionată, în anumite capitole ale ei – **DAR, MĂ CAR, EXISTA!** Elevul devenea, totuși, om responsabil social (dar și spiritual!), tiind că nu plutește prin vâzduh, ci prin ipeste glia care are ca element constitutiv fundamental – SÂNGELE STRĂMOȘILOR/EROILOR! Miron Costin spunea, pe bună dreptate, în plin secol XVII, că acela care nu-și cunoaște istoria, este asemenea „hiarlor și dobitoacelor”...Dar, acum, se pare că nu mai este vorba de excepții, în concretizarea „texturii” Pământului Românesc, pe care ar trebui să călăme în liniște, cu pioșenie și smerenie, ca în BISERICĂ – ci este UN FENOMEN GENERAL ÎN PROGRAMAT PE CALCULATOR!!! Disprețul dobitocesc față de Spirit, deci față de ISTORIE, față de EROI, față de VOIEVOZII „Descălecați de ar, dători de legi și datini,/Ce cu plugul și cu spada au întins moșia noastră” – este REZULTATUL UNUI ACT PREMEDITAT!!! – și premeditarea este din zona mondială, și acceptată, în modul cel mai ireponsabil, de politicienii de la conducerea noastră... – act premeditat, ireponsabil (sau DETRĂDĂTOR NAȚIONAL ! – cum vine mai mult...), prin care copiii sunt transformați în roboți mecheri și

descurc re i în jungla mondialist-liberal ...Cine nu are trecut, nu are nici viitor, nici prezent – N-ARE IDENTITATE!!! NU ESTE OM – ESTE UN BIET ROBOT, PE BUTOANELE C RUIA POATE S APESE ORICE FEL DE COMENZI, ORICINE!!! Orice escroc, „mioritic” ori mondial...

...Iat c , dac se adevare te, la nivel na ional, c individul de la telefon este exponentul „opinie publice”, planurile de distrugere a României (Gr dina Maicii Domnului i prezumatul loc axial al Noului Ierusalim...), planuri scornite undeva, înafara rii noastre, se poate spune c au fost încununate de succes...DE UN SUCCES FUNEBRU...

Dac am ajuns s d m de-a azvârlita cu p rin ii i cu mo ii no tri, cu cei din al c ror sânge este esut p mântul pe care azi c lc m, cu atâta dobitoceasc fudulie, de parc am i merita (de la sine în eles!) s p im, în acest ALTAR, numit PATRIE, to i robo eii cretini...dac am ajuns s juc m urca, cu sfintele ciolane ale eroilor no tri (i-a a cazacii-ucrainienii ne scot cu buldozerul mor ii, de prin mormintele Bucovinei de Nord ori Basarabiei!!! - ...mai r mânea s le d m, prin iresponsabilitatea noastr cretin , încuviin area/binecuvântarea...!!!), dac ne tergum, NOI ÎN ÎNE, hrisoavele cele sfânt-doveditoare, de identitate i de vechime, ca neam al Lumii i Europei (s nu uit m c , în Iraq, distrug torii programa i, pentru a ucide trecutul-TEMELIA SPIRITUAL-

EXISTEN IAL A NEAMURILOR – armata SUA – au distrus, înainte de toate, MUZEUL NA IONAL AL IRAQ-ULUI, cu dovezile Babilonului i Sumer-ului protoistorice...) – atunci înseamn c ne

merit m soarta de slug , de rob al Celui R u...

Trezi i-v , din somnul cel de moarte, întâi voi, istoricilor...!!! – poate nu ve i fi fiind to i, precum tr d torul i impostorul na ional Adrian Cioroianu (devenit, din avocat al lui Ion Antonescu, la TVR-1, procuror...), sau precum Dinu C. Giurescu, cel care justifica, în 1997, cu argumentul „necesit ii na ionale”, *Tratatul cu Ucraina*... – i înc mul i „stejerei” i „ol rei”...to i ca ei... i ca turma pigmeilor patapievicieni...Sper s mai fi r mas, s mai existe, în sânul acestui Neam, i istorici adev ra i, de cei cu durere de ar , precum este, întru ve nicie, Spiritul EMINESCU...

Dar ace ti istorici, de vor mai fi existând, trebuie s aib i un auditoriu responsabil, UMAN!!! – ...iar nu robotizat/”în-robotit”, îndobitocit total, prin strategie à la Lucian Boia...Sper, CU DISPERARE, ca monstrul „telefonard”, de luni, 21 aprilie 2008, s nu fi ajuns...”vocea poporului meu”...”box populi”...”retardatus/”robotizatus”...”neidentificatus”...Doamne Iisuse Hristoase, a c rui Înviere o vom vedea, iar i, cu lacrimi de bucurie, str puns pân în adâncul sufletului, peste trei zile... - ÎNDUR -TE DE NEAMUL ROMÂNESC, I-L SCOATE DIN GROAPA ÎN CARE SINGUR S-A B GAT, I ÎNVIAZ -L PRE EL, ÎNTRU LUMIN DE DUH!!! S în eleag , în sfâr it, c p e te prin Gr dina Maicii Domnului, iar nu prin pustiul „de mecherie searb d ”, al Satanei!!! i c **NU DOBITOACELE PROGRAMATE** sunt F cliile /Lumin torii Drumului s u c tre Mântuire...!!! - prof. dr. *Adrian Botez*

folclor sacral românesc

NEGRU-VOD , LOGOSTELELE I EROII

Mai ales ast zi, când muli istoricii români, în loc să scormonească trecutul nostru autentic, se ocupă cu falsificarea lui – și în loc să re-descopere eroismul românesc, „iau foc cu gura” ca să demonstreze „că n-am fost vreun lucru mare”, ba chiar că nici n-am existat, cu identitate clară (un fel de popor migrator al Europei!!! – tocmai noi, **CEI MAI VECHI LOCUITORI AI EUROPEI !!!** – dacă nu și ai lumii...), ori că suntem, din neșcere, mai tici decât alte neamuri... - azi, când dl Neagu Djuvara, din neștiințute impulsuri cu totul obscure, dorește, cu orice preț, să ne „cumanizeze”... - ei bine, tocmai în aceste împrejurări neîncușate, noi venim cu dovezi nu doar mitologice, ci chiar științifice, etnografico-etnologice, despre Neamul Tracilor și despre Eroii și eroismul traco-românesc...Noi, poporul ai cărui războinici se amestecau cu Oastea Îngerilor, ca **SEMIZEI-ANSES** – înrolându-se în **Oastea lui Zalmoxis** și apărând cerul de nevala dragonilor, luptând direct sub conducerea Arhanghelilor **MYCALE/MICHAEL** și **CAEPROEZUS/GABRIEL** (cf. Adrian Bucurescu, *Mitologie românească*, în rev. *Strict secret*, An VI, nr. 292, 28 nov.-4 dec. 1995, p. 14). Dovezi care ne situează, ca popor, în zona celor cu „stea în frunte”, sub **LOGOSTELE - STELELE LOGOS-ului SACRU**, din vecie..., Logos care produce transcenderea Omului întru Divinitate, scoasă înafara Ursitei/Urse: „Pentru român, **stelele logostele** de înaltă importanță magico-mitică merituri de credință și tradiții(...); ele prezintă destinul stabilit de urse/ursite fiecărui om.” **Stelele Logostele** acționează, însă, și pe deasupra urselor/ursitelor, întru recăpătarea stării primordial-paradisiace a Omului-Eroului, întru hierogamie: „În descântece de **nou stele logostele** se solicită să se fure (n.n.: a se citi: **A TRANSCENDE CONTINGENTUL !**) dragostea împărătească, frumoasă ea zânei și o duc solicitantei, pentru a se mări cât mai degrabă (...). În interpretarea magico-mitică a **stelelor logostele**, mai mult decât în descântecele celorlalte categorii de stele, se întrevede dorința omului de a interveni în cursul destinului său” (cf. Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, Editura Academiei RSR, Buc., 1987).

Neamul Metafizic al Românilor s-a zidit/ctitorit/zămislit sub **stele logostele**, și-a născut și există întru MIT. Iată adevărul românesc (nu cel „cum nesc”... - ci, pentru că suntem creștini ortodocși, **AL TRADIȚIEI SACRE !**), despre „figura legendarului” (!) **NEGRU VOD**, ctitor al Patriei **Misterului Divin (NEGRU-KARA-LAH!)-Kara Iflak-ului/Vlahiei** (ara Românească), de fapt, el însuși fiind Ființa Herb, Domn și Zeu, Existența la Punte spre Supraexistența Atemporală, Om/Erou/Zeu și ar, totodată: „Titlul de **VOIEVOD** vine în românește din supranumele **PONENAVATA-„Domnul Nopții(NEGRU): ST. PÂNUL NEV ZUT**, cum i se mai spunea lui **Orpheus**. Acest **DOMN NEV ZUT** avea un statut asemănător cu al vechilor împărași japonezi: se ruga Cerului pentru popor și nu se arăta decât conducătorilor militari și religioși. Ultimul mare Preot a fost **NICOAR DIGU-MIRU**, a a-numitul <<Tihomir>>, tatăl lui Basarab I. Forat de expansiunea maghiară, ce se apropiase de Făgăraș, Marele Preot Dac a trecut munții, împreună cu suita lui, și a întemeiat ara Românească. La Curtea de Argeș, Digu-Miru a înălțat un templu, a a-zisă biserică <<Sân' Nicoar>>. Turnul straniu al templului, ce se mai înalță încă din ruine, arată că nu a fost vorba de o biserică creștină obișnuită. Numai autoritatea lui sacerdotală a făcut ca în temeiul rii Românești să fie ferit de războaie civile și să cuprindă Oltenia, ai cărei boieri s-au închinat și ei marelui Domn, după cum atestă cronicile muntenești. Multă vreme, din noul stat au făcut parte și ținuturile Amlaului și Făgărașului, de unde descălecase întemeietorii.

NEGRU-VOD a fost înmormântat în locul ce se va numi mai târziu Biserica Domnească din Curtea de Argeș. Mormântul lui a fost deschis la **31 iulie 1920**, cu prilejul unor lucrări de restaurare. La Biserica Domnească se păstrează datina că, în fiecare an, de Sf. Nicolae, să se pomenească la acest mormânt ctitorul bisericii. Monumentul funerar, care se afla între cei doi stâlpi ai pronaosului, a scăpat neatins timp de peste aseveacuri. În momentul când piatra a fost ridicată de pe sarcofag, a apărut, ca într-o scurtă vedenie, **IMAGINEA NEALTERATĂ A MARELUI VOIEVOD ȘI PREOT** (n.n.: funcțiile sacral-dacice de *rex et pontifex*!), din veacul al XIII-lea. Pe cap purta o diademă de mărghitară, încheiată cu un lanț de aur peste pletele lungi, lăsat pe spate. La gât, peste tunica din mătăse purpurie, se răsfărânga un guler de dantelă lucrat în mătăse și aur. Un fir de aprox. 30 de nasturi de aur încheiau tunica, împodobit la gât, la piept și la manete cu iruri de mărghitară. Colurile pulpanelor erau împodobite în fața cu două rozete, tot cu mărghitară. Nasturi de aur erau

i la mâneci, iar coatele erau brodate cu galoane de fir. Peste olduri avea petrecut o centur brodat cu fir de aur i m rg ritare, care se încheia cu o superb pafta de aur, ce reprezenta **Palatul Cerului**. În parte central , pe un fond de smal albastru, este lucrat în relief **o leb d cu cap de femeie – MARIA!** – iar lateral, în balcoane, se afl **cei doi Zalmoxis, Fiul i Fiica Împ r tesei Cerurilor**. Giulgiul era acoperit cu **zvastici**, simbolul sacru al ini ialei numelui lui **Zalmoxis** al **Gemenilor Divini** (n.n.: **Apollon i Artemis**) – litera dubl **Z**. O coloan sculptat împarte în dou coloana funerar . Din extremitatea sa ies dou ramuri: deasupra este un cap hexagonal; peste el, o stea cu 12 coluri – cele 4 triunghiuri simbolizând lunile i anotimpurile – într-un cerc, închizând cele 24 de raze ale unei ro i dinamice, adic 24 de secole ce trecuser de la moartea împ ratului - profet **Orpheus**, până la na terea **Gemenilor Cere ti**” (cf. Adrian Bucurescu, *Mitologie româneasc* , în rev. *Strict secret*, Anul IV, nr. 197, p. 12). Deci, este absolut exclus, domnule Neagu Djuvara, ca Negru Vod s fi fost cuman, din moment ce purta, la modul sacral, însemnele dacilor magi, **rex et pontifex** – magii dacilor au fost ultimii care au acumulat aceste dou func ii... - între care semnul **zvastici**, ca herb al lui **Zalmoxe/Gemenilor Cere ti** se disting, cu maxim autoritate. Ca, de altfel, i simbolurile numerologice.

i pentru cei care nu tiu c pe tr d torii de **P MÂNT/MOC /MO IE/T RÂM SFÂNT** (cu „textur ” din **sângele mântuitor al Eroilor!**) i de **NEAM AL ACESTUI P MÂNT** nu-i a teapt nimic bun – îi inform m c , pentru **dacii/daoi, Poporul Lupilor** (**Lupului Fenrir, prim întruchipare func ional terestr a Lui Hristos-Mântuitorul-Purificatorul-Învietorul!**) i ai **C ii Drepte** – poporul confreriilor cavalerie ti ale **lykantropilor i ursinilor** (Romulus Vulc nescu, op. cit., p. 267), poporul **Eroilor-(Semi)Zei** („semizeul este un alter ego al eroului(...) eroologia consider pe erou ca pe o f ptur uman su pradotat , ridicat la rangul divin prin efectul activit ii lui salvatoare sau civilizatoare pentru semenii lui, oamenii” – Romulus Vulc nescu, op. cit., p. 323 – **i ce altceva decât „ac iune salvator-civilizatoare” au întreprins str mo ii no tri, prin auto-jertfa lor hristic , pentru MOC I NEAM?!)** – P mântul este atât loc al Odihnei/Somn/Înviere, cât i loc de unde blestemele pentru cei r i (**i ce este mai r u decât un tr d tor?!)** î i iau energia stihinic , de împlinire:” P mântul, Mum a tuturor(...) – românii pleca i, de nevoie, din patrie, dormeau pe p mânt adus din patrie(...) de aceea, m t niile/metaniile se fac până la p mânt (n.n.: **între P mânt i Cer este leg tura fratern , dintre Cei Doi Zalmoxis, Gemenii Divini!**), iar „când blestem cineva, se închin , se apleac apoi i s rut p mântul” (Romulus Vulc nescu, op. cit., p. 446), adic invoc str mo ii, în opera de lustra ie/exorcizare... Vede i, nestima i tr d tori de **P mânt/Moc i de Neam Românesc, s nu vi se deschid , sub picioare, „cu perspectiv ” spre Tartaros, acest P mânt, cu textur de Str mo i/ANSES ZALMOXIENI/ Eroi Cosmogonici, dar i punitiv -soteriologici!!!**

prof. dr. **Adrian Botez**

medita ii asupra unor c r i...

O SURPRIZ DE CR CIUN: SCHITUL LUPILOR, de GEORGE GRIGORE, Foc ani, 2007

În urma rug min ilor unui amic, am lecturat zilele din urm - de i timpul personal nu prea îmi permitea asemenea extravagan - o carte care nu intra în graficul activit ilor deja programate, cu destul minu iozitate, chiar i în perioada s rb torilor de iarn . Totu i, dup anumite insisten e, am cedat, promi ându-mi c dac aten ia nu-mi va fi captivat înc de la primele pagini, voi renun a f r nici un regret, revenind la ale mele. Din fericire pentru autorul c r ii i din nefericire pentru timpul meu de lucru, cartea s-a dovedit a fi demn de tot interesul, chiar de la primul ei rând. Pe scurt, am lecturat -o în câteva ceasuri, dându-mi seama c am în fa un prozator în formare, i care promite suficient de mult pentru a i se acorda credit i aten ie, în func ie de ceea ce a terne pe hârtie. Nu voi intra în am nunte legate de ac iunea propriu -zis a romanului „Schitul lupilor”, ci voi spune doar c personajul central, profesorul bucure tean Luca, este un str lucit savant care se ocup de cercetarea fenomenelor paranormale; bolnav de o maladie incurabil , ajunge în Moldova de Sus, acolo unde caut nu numai s descifreze apari iile misterioase ale unui c lug r înconjurat de lupi cât se poate de docili, dar i s - i vindece trupul, nu mai zicem spiritul, afectat de parcursul unei existen e suficient de stresante. Autorul ne propune, înc de la început, o aventur , ce înseamn de fapt o c l torie în alte lumi, care, paradoxal, se manifest în paralel cu lumea noastr , oarecum ignorant , oarecum superficial . Povestea decurge alert, palpitant în anumite pasaje, reu ind s prind cititorul în mrejele sale, s -l incite a mai da o pagin i înc o pagin pentru a vedea ce se întâmpl mai departe. i aceasta este una dintre calit ile lui George Grigore, scriitorul. Pe de alt parte - i din p cate - se observ lesne, c povestirea nu a fost îndelung cizelat , elaborat ,

ci spus /scris toată, dintr-o suflare, autorul însuși fiind atât de prins în vârtejul evenimentelor, încât se deconspiră intenție, în câteva rânduri, or aspectul acesta este unul la care trebuie să se lucreze pe mai departe, pentru rezistența scrierii în sine. Propensiunea autorului către descrierea și surprinderea detaliului, a fizionomiei personajelor ce intră viguros în acțiune, arată calitatea scriitoricești incontestabile; jonglarea ficțiunii cu realitatea, celeritatea, glisantă, dintr-o lume modernă într-un arhaic, reprezintă un alt atu al scriitorului, care ar trebui să aibă, însă, grijă de momentul în care se hotărăște să introducă în planul acțiunii propriile opriuri, latura de *science-fiction*, prezentă aici, mai consistent, către finalul scrierii. Multă vreme, fără dorința de a se dea în vreun fel meritele critice, pasajele finale, acolo unde întâlnim mai mult și oarecum forat suficiente aspecte *science fiction*, nu fac altceva decât să scad valoarea primelor două treimi ale „Schitului lupilor”, acolo unde doar ficțiunea aleargă împreună cu realitatea și unde totul are greutate, consistență, iar fiecare pagină seduce lectorul în mod absolut. Autorul dispune, între altele, și de o apreciabilă doză de umor, pe care trebuie să o transpună fericit în dialogurile critice, dar și în pasajele meditative ale acestora, faptul fiind, din nou, unul demn de apreciat, căci puțini sunt scriitorii de azi, capabili să stărnească zămbetul sau chiar râsul cititorilor lor. Autorul reușește să introducă în atmosfera locului și a timpului unei Moldove arhaice, acolo unde apare, la anumite intervale, bine precizate, respectiv la solstiții, celerul misterios cu puteri aparte, miraculoase, de vindecare a unor boli declarate incurabile de către medicii specialiști. Pentru a afla mai multe despre acest celer prin timp, atâtea cunoscor, personajul principal, însoțit de o tânără de care se îndrăgostește treptat, vizitează o bătrână ai cărei ani depășesc veacul, dar care a avut anșă întâlnirii cu pustnicul ce trăiește undeva, ascuns, în munte, înconjurat doar de lupii lui credincioși, și care a fost salvat, la rândul ei, de acesta, într-un moment nefast al existenței sale. Întâlnirea este descrisă extraordinar și lectorul pare că asistă la întrevederea cu însăși Sfânta Vineri, care dorește să-l ajute pe cei doi plecați în aflarea misteriosului sihastru. În legende și miturile poporului nostru circulă informația conform căreia un personaj de talia sihastrului Trifon, prezentat în carte ca fiind mereu însoțit de lupi, ar pendula pe meleagurile străvechii Dacii, având grijă de acest neam, supraveghindu-l; unii spun că ar fi însuși Zalmoxis, cel cu însuși iri deosebite, zeul suprem care și-a învârtit poporul atâtea. Nu în puține situații, dar datorită multumirii vârstei sale matusalemice, sihastrul Trifon amintește de Zeul Suprem al dacilor, mai cu seamă că personajul din carte, trăiește și el ascuns într-o stâncă, respectiv o grotă, precum a viețuit într-o perioadă zeul geilor. Evident, totul prinde un alt contur când autorul, printr-o ficțiune și plonjând în *science-fiction*, demonstrează că, de fapt, stânca aceea nu reprezintă altceva decât o poartă către alte dimensiuni, or acesta este un clișeu desuzitat, atât în literatura de gen cât și în cinematografia ce se ocupă cu turnarea filmelor de tipul Star-Trek. De asemenea, însăși prezența lupilor te duce cu gândul, prin simbolismul pe care-l degajă, la aceeași lume arhaică, a traco-daco-geilor, căci bine se știe, capul de lup cu trup de dragon era însuși stindardul strămoșilor noștri, iar denumirea de la care provine însuși numele dacilor, aceea de *daoi*, înseamnă tot lup. Evident, scrierea degajă și alte simboluri, pe care credem că nici măcar autorul nu le-a avut în vedere, lucru firesc, de altfel, căci a adăptat cum se știe, orice simbol are mai multe fațete, pe care nu întotdeauna suntem capabili să le detectăm, necum să descifram. Face parte, această calitate a simbolului (de a se dezvălui ascunzându-se și de a se ascunde dezvăluindu-se), din însăși logica existenței, manifestării sale. Un alt aspect, care merită să fie subliniat în legătură cu „Schitul lupilor”, este acela al redării atmosferei arhaice și prin utilizarea aproape fidelă a graiului moldovenesc, dincolo de descrierile care au darul introducerii cinematografice în spații pe care nu le-ai vizitat niciodată. Cartea, prin ideea sa centrală și a prezenței unor personaje care au darul de a celer prin veac, amintește de o altă, scrisă de un nordic, **Karl Gjellerup** și intitulată „*Celori în eternitate*”; autorul, premiat cu Nobel pentru scrierile sale, poate deveni un model de reușită pentru cel care debutează curajos, cu „Schitul lupilor”. Pentru pigmentarea acțiunii, autorul George Grigore introduce și câteva pasaje în care iubirea ar putea să se insinueze viguros, pentru a lăsa, totuși, întâietate, fenomenelor ce depășesc capacitatea actuală de înțelegere a omului modern care și-a pierdut, în mod clar, calitățile extrasenzoriale avute, probabil, *in illo tempore*. În finalul aprecierilor noastre succinte, atenționăm asupra unor inadvertențe logice, care nu ar trebui să se afle în paginile unui roman cu greutate; de exemplu, profesorul prezentat este un savant cunoscut și umblat prin toată lumea, numai că, la un moment dat, pe firul acțiunii, atunci când trebuie să folosească un jacuzzi, ezită să o facă, temându-se oarecum că n-ar ține și să folosească, lucru greu de priceput în cazul unui personaj atât de ancorat în lumea modernă a caldătoarelor, mobilelor, hotelurilor de lux prin care a poposit în lumea arabă etc. De asemenea, unele formule de limbaj auzite în gura aceluiași personaj central, nu concordă cu statutul profesional, ci mai mult cu acela semiurban; ca de pildă, în cazul: „*Totuși o întrebare tot îmi dădea ghes și-o dau pe goarnă*”. Oarecum nepotrivite sunt și pasajele care înseamnă comentarii legate de viața politică actuală și unde apar până și siglele unor partide, de care, sinceri să fim, suntem sătui până peste urechi, că să le mai vedem numele într-o scriere de o calitate deosebită. Cu recomandările noastre modeste în privința curății zgerii de acest fel, autorul poate merge mai

departe pe un drum de succes, pe care singur i l-a deschis prin acest roman, inspirat i intitulat *Schitul lupilor*.
prof. dr. *Florinel Agafi ei*

PUBLICISTUL ADRIAN BOTEZ – ARDEREA ÎNTRU NEAM I CREDIN -Un misionar în România asediat -

Întotdeauna, am apreciat volumele de publicistic , în care sunt adunate articole publicate, de -a lungul timpului, i în diverse ziare i reviste, pentru c ele îmi ofer , retrospectiv, imaginea societ ii, de la momentul scrierii lor. În ultimii ani, m -am putut delecta, astfel, cu volume excep ionale, adev rate cronici ale perioadei de dup 1989, precum cele semnate de FLORIN PARASCHIV, *România în disperare temperat* , 2001, GABRIEL CONSTANTINESCU, *Gâlceava anticomunistului cu lumea* , 2002, F NU NEAGU, *Pun i pr bu ite* , 2002 .a. Spre deosebire de memorialistic , adesea melancolic i metaforizant , publicistica are nerv, este o radiografie a prezentului, are verbul t ios i combativ; în scrierea istoriei, publicistica are un rol decisiv.

De curând, am primit cu bucurie o astfel de antologie, semnat de bunul meu prieten i coleg, prof. dr. ADRIAN BOTEZ. Evident, o mare parte a articolelor adunate în volumul *RUGURI - ROMÂNIA SUB ASEDIU*, Carpathia Press, Bucure ti, 2008, îmi este cunoscut , fiind vorba de articole, nu mai vechi de un deceniu, publicate în reviste precum *Scara*, *Crezul nostru*, *Permanen e*, *Contraatac* i revistele electronice ARP – ale dlui dr. Artur Silvestri.

Cititorul operei poetului, criticului literar i publicistului Adrian Botez descoper , succesiv, un poet **abisal**, constant sfâ ietor, un hermeneut al operelor marilor clasici români, profund cunosc tor al mitologiei popoarelor, simbolisticii, ocultismului, teologiei i antroposofiei, deopotriv , i un publicist ardent, permanent receptiv la zvârcolirile prezentului. Temele predilecte ale publicisticii profesorului Adrian Botez sunt cele care ar trebui s îl preocupe pe orice intelectual responsabil: coala i destinul educa iei românești la începutul mileniului al II-lea, problemele tineretului debusolat, Biserica Ortodox Român , soarta Neamului Românesc dup integrarea european , problema aromâneasc , despiritualizarea i alienarea omului în era postindustrial .a.

Profesorul Adrian Botez nu este un ziarist “rezonabil”, n zuiind a- i croi o notorietate în peisajul publicistic postdecembrist, a a cum practic cei care ne împ rt esc “veninoasele nimicuri”. Atitudinile sale ferme îl for eaz , parc , s scrie, din ce în ce mai virulent, la adresa celor care spurc valorile Neamului i ale Ortodoxiei Române ti. În mod paradoxal, publicistica profesorului Botez este “comandat ”de chiar cei împotriva c rora scrie.

În abordarea chestiunilor na ionale, profesorul Adrian Botez este un om de dreapta, un na ionalist autentic, în directa descenden a lui Eminescu, iar în rezolvarea problemelor sociale, un militant de stânga, un utopist chiar. Aparent contradic ie, dar de în eles, din moment ce modelul s u este însu i IISUS HRISTOS (de i, din prea multa modestie care îl caracterizeaz , nu m rturise te acest lucru).

Profesorul Adrian Botez este, poate, singurul publicist al momentului care nu doar observ i critic , ci ofer solu ii la problemele pe care le analizeaz . Demersurile sale sunt judicioase, pentru c responsabilitatea este o constant , la profesorul, publicistul i cet eanul Adrian Botez.

Personal, mi-a fi dorit s nu existe un publicist Adrian Botez. Profesorul Botez a început “aventura publicistic ” relativ târziu, nemaiputând suporta s asiste pasiv la dinamitarea valorilor Neamului Românesc i ale Bisericii Ortodoxe. Articolele sale de pres apar dintr-o necesitate a societ ii române ti, care reac ioneaz tot mai lent la diver ii ferment i dizolvân i ai Neamului i Ortodoxiei. Profesorul Botez, mare poet cre tin i eminent critic literar, “face” pres , degustat de decaden a acestui prezent perfid, în loc de a- i continua opera literar i de critic /hermeneutic . Acestui prezent i se consacr pân la epuizare, dintr-o profund con tiin de intelectual, de i, paradoxal, domnia sa detest acest prezent mercantil i diabolic.

Dac , din p cate, vom fi priva i de a mai avea în fa alte pagini excep ionale de poezie i critic literar , semnate de profesorul Adrian Botez, aceasta se datoreaz faptului c publicistica lui Adrian Botez, la fel, excep ional , este, pentru societatea româneasc , atât de necesar .

prof. *C t lin Mocanu*

aromânii – “fra i di mum i di-un tat ”(VII)

M.A.E.-CIOROIANU, AROMÂNII I PUSTIUL...

Pe 11 februarie 2008, am primit de la profesorul, c rtorarul i marele **patriot HRISTU CÂNDROVEANU**, liderul cultural i moral-spiritual al aromânilor din România, o scrisoare cu mare scârb i durere îmbibate în ea... Al turat scrisorii, era motivul scârbei i durerii: copia xerox a deciziei MAE (Departamentul DRRP – ...adic , al Rela iilor cu Românii de Pretutindeni...) de a da “aviz negativ” (datat 18 decembrie 2007), în ce prive te sus inerea edit rii, în continuare, a **SINGUREI** reviste a aromânilor, care se mai ine în via : **Dimândarea...**:

“Stimate domnule Pre edinte (n.n.: al Funda iei Culturale Aromâne “**Dimândarea P rinteasc** ”),

V inform m c cererea dumneavoastr de finan are depus la DRRP privind sus inerea proiectului <<Sus inerea edit rii revistei **Dimândarea** >> a fost supus spre analiza Comisiei de evaluare i selectare a programelor, proiectelor sau ac iunilor de destinate sprijinirii românilor de pretutindeni i organiza iilor reprezentative ale acestora în data de 17 decembrie 2007 i a primit aviz negativ.

Cu stim ,

Laura Jerca

Coordonator

Domnului Hristu Cândroveanu

Pre edinte

Funda ia Cultural Aromân <<Dimândarea P rinteasc >>”

Trecem peste faptul, absolut evident, c MAE nu organizeaz , pentru angajarea func ionarilor s i, un concurs serios, prin care s le fie testate cuno tin ele de limb româneasc (...nu numai c virgula este un soi de “Terra Incognita”, pentru coordonatoarea Laura Jerca, nu numai c fraza este construit cu picioarele -n sus, aducând data lâng ...”avizul negativ” – dar ce-o fi aceea: “sus inerea proiectului sus inerii...”???!!! – când erau atâtea alte formul ri, care s sune curat române te, cea mai simpl fiind “aprobarea proiectului sus inerii”... - dar ce atâtea grij i pierdere de timp, pentru leul r nit al aromânilor – dl **HRISTU CÂNDROVEANU**...??? – ...suntem b nuitori c aceast “neglijen ” traduce nu doar un dispre imbecil, pentru cauza arom ânilor, atât de greu oropsi i, ba chiar s lbat h itui i, de c tre vecinii României, **tocmai pentru c România i-a luat mâna de deasupra lor, în ultima vreme ... - cum i-a p r sit/TR DAT i propriul ei destin, de altfel ... - ci chiar rea-credin programat i afi at ..., în tot MAE!!!... - îns ... “Passons!”...).** Dar nu se poate trece peste:

1-“avizul negativ” în sine (...iar ministrul s nu se prevaleze de existen a unui a a-zis „vot democratic”, al unui „**Consiliu de evaluare i selectare a programelor**” etc., pentru c **politica general a oric rui minister este fixat de c tre MINISTRU**, de comun acord cu membrii cabinetului Primului-ministru i cu toate „comitetele i comi iile”...!!!) - pentru c , dac nu sus ii unica revist a fra ilor aromâni, dintre care mul i au venit chiar în România! ... (dl. prof. **CÂNDROVEANU** “la Bucure ti este”...dup sintaxa gen dna Jerca... - i tot la Bucure ti este i redac ia asasinatelor reviste **Dimândarea**!!!), atunci ce speran e s mai aib ceilal i români din str in tate, pentru ajutor/sus inere/ap rare...???!!! - ... i dac MAE nu ajut românii “de pretutindeni”, **atunci cel pu în patru cincimi din rostul s u dispar!!!** – pentru c rela iile interna ionale (fertile i utile!!!), din ultimii ani, ale României (ne referim l a cele **demne**, de pe picior de egalitatea i colaborare, **nu la cele de slug real a Marilor Puteri**, c ci pentru slug real n-am avea nevoie de MAE, mini tri, ambasadori etc. - ci de orice onorabil rânda , onorabil femeie de serviciu ori sp l toreas ...)sunt admirabile, sublime, dar... **lipsesc aproape cu des vâr ire....!!!**

2-... i nu putem trece nici peste sigla MAE, care înf i eaz o pajur , cu burta plin de cele trei steme...dedesubtul c reia scrie : “Ministerul Afacerilor Externe” - iar deasupra ei scrie : “**SEMPER FIDELIS PATRIAE**”... “Fidel”...c rei patrii, domnule Ministru **ADRIAN CIOROIANU**?! Pentru c , dac nu sunte i fidel patriei românilor, i aromânilor, i meglenoromânilor, i istroromânilor, i bucovinenilor i basarabenilor...**EU NU CUNOSC O ALT PATRIE!!!** Am auzit c dvs. cunoa te i i o alt patrie a românilor, aromânilor etc.: **por iunea de de ert saharian, dintre Alexandria i Cairo...** Acolo a i dori s fie

du i “anumi i români”...dar, la ora aceasta, cu “avizul negativ”, referitor la **UNICA PUBLICA IE A AROMÂNILOR**, inut în via , ani în ir, cu eforturi titanice, de c tre patriotul **HRISTU CÂNDROVEANU**... - încep s m întreb care vor fi fiind acei “anumi i români”... - i r spunsul pe care încep s mi-l dau este: **“TO I ROMÂNII” ...care mai au con tiin de români !!!** În rest, “yesmanii” i tr d torii (cu voie sau...prin incompeten !) de ar pot sta pe lâng dvs., în lini te, la Bucure ti...Spun asta pentru c i eu, ca i domnul prof. **CÂNDROVEANU** (...pe lâng extrem de multe alte fapte de ctitorire cultural româneasc , i autorul unui extrem de util, pentru adev ra ii ap r tori de istorie – *Caleidoscop aromân*...), ne amintim anumite lucruri care in de istorie (i, domnule Ministru **ADRIAN CIOROIANU**, v pâra, nu tiu cine, c a i fi “specializat în istorie”...cu toate c , dup e misiunea de anul trecut, de pe **TVR-1**, de la **“Zece pentru România”**, când ap rarea lui Ion Antonescu v-a revenit dvs., iar dvs. , din ap r tor, a i devenit procuror - acuzator public al lui Antonescu - ...ceea ce mi-a trezit amintiri oribile, despre mascarada de proces al so ilor Ceau escu...**decembrie 1989!!!** - încep s b nuiesc un lucru urât: c face i parte dintre cei care sunt pl ti i s distrug istoria poporului lor!)... Ne amintim, de exemplu, c **liberalii adev ra i, Br tienii, au dat bani, din vistieria Românei, pentru ca, în Sudul Dun rii, s func ioneze, pentru fra ii aromâni, 135 de coli în limb român** (primare, licee teoretice i coli profesionale de fete i b ie i...) - câte coli a i f cut, în Sudul Dun rii, dvs. i partidul dvs., **CARE GUVERNEAZ ÎN ACESTE ZILE!!!**...domnule **ADRIAN CIOROIANU?! - NICIUNA!!!** – sta e r spunsul corect...i a i permis s fie desfiin ate i cele în l ate/ctitorite i subven ionate de poporul român, prin liberalii Br tieni...azi stau i m -ntreb ce mai înseamn **“PNL”...???!!!** – ...**“N”** de la “nimeni/nim nui”, probabil... - se poate face i o traducere mai acuzatoare...! - ... i **“L”**...de la ce, oare?...sunt foarte multe cuvinte nepl cute, care încep cu **“L”**...de la “lichele”, pân la “ling i”...dar, înc sper, PNL-ul s mai însemne i altceva... - s zicem, “libertate”...

...**Tot liberalii Br tieni i-au adus, în Patria –Mam , pe AROMÂNI!!!** Dvs., domnule Ministru **ADRIAN CIOROIANU** (dimpreun cu to i colegii dvs. de partid, în frunte cu dl C lin Popescu T riceanu!!!) – **DE CE V LEP DA I, AZI, DE AROMÂNI???!!!** Probabil, pentru c Petre uea a spus, cu toat îndrept irea, c **“Macedo-românii nu sunt români! SUNT SUPER-ROMÂNI! ROMÂNI ABSOLU I – atât de lovi i i de goni i, c au instinct na ional de fiare h ituite (...) SUNT SEMIZEI!!! (...) Au o b rb ie atât de perfect !!!”**... - iar evreul Benjamin Tudela înt rea, din adâncul veacurilor (1770): **“Nimeni nu se poate r zboi cu ei, niciun rege nu poate domni asupra lor !”**...

Da, domnule Ministru **ADRIAN CIOROIANU**, se pare c dvs. de aceea îi prizoni i i nu le da i dreptul **NICI M CARLA O SINGUR REVIST , I ACEEA AFLAT PE TERITORIUL ROMÂNIEI !!!** - ...pentru c sunt **“PREA ROMÂNI”**, pentru c mai au **“SENTIMENTUL/INSTINCTUL NA IONAL”** (ceea ce st pâinii dvs. de la Washington, de pe axa b sescian Washington -Londra-Bucure ti... - nu mai accept !!!...ci vin/ar veni cu bombele cu uraniu s r cit, cum au procedat la sârbi...)...pentru c sunt **“SEMIZEI”** – ...ceea ce pune în inferioritate evident pe oricine nu poate fi m car... “om întreg” ... - pentru c **“AU B RB IE ATÂT DE PERFECT ”**, în aceste vremuri în care ara noastr , ca i lumea întreag , este condus doar de criminali la i ori de a e...de efemina i pidosnici i de “fameni”, cum zicea alt **SUPER-ROMÂN**, de care (la fel ca de aromâni!) nu mai ave i nevoie s v dea b t i de cap: **EMINESCU**...Probabil c dvs., domnule Ministru al MAE, dori i (ori chiar preg ti i...) **PUSTIUL ROMÂNESC!!!**

Domnule Ministru **ADRIAN CIOROIANU**, toate aceste b nueli, formulate mai sus, se vor transforma în **CONVINGERI ABSOLUTE**, dac ve i p stra “avizul negativ”, asupra **UNICEI** reviste aromâne ti!!!

i, acum, preiau aceast lupt (contra nemernicieii unor politicieni români i contra încerc rii, de c tre ei - se pare, având în spate for e oculte i antiromâne ti str ine - a distrugerii sentimentului/instinctului na ional românesc), **ÎN NUME PROPRIU**: numai râna îmi va putea închide gura, în demersul meu de a v demasca, de câte ori ve i mai da prilejul (i dvs. ave i înn scuta m iestrie s da i astfel de prilejuri aproape ZILNIC!!!!)!!!

...Adrian Cioroianu nu mai este Ministru MAE. Oare urm torul ministru, dl Com nescu, i DRRP-ul aflat, acum, sub conducerea sa, se vor v di mai pu in nesim itori, decât fostul ministru i „chipul” s u n uc, reflectat în DRRP?! A tept m, a a cum românii au tot fost înv a i...Dar, între timp, tot a teptând, mul i dintre noi vor trece de cealat parte a cortinei...Probabil c asta se i vrea, prin aceste tergivers ri sfruntate... **Pustiirea-PUSTIUL** de oameni responsabili i cu inimi arz toare, înc , pentru Neam... - prof. dr. **Adrian Botez**

autori uita i, texte reînvi ate

Aniversari: AZI - OCTAVIAN GOGA (1881-1938) Primii

ani. Octavian Goga s-a născut la 1 aprilie 1881 în satul Râinari, de pe versantul nordic al Carpaților, în casa cu nr. 778 de pe Ulița popilor, fiul preotului ortodox Iosif Goga și al soției sale, Aurelia, învățătoare (și colaboratoare în tinerețe la *Telegraful român* și la *Familia*). Între anii 1886 - 1890, Goga a urmat școala primară din satul natal, având multă vreme învățător pe Moise Frâncu, intelectual patriot, prototipul posibil din poezia *Dascălul*, așa cum sora sa, Victoria, stinsă de timpuriu, va fi prototipul din *Dascălăsa*.

Anii formației intelectuale. În 1890, poetul s-a înscris la liceul de stat din Sibiu (azi Liceul „Gh. Lazăr”), ale cărei cursuri l-a urmat până în 1899, când s-a transferat la liceul românesc din Brașov. La absolvirea liceului, în 1900 s-a înscris la Universitatea din Budapesta, *Facultatea de Litere și Filosofie*, continuându-și apoi studiile la Berlin și încheindu-le în 1904. La 1 iulie 1902 a apărut la Budapesta revista *Luceafărul*, publicată pentru cultura națională și unitatea politică a românilor din Transilvania, unde Goga și-a publicat majoritatea poeziilor. Înființarea revistei s-a datorat studenților români care activau la Budapesta, în cadrul Societății „Petru Maior”: Al. Ciura, semnatarul articolului „În loc de program” din primul număr, Octavian Goga, cel care, în 1933, va afirma că titlul revistei „era înrudit cu starea sufletească și cu conștiința literară din acele vremi”. Majoritatea creațiilor incluse de Goga în volumul *Poezii* (1905), au apărut în *Luceafărul*, în paginile căreia poetul s-a afirmat ca un autentic talent literar.

Debutul publicistic. În decembrie 1897, Octavian Goga era încă elev la liceul unguresc din Sibiu. La nici aptesprezece ani și s-a încercat să publice primele poezii, pe care le-a trimis ziarului *Tribuna* (Sibiu) și *Revistei ilustrate* (Bistrița). Ambele publicații i-au apreciat aceste începuturi. În numărul din 12 - 24 decembrie (nr. 275, p. 1098) *Tribuna* i-a publicat cea dintâi poezie, *Atunci și acum*, semnat *Tavi*, în care versificația depășește valoarea unui debut. Următoarele poezii pe care le-a publicat în *Familia* lui Iosif Vulcan (Oradea, an XXXIV, 1898, nr. 44, p. 13, noiembrie), în *Tribuna* și în *Luceafărul* (nr. 11, 1 decembrie 1902, nr. 14 - 15, 1 august 1903) au fost semnate, cu precizie, tot *Octavian* și apoi *Nic. Otav*. Abia la 15 septembrie 1903 a semnat, în *Luceafărul*, prima poezie (*Sfârșit de septembrie*), cu numele *Octavian Goga*. În 1904, a apărut în *Luceafărul* (an III, nr. 4, 15 februarie, p. 91 - 92) cunoscuta poezie *Oltul*, și în nr. 7, din 10 aprilie, p. 151, poezia *Dascălăsa*, semnate *Nic. Otav*. În 1905, apar în *Luceafărul* poeziile: *Plugarii*, *Lăutarul*, *Dascălul*, *Rugăciune* și *Clăcașii*.

Octavian Goga se putea considera intrat cu mențiuni onorabile în publicistica literară. Aupra poeziilor publicate prin reviste s-au pronunțat elogios Ilarie Chendi, Sextil Pușcariu, Nicolae Iorga, Ion Gorun, V. Goldiș, E. Lovinescu.

OPERA POETICĂ. 1905 - Apare *Poezii*, primul volum de versuri, la Budapesta. 1909 - Apare *Ne cheamă pământul*, al doilea volum de versuri, Editura Minerva, București. 1913 - Apare *Din umbra zidurilor*, al treilea volum de versuri, Editura Minerva, București. 1916 - Apare volumul de versuri *Cântece fărâșar*, Editura C. Sfetea, București, cu un cuvânt înainte al autorului. În același an ia parte la primul război mondial și scrie ciclul de versuri *Război*.

Activitatea de gazetar. Începuturile ziaristice ale poetului au fost legate de revista *Luceafărul*, înființată, din inițiativa sa, la 1 iulie 1902, la Budapesta, alături de Al. Ciura și Oct. Tâșleanu din combinarea căreia s-a menținut succesiv, ca redactor responsabil sau director, până în 1912. Apariția revistei *Luceafărul* s-a confundat în bună măsură cu preocupările și durerile unor tineri studenți, animați de aceleași visuri: „*Revista noastră, ca organ al tinerimii, are menirea de a ne prezenta publicului mai de aproape, de a stabili apoi o legătură mai strânsă între public și tinerime.*” (O. Goga).

Acești tineri ardeleni de la Budapesta aveau datorită apăsătoare idealurile unei întregi colectivități: „*Cu un asemenea bagaj de idei, mîntuise te Goga, s-a fondat revista Luceafărul de la Budapesta la 1902. Vreo patru ani cât am stat acolo și un an la Berlin noi am mers înainte, afirmând ideea unității sufletești.*” *Luceafărul* a apărut la Budapesta, la 1 iulie 1902, din inițiativa și cu sprijinul material al lui A.P. Bănuș, susținut de un grup de studenți români patrioți. „*Era de lipsă și pentru Ardeal*”, afirma Goga, o revistă literară în ale cărei rânduri „se imprimă caracterul local cu toate deosebirile lui de alte părți ale neamului nostru”. Contribuția lui Octavian Goga la ascensiunea *Luceafărului* a fost imens: „*Octavian Goga, scria Ion Chinezu, a mai scris și la*

alte reviste, a întemeiat chiar unele; numele lui e legat de *Luceafărul*.“

Cu activitatea sa în cadrul Astrei, preocupările publicistice s-au intensificat cu trecerea timpului, dezvoltându-se o latură a talentului său literar. Sub conducerea sa a apărut, de la 1 ianuarie 1907, revista *Arara noastră*, care a înlocuit temporar revista *Transilvania*. Octavian Goga, care a condus efectiv acest săptămânal, a apărut mai întâi cu titlul de redactor, apoi de proprietar - editor. În primul număr a publicat editorialul intitulat „*Către cîntărilor noastre*”, în care a afirmat că îi propune să redacteze: „o gazetă cuminte. O gazetă ridică punte între sufletele cîntărilor și ale bășinilor care o slovesc duminică pe genunchi. Toți cîntărilor, care simt în sufletul lor răsunetul datoriei ce cere împlinire, îi vor spune cuvîntul pe această hîrtie, ale cărei foloase vor fi folosul aezămîntului nostru cultural.” Revista *Arara noastră* a apărut săptămânal la Sibiu pînă la 5 decembrie 1909. A reapărut apoi la Cluj (1922 - 1931), avînd ca director pe Octavian Goga, și apoi la București (1932 - 1938). Numărul din 29 mai 1938 a fost închinat memoriei întemeietorului său, decedat la 7 mai.

Pînă la declanșarea primului război, Goga s-a impus ca strălucit ziarist, prin articolele publicate în *Arara noastră*, *Epoca*, *Adevărul*, *Flacăra* și *România*, proza sa jurnalistică fiind pe drept cuvînt pusă nu numai în descendență tematică și de tonalitate a celei eminesciene, dar și în imediată apropiere a liniei valorice a acesteia. Articolele sale s-au apropiat de valoarea operei unui prozator de vocație. Scrierile în proză (cuprinse în volumul *Precursori*) au fost fie discursuri înute înădînăle Academiei, fie cuvînturi aniversare sau pur și simplu omagii aduse unor personalități ori prieteni ai scriitorului. Axându-și publicistica pe marile probleme ale românismului (originea noastră română, continuitatea neînteruptă în vatra de formare a poporului român, ideea unităților tuturor românilor, idealul unirii într-un stat național, lupta împotriva asupririi austro-ungare), O. Goga s-a înscris în buna tradiție a marilor gazetari ai Transilvaniei.

Prin articolele semnate de Octavian Goga, revista *Luceafărul* a reușit să-și întărească legăturile culturale cu patria mamă, sprijinind și pregătind posibilitatea desvîlării unirii politice de mai tîrziu. Revista a deschis un larg orizont cultural cititorului ardelean și a însemnat o esențială contribuție în procesul luptei pentru eliberarea națională și pentru dreptatea socială a românilor din Transilvania.

Prin ideile programatice semnate de Goga, *Arara Noastră* și-a găsit tot mai mult rosturile în legătură cu oamenii de la sate, fiindu-le sfătuitor, dar și un factor capabil să le rezolve nevoile spirituale și materiale. Din 1923 revista a cunoscut punctul ei de glorie, sub raport literar și cultural.

Activitatea de traducător. Dușman neînterupt al politicii reacționare dusă de guvernele maghiare, O. Goga a fost, în același timp, un prieten adevărat al marilor scriitori ai literaturii maghiare clasice și moderne. A studiat încă din anii de liceu de la Sibiu și apoi ca student, la Universitatea din Budapesta, opera lui Petőfi și Imre Madách, s-a bucurat de prietenia celor mai de seamă scriitori maghiari ai timpului și a fost legat de Ady Endre. Madách l-a atras pe O. Goga din tinerețe, primele încercări de traducere din *Tragedia omului* datînd din anii de liceu. După câteva tablouri și scene din *Tragedia*, publicate în *Luceafărul* în (1903) sau în *Arara noastră* (1909), apariția *Tragediei omului* în volum în traducerea lui Octavian Goga s-a produs în 1934, primită ca „o strălucită creație poetică avînd aceeași valoare ca și originalul”. A doua ediție românească (1940) a apărut revizuită de autor.

Goga și desvîlarea unității statale. Activitatea literară a lui Octavian Goga a fost dublată de o susținută activitate politico-socială. Datorită liricii sale cu un pronunțat caracter social și național, Goga devine, la începutul secolului al XX-lea, mesager al tuturor aspirațiilor românilor transilvăneni, impunându-se ca cel mai reprezentativ poet al tinerei generații. Să nu uităm că Goga „a inițiat și semnat **PACTUL DE LA CIUCEA**, 23 octombrie 1923, semnat la București - document politic realist, extrem de important pentru eliminarea tensiunilor în relația clasei politice românești, cu elita politicianilor maghiari și asigurarea participării acesteia, într-un climat firesc, legal, la viața socio-economică și politică a României Mari” (cf. Dan Brudăruț, *Goga și Francmasoneria*, Sedan, Cluj, 2007, p. 103).

În septembrie 1906, O. Goga a fost ales secretar literar al *Asociației transilvane pentru literatura română și cultura poporului român* (ASTRA), urmînd ca, împreună cu Octavian C. Tăslăuanu, să redimensioneze activitățile celui mai important aezămînt cultural din Transilvania. A adoptat o poziție critic față de exploatarea la care au fost supușii bășinilor din România prin articole publicate în revista *Arara noastră*, la adresa guvernanților. Ca o consecință a acestor atitudini curajoase, O. Goga a stat în iarna anului 1911 o lună în închisoare, la Seghedin, unde l-a vizitat I.L. Caragiale, sosit tocmai de la Berlin. La prima arestare a poetului

(1909) I.L. Caragiale a publicat articolul *Situa ie penibil* , protestând împotriva arest rii preventive a lui Octavian Goga ca director-proprietar al s pt mânăluului *ara noastr* . A doua oar , dup doi ani, în 1911, Goga a fost din nou inculpat i-i trimite marelui dramaturg din închisoare de la Seghedin urm toarea carte po tal :: „*Iubite nene Iancule, de dup z brelele celulei mele de la Seghedin unde m ad postesc o lun întreag de ravagiile libert ii, î i doresc din nou s tr ie ti la mul i ani, s ne luminezi i s pedepse ti prostia omeneasc* .“

La 14 decembrie 1914 s-a desf urat *Congresul extraordinar al Ligii Culturale* (pre edinte V. Lucaciu, vicepre edinte: B. Delavrancea, secretar: N. Iorga). *O. Goga* era membru al comitetului. Ca reprezentant al Transilvaniei, poetul a luat primul cuvântul la întrun irea organizat de *Liga politic a tuturor românilor*, la Bucure ti, în ziua de 15 februarie 1915: „*Pentru jertfa de mâine am trecut grani a, s venim în ara Româneasc . Noi ne-am pierdut ara, noi ne-am pierdut patria, dar avem înc capetele noastre. Vi le d m d-voastr , face i ce vre i cu ele. Ele pot s cad , Ardealul nu poate c dea*“.

Discursurile sale se caracterizau printr-o puternic for de convingere, sinceritate i sensibilitate. Datorit activit ii sale în România, lui *O. Goga* guvernul de la Budapesta i-a intentat un proces de înalt tr dare, fiind condamnat la moarte prin contumacie. Se înroleaz ca soldat, o dat cu intrarea României în r zboi de partea Antantei; lupt în Dobrogea. La încetarea ostilit ilor i semnarea p cii de la Bucure ti, *O. Goga* este nevoit s p r seasc România, îndreptându-se spre Fran a. În vara anului 1918 se constituie la Paris *Consiliul na ional al unit ii române*, ca o form de continuare a luptei, în vederea recunoa terii de c tre marile puteri a des vâr irii unit ii statale române ti. La începutul anului 1919, *O. Goga* s-a reîntors fericit pe p mântul României reîntregite.

Goga i Academia Român : Prin acordarea la 21 martie 1906 a *Premiului „N sturel Herescu*“ pentru volumul de debut, crea ia poetic a lui Octavian Goga a primit consacrarea Academiei Române. Raportul c tre plenul Academiei Române, pentru premiera volumului *Poezii* a fost prezentat în februarie 1906 de Titu Maiorescu. Evenimentul cel mai important din via a lui Octavian Goga în rela iile cu Academia a fost alegerea sa, în 1920, ca membru al acestei institu ii i inerea discursului de recep ie, în 1923, intitulat *Co buc*. Raportul privind activitatea sa a fost prezentat de G. Bogdan -Duic . În 1924, poetul a primit cel dintâi *Premiu Na ional de poezie*, iar Mihail Sadoveanu pentru *proz* .

Ultimele clipe...: Curajul civic exemplar, martiric, cât i autentica sa statur de lupt tor pentru Patrie i Neam, ale lui Goga - au stârnit mânia pidosnic a regelui Carol al II-lea, dar i a cercurilor financiare evreie ti, din România i din str in tate. Dup ultimele informa ii pe care le de inem, prin c r ile monografice ale dlui profesor Dan Bruda cu, de la Cluj (în primul rând, cf. ***Goga i Francmasoneria***, Sedan, Cluj, 2007) - ca i dup m rturiile Veturiei Goga, au fost câteva încerc ri de otr vire a marelui poet na ionalist. Crima final , „eficient ”, pentru c „elimina n pasta Israelului”, dup cum se exprima evreul Herenger, în zioarul Israel, din 5 ianuarie 1939 (crim „pus la cale integral de regele Carol al II-lea – i el membru al francmasoneriei” – cf. Dan Bruda cu, ***Goga i Francmasoneria***, p. 131) s-a produs pe linia: Carol al II-lea (aflat sub puternica influen a cercurilor financiare evreie ti, frecventate de amanta sa, Elena Wo lf-Lupescu)-Moruzov (eful Serviciilor Secrete)-Sebastian Bornemisa fostul primar al Clujului)... În ziua de joi, 5 mai 1938, abia reîntors de la Cluj, poetul a suferit, aparent, un puternic atac cerebral. În parcul Castelului de la Ciucea s-au adunat rani, or eni i prieteni, st pâni i de presim iri alarmante i cuprin i de o cumplit dezn dejde. La c p tâiul muribundului se aflau câ iva din membrii familiei. La un prim consult medical, efectuat în cursul dimine ii de 6 mai, s-a constatat c bolnavul a fost lovit de un puternic atac de apoplexie i de gut . În dup -amiaza aceleia i zile, un comunicat semi-oficial a adus precizarea c pacientul a fost doborât de o *congestie cerebral* , în urma c reia i s-a paralizat partea dreapt a întregului corp, astfel c fostul prim-ministru e în stare de com superficial . A doua zi, 6 mai, s-a ivit i o congestie pulmonar . Bolnavul se agita u or, p rea c în elege ce se petrece în jur, dar nu mai putea reac iona. Agonia a durat dou zile. În ziua de 7 mai 1938, la ora 14:15, s-a stins din via la vârsta de numai 57 de ani. La Ciucea, prin fa a catafalcului, în tot cursul zilelor de duminic , 8 mai, i luni, 9 mai, a continuat pelerinajul miilor de oameni care l-au iubit i i-au pre uit opera. Mar i, 10 mai, trenul mortuar cu r m i ele p mânte ti ale ilustrului disp rut a pornit spre Bucure ti. Sicriul a fost a ezat, miercuri, 11 mai, în rotonda Ateneului, unde a stat pân s mb t 14 mai, când s-au desf urat funeraliile na ionale. Nu s-au rostit cuvânt ri, deoarece poetul i-a manifestat dorin a - testamentar - de a se trece peste formalismul unor laude conven ionale. Ulterior, trupul poetului a fost înmormântat la conacul lui Goga de la

Ciucea, conform dorin ei acestuia.

NOI

La noi sunt codri verzi de brad
i câmpuri de m t a s ,
La noi atâ ia fluturi sunt
i-atâta jale-n cas ...
Privighetori din alte ri
Vin doina s ne-asculte;
La noi sunt cântece i flori
i lacrimi multe, multe...

Pe bolt , sus, e mai aprins,
La noi, b trântul soare,
De când pe plaiurile noastre,
Nu pentru noi r sare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desi uri,
i jale duce Mur ul,
i duc tustrele Cri uri.

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
i-mbr i ându- i jalea plâng
i tata, i feciorul.

Sub cerul nostru-nduio at
E mai domoal hora,
C ci cântecele noastre plâng
În ochii tuturor.

i fluturii sunt mai sfio i
Când zboar -n z ri albastre,
Doar roua de pe trandafiri
E lacrimi de-ale noastre.
Iar codrii ce-nfr i i cu noi
Î i înfloar sânul
Spun c din lacrimi e-mpletit
i Oltul, biet, b trântul...

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferin ei,
De jalea lui ne-au r posat
i mo ii, i p rin ii...
Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi,
De ert ciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi...

EMINESCIANISMUL LUI GOGA

George C linescu – care, de i extrem de intuitiv, chiar vizionar, a f cut destule gafe critice... - nu exagera cu nimic, de data aceasta, atunci când afirma, în *Istoria literaturii române – de la origini pân în prezent* (1941) c : “În poezia lui Goga d m de structura poeziei lui Eminescu, dar astfel acoperit , încât abia se bag de seam . Goga a intuit, mai bine decât oricare, geniul poetului *Doinei* i a tiut s -l continue cu materie nou (...). Goga e întâiul poet mare din epoca modern , sortit prin simplitatea aparent a liricii lui s p trund tot mai adânc în sufletul mul imii, **poet na ional totdeodat i pur ca i Eminescu**”(s.n.).

Ca i Eminescu (mai târziu, i Co buc!), Goga, prin poezia sa, este “portdrapelul” expresiei na ionale române ti i se identific , organico-spiritual (ca-ntr-un fel de “man on eteric”, care transcende **individul-Poet** i-l întâlne te, sintetic, cu **colectivitatea-Neam**) cu Neamul

Metafizic Românesc – redând, astfel, Poetului, calitatea antic semi-divin de BARD/AED - dup uimitoarea “re et ” poetic a celui din Hordou: “Sunt suflet în sufletul neamului meu/ i-i cânt bucuria i-amarul”...

C este un poet al simplit ii geniale, orfice, dar i profund vizionare, con-substan ial, fratern spiritual cu *Doina* eminescian , stau m rturie poeme liturgico-psalmice, de tipul *Noi, Oltul, La groapa lui Lae, De la noi, Profetul* - sau mirabila epopee ardelenesc-româneasc **De demult...**

De la Eminescu i Goga, nimeni n-a mai scris, cu condeiul muiat în propriul lui sânge, direct pe inima românului... – inima fiec rui român devenind, prin miracol, **Carte a Neamului** (a reu i s determini individul s transcend , din egoismul s u, pân la **entitatea sacr Neam**, n-au izbutit, la noi, decât Doi Poe i Sacri, ALE II LUI DUMNEZEU:

Eminescu i Goga...) – versuri de felul bocetului care trece, aiurind/doinind zeie te, prin inima Inimii României – Ardealul: “La noi sunt codri verzi de brad/ i câmpuri de m tas /La noi atâ ia fluturi sunt/ i-atâta jale-n cas ” – aceste versuri pot deveni prob ini iatic , pentru verificarea calit ii empatiei cuiva cu **starea de a fi român...**

Prin Goga, ROMÂNUL (ca i la Eminescu, “român” având sensul/semnifica ia de “ini iat în mari taine soteriologice terestre”!) a devenit “stegarul” **Durerii Cosmice – durere** cu propensiuni spre soteriologic: numai la Goga, **lacrima cre tin** i i redobânde te (prin re-de teptarea semnifica iei **st rii de comuniune**, de **Neam-Cin de Tain !!!** – altruismul cre tin eliminând, ca semn suprem al ÎNVIERII!!! - egoismul p gân...) semantica implicat de Învieria Hristic , **lacrima cre tin** devenind nu simbol al sl biciunii/înfrângerii, ci prolog/”predoslovie” a Victoriei Mistice, al FOR EI DE VICTORIE ÎN NUMELE LUI HRISTOS-DUMNEZEU (un Dumnezeu implicat în dinamica misticii COSMIC-TRICOLORE – **galbenul** Focului Vie ii+**albastrul** Închin rii Rosturilor Vie ii c tre Cer + **ro ul** P timirii Hristice Învietoare de Noi Rosturi, Celeste...= RE-ÎNVIEREA COSMIC !!!... - adic , Noul Manvantara, “scuturat” de toate “ponoasele vechiului”...): “ Nu rostul meu, de-a pururi prad /Ursitei ma tere i rele,/Ci jalea unei lumi, p rinte,/ S plâng -n lacrimile mele(...)/Durerea lor înfrico at /În inim Tu mi-o coboar ./În suflet seam n -mi furtun /S -l simt în matca-i cum se zbate, Cum tot amarul se revars /Pe strunele înfiorate;/ i cum sub bolta lui **aprius** (s.n.), /În smal de fulgere **albastre**(s.n.),/Încheag - i glasul de **aram** (s.n.)Cântarea p timirii noastre”. Numai “p timirea întru orfic-hristic”, numai Cântecul Lacrimii/Lacrima în Stare de Cântare Orfic-Soteriologic – poate aduce STAREA DE MÂNTUIRE. Nu exist , în toat poezia lumii terestre, o mai vast deschidere cosmic spre Dumnezeiasca i Mântuitoarea DURERE METANOIC /SOTERIOLOGIC , precum plecarea epopeic a ranului/jitar (“vechi c prar de c t nie”), RADU

ROAT (“roata”-ouroboros fiind semnalul **credin ei neînduplecate de nimic!**, c tre Dumnezeu Re-Creatorul Lumii acesteia, pe care duhuri rele au spurcat-o ...), “În sclipirea dimine ii, care rumene te satul,/ Radu Roat pleac -n lume, cu scrisoare la-mp ratul”. Cine nu se simte cutremurat ACUM, la această plecare a lui Radu Roat , “la-mp ratul” (for a spiritual cardinal a N DEJDII **il transfigureaz pe bicisnicul împ rat – terestru.. - de la Viena, în Împ ratul-Hristos – LUMINA LUMII!!!**) – nu va mai avea prilej, în toat via a lui, s încerce sentimentul **cutremur rii**, ca pefa a **metanoiei**...Tot a a, nu va mai avea prilejul, cât tr ie te/vie uie te pe acest p mânt, s simt cosmică tragedie, care s-a produs, în Neamul Metafizic Românesc i în Lumea Terestr , a dispari iei/dizolv rii acelei entit i cu valen e soteriologice, numit SAT, în care era posibil mistică strângere la un loc, a “patru juzi din patru sate” (pe dimensionarea Cosmic-Simbolic a Crucii), cu “popa”-Hrist, care “moaie pean nou -n c limar ” ...întru N dejdea Noului (Logos-)Ierusalim, de dup “cutremurarea” temeliiilor acestei lumi, ajunse la Cap tul de Jos al Axei ACESTEI Lumi-Crea ie...Aceast comuniune mistic , în noaptea Tainei Tansfigur rii, prin R bdare întru Durere – este echivalentul CELOR APTE/NOU STÂLPILAI ÎN ELEPCIUNII, datorit c rora se mai p streaz lumea/ciclu existen ial cosmic, dar i datorit c rora va fi posibil “sclipirea dimine ii” noului Ciclu-Manvantara, purificat prin p strarea Nucleului-Logos Hristic: Credin - N dejde-Iubire...

Orfismul Poetic, în misticul proces spiritual, numit de teologi Metanoia/Transfigurare, va “întoarce pe dos” lumea, dintr-o CÂNTARE...va transforma **Lacrima întru Cântec** a Lui Dumnezeu – în **Nou Destin al Neamului/Planetei Terra**: “S-ar întuneca p mântul,/C-ar veni, veni, igane,/Toate stelele s-asculte/Glasul strunei n zdr vane./Blând zâmbire-ar milostivul.../Iar din geana lui de-argint/Lacrim-ar c dea-n adâncul/Norilor de m rg rint./Ni s-ar stinge-atunci necazul/Ce de mult ne petrecea:/ Între

stelele de paz /Am avea i noi o stea".
Iat , în viziunea lui Goga, cum ar fi
posibil adevărata "revoluție" –
REVOLUȚIA SPIRITUAL , în
continuitatea GOLGOTEI (atenuat întru
"mioriticul/orficul" specific românesc):
"învântejirea" stelelor/constelațiilor (care,
la Eminescu, se transforma în cataclism
cosmic renovator de Manvantara: "Ca i
frunzele de toamnă , toate stelele-au
pierit") – la Goga ia chipul
TRANSFIGURĂRII COSMICE, PRIN
LACRIMA "STÂRNIT " DE

BENEFICA/DEMIURGICA LACRIM
A DUMNEZEULUI RE-
ORFICIZAT...Sinea Cosmic
(noician ...) re-adus în matca ei –
MATCA M RE IEI
BUN T II/ECHILIBRULUI.DEMIUR
GIC. Iar cauza "cosmice revoluții
pa nice"/transfigurării(aceasta nu
înseamnă c Goga nu cunoaște i "viforul
în care url / i gem robiile de veacuri"...),
într-o **teandrie** perfect ortodox , este
"cântecul lui Lae" – Cântecul Metanoic al
Poetului/Orfeu.

prof. dr. **Adrian Botez**

cine sunt i ce vor masonii?(10)

ADEVĂRAII TERORIȚI MONDIALI!!!

Într-o formă sau alta, Francmasoneria/Iluminații vestește te/vestesc, tot mai "pe față", ceea ce are/au de gând să facă, mai ales, CUM să-și realizeze planurile mondialiste de subjugare totală a umanității." **CONTROLUL VA FI EXERCITAT PRIN COMITETUL NOSTRU (n.n.: al celor 300...) I PRIN PLANIFICAREA GLOBALĂ I ADMINISTRAREA CRIZELOR**" (cf. dr. John Coleman – *Ierarhia conspiratorilor*, Antet, 2007).. Vă dați seama????!! Orice a a zis "revoluție" sau "război local" este/sunt calculate/e din birouri ultraelegante, este prevăzută/, matematic, cu toate "pagubele colaterale" aferente... Nu se mai ferește de noi Francmasoneria, pe de o parte, pentru că îi crede, deja, victoria asigurată, iar plinătatea într-o fază mult prea avansată, pentru a mai putea da greș – pe de altă parte, pentru că se consideră că am fost, în ultimele 300 de ani, îndestul de anesteziați și de prostiți (prin toate metodele lor...), ca să nu mai reacționăm ("a tept m ca guvernul să ne ferească de adevăruri"), chiar și dacă ar cădea casa peste noi, în final... - și avem, astfel, în față, pe toate ecranele TV, niște domnișori la trei ace...dar care, chiar în acele momente de vizualizare a noastră, fie au venit de la o furtună de masacruri, fie sunt în drum, spre a fi puși în masacruri: "Acești oameni acionează ÎN VIZUAL TUTOROR. Ei sunt slujbații Guvernului Unic al Lumii, în Noua Ordine Mondială. La fel ca violatorul care oprește mașina ca să-și ia victima de pe marginea șoselei, nici ei nu par niște MONTRI, de asta sunt. Dacă violatorul ar arăta monstruos, victima ar lua-o la fugă urlând de spaimă. (...) Președintele Bush nu ARATă ca un slujitor conștient al guvernului paralel de la nivel înalt, dar sună el să mă gândească: este un MONSTRU, aidoma celor pe care-I vedem în filmele horror. Stați un moment pe gânduri și amintiți-vă cum a ordonat Președintele Bush asasinarea a o sută cincizeci de mii de militari irakieni, care se întorceau în țară, cu un convoi de arbore steaguri albe, conform regulilor Convenției de la Geneva privitoare la încetarea focului și retragere. Imaginați-vă groaza trupelor irakiene când, în pofida steagurilor albe pe care le agitău, au fost masacrate de aviația irakiană. Într-o altă parte a frontului, 12.000 de soldați irakieni au fost îngropați de vii, în tranșeele pe care le ocupau...). De unde a primit Președintele Bush ordine să acționeze în acest mod MONSTRUOS? De la Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale (R.I.I.A.), care avea mandate de la Comitetul celor 300, cunoscut și ca **OLIMPIENII**"(cf. dr. John Coleman, *Ierarhia conspiratorilor*).
Se tot vorbește, pe toate canalele TV, despre "teroriști" – dar, totdeauna, ei sunt de etnie arabă și de confesiune islamică ... În realitate, ADEVĂRAII TERORIȚI stau și acionează, tihnit, în cadrul unor institute cu firme foarte sofisticat numite, cu aparență de onorabilitate 100%... **Iar armele terorii lor sunt extreme de rafinate, pentru a prinde și manipula direct în psihicul maselor umane** ...Printre altele "plănuiri": "*Sexul liber va fi obligatoriu(!!!). -Preluarea sub control a învățământului din SUA, cu intenția de a-l distruge complet și definitiv* (s.n. - n.n.: **AVIZ AMATORILOR DE MODELE STRĂINE, PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL**

ROMÂNESC!!!). -Introducerea de noi culte i stimularea în continuare a celor deja existente, inclusiv gangsterii <<muzicii>> rock, ca scârboasa i degenerata forma ie **ROLLING STONES** a lui Mick Jagger (o band de gangsteri foarte drag Nobilimii Negre europene) i a tuturor grupurilor ROCK create de Tavistock, începând cu **THE BEATLES**". A se vedea i cazul i cartea lui Theo Adorno (**Introducere în sociologia muzicii**), cel care a fost dat afar din Germania, de Hitler, din pricina experimentelor sale cu muzica Cultului lui Dionysos: a fost adus de familia evreilor Oppenheims în Anglia, unde familia regal britanic i -a acordat tot sprijinul i condi ii de lucru, la Gordonstoun School. Aici a p erfec ionat Adorno genurile Beatlesmusic Rock, Punk Rock, Heavy Metal Rock i toate zgomotele decadente care trec drept muzic , în zilele noastre. Numele de **The Beatles** a fost ales **pentru a ar ta o leg tur între rockul modern, Culutul lui Isis i Gândacul/SCARABEUL – simbol religios din Egiptul antic...** Noi am atras aten ia, în multe rânduri, tinerilor i mai pu in tinerilor, asupra **pericolului teribil, SATANIC, de manipulare (actual) prin muzic ...** - dar cine s ne-asculte?! Terori tii autentici ai lumii continu , nestingheri i, s arunce bombele lor cu detonare mai mult sau mai pu in auzit , dar cu efect monstrous...

Iat ce dezv luie, în acest sens, dr. John Coleman (fost ofi er de tiin e politice pe teren în Angola, Africa de Vest etc.), în **Ierarhia conspiratorilor - Povestea Comiterului celor 300**, tocmai pentru a ne dovedi c **Elitele Albe** (for ele mondiale cu ac iune benefic , de stopare a "mar ului" atotdistructiv al **Elitelor Negre Luciferice**) din lume nu au disp rut i vegheaz (e drept, sunt teribil de dispersate...) – existen a lor putând fi identificat chiar în miezul Zonei Amurgului – SUA i "pudelui" s u, Anglia...:

"OFICIUL DE CERCETARE A RESURSELOR UMANE (Human Resources Research Office – H.U.M.R.R.O.) – este o institu ie de cercetare a armatei, care se ocup de <<psihotehnologie>>. Cea mai mare parte a personalului s-a instruit la Tavistock. PSIHOTERAPIA acoper motiva iile G.I.moralul i muzica folosit de inamic. (...) Comitetul celor 300/Clubul de la Roma are ca "specialita te"...cu totul "special " – studierea grupurilor mici, aflate sub stress, iar HUMRRO, care predic armatei c soldatul nu e decât o prelungire a echipamentului, a influen at semnificativ sistemul OM/ARM i CONTROLUL CALIT II UMANE propriu acestuia, acceptat pe scar larg în Armata SUA. HUMRRO a mai avut un effect foarte pronun at i asupra felului cum î i desf oar armata activit ile. Tehnicile sale de manipulare a min ii provin direct de la Institutul Tavistock. Cursurile de psihologie aplicat ale HUMRR O sunt destinate s înve e cadrele militare de conducere cum s fac ARMA UMAN s func ioneze cât mai bine. A se vedea cazul îngrop rii de vii a celor 12.000 de solda i irakieni care se predaser (...) Acest tip de sp lare pe creier e extreme de periculos, c ci în present se aplic armatei, armata îl aplic pentru a distruge brutal mii de solda i <<inamici>>, iar mâine armatei i s-ar putea spune c grupurile de popula ie civil care se opun unei politici guvernamentale sunt <<inamicul>>. Deja suntem o turm de oi sp late pe creier – i totu i, se pare c HUMRRO poate duce cu un pas i mai departe manipularea i controlul min ii. "(cf. op. cit., p. 67).

... i doar masonul H.G.Wells, în **Forma lucrurilor care vor veni**, "prevestea", în stilul francmasonic-anticipativ/preg titor de manipulare: "Planul unui Stat al Lumii Moderne va reu i abia de la a treia încercare, cam prin 1980, în urma unor evenimente care se vor petrece la **Basra-Iraq...**Interesant este i Anexa lui Wilhelm von Angelsdorf, la cartea Conjura ia Ilumin a ilor i organiza iile secrete moderne, în care se cronologizeaz comunismul liberal, începând cu 1931 (cursurile studen ilor de la coala de R zboi -Moscova, în care li se anun a "înro irea" SUA, trecând prin 1932, cartea lui William Z.Foster – **C tre o Americ Sovietic** i ajungând la "pl nuirile" Clubului de la Roma, despre care am zis, câte ceva, mai sus... Baza ideologic a Terorismului Mondial este, deci, HIDRA CU DOU CAPETE: **Comunismul Liberal!**

prof. dr. **Adrian Botez**

antroposofie rosicrucian

Motive ale misiunii mihaelice – despre terorism i o scrisoare a lui Rudolf Steiner (I) - fragmente

Civiliza ia actual se afl în fa a unei profunde pr pastii: pe de o parte, o rigurozitate tehnico- tiin ific superioar – pe de alt parte o predispozi ie c tre un fundamentalism fanatic. V zute simplist, aceste dou pozi ii contradictorii se plaseaz una în Vest, alta în Est. Dar, la o privire mai atent , prima pozi ie/impuls se vede i în Est, iar a doua o întâlnim i în Vest. (...)Ambele impulsuri, atât de diferite unul de altul, p trund în sufletul multor oameni, în prezent, într-un fel de adev rat mariaj. Uneori,

un fenomen religios ac ioneaz tot cu o logic rece, tehnic (...).

Evolu ia istoric a formelor sociale i politice se desf oar în trei faze: I-o prim faz , care merge înapoi pân în preistorie, este faza **teocratic** . Aici, conduc torul este egal cu Dumnezeu. Dumnezeu e pe P mânt i e fizic present în persoana conduc torului, a st pânlui, a Domnului care este peste comunitate a respectiv . Fiecare om, individual, este numai o fiin a grupului, este subordonat i încadrat într -o ordine social piramidal , teocratic . În aceast faz , societatea este o forma ie unitar . Via a spiritual , via a politic i via a economic sunt gândite în mod unitary. Din perspectiv modern , aceast faz trebuie considerat drept fundamentalist (...). II – A doua faz începe în antichitate i dureaz pân în Evul Mediu. Se produce o eliberare a vie ii politice, care devine independent de via a spi ritual . Biserica i Statul se despart. Spiritualul nu mai este ca ceva present pe P mânt: el e reprezentat doar simbolic. Papa e reprezentantul lui Dumnezeu pe P mânt, iar Împ ratul e st pânl absolute “din gra ia Lui Dumnezeu”. Spiritul e present mai mult ca symbol. În aceast societate, omul nu mai e o fiin -grup, determinat “de sus” – el se ridic la treapta de membru al unei ordini feudale. III – În a treia faz , în care tr im azi, via a spiritual , politic i economic s-au desprins complet una de alta. Civiliza ia e dominat acum de via a economic , spiritualul a devenit doar o fraz . Acum se dezvolt individualismul liberal, care face, din fiecare, o entitate de sine st t toare . Pretutindeni unde aceast a treia faz a devenit efectiv , domne te au todeterminarea individual , liber , în via a social . Din feudalismul Evului Mediu se dezvolt , treptat, democra ia modern . (...)

Puterile spirituale retardate, pe care le numim luciferice, încearc s cuprind în a a m sur st rile din prima i din a doua faz , încât s hot rasc împreun formele dominante ale prezentului. (...) Alte puteri spirituale – for ele ahrimanice – au tendin a s impun în present forme de con tien care, în mod normal, trebuie s se dezvolte în viitor. Ele imprim omului o stare de obiectivitate, la care acesta nu este preg tit, înc , în prezent. (...) Ce sunt ace ti zei? Sunt zeii care au creat pe om i conduc destinele oamenilor? Nu! C ci ace tia s-au retras treptat , i în mod definitive, dup **MISTERUL DE PE GOLGOTA** – de la conducerea omenirii i au l sat evolu ia ulterioar a

omenirii pe seama oamenilor, care au devenit din ce în ce mai liberi. Omenirea ar fi r mas, în urma acestei retrageri, f r conduc tori – dac nu s-ar fi strecurat în sufletul ei anumite alte spir ite – tocmai acelea care vor s împiedice evolu ia spre independen a omului. Sunt spirite care între in în om vechile instincte de grup i vor s -I men in pe oameni pe trepte anterioare ale evolu iei lor – **SPIRITELE LUCIFERICE!** În present, lumea e plin de simptomele activit ii lor. (...). Lumea con tien ei noastre, din care provine civiliza ia modern , nu e nimic altceva decât o enclav în ansamblul naturii interioare i exterioare a omului; ea e totodat în leg tur cu elemental divin din lume, o “gaur neagr ”, o cavitate. Dar tocmai aceast cavitate e cea care s-a desprins din zei i a deschis pentru eul autonom spa iul libert ii umane. Cine umple acest spa iu? Acest spa iu izolat are sens în lume numai dac e str b tut de om i ocupat în mod con tien t. Cu ce? Cu spiritual uman individual, pe care noi îl numim EU. (...)

Alegerea celui care poate fi l sat s între în acest spa iu gol al sufletului con tien ei – EUL sau R UL – n-a avut niciodat , poate, de-a lungul istoriei, un rol atât de dramatic-existen ial, ca în prezent.

În simptomatologia terorismului se poate descifra inten ia ambelor categorii de spirite de a fi prezente, în acel “mariaj” de care am vorbit. Lucifer înclin spre întârziere-încetinire a evolu iei con tiin ei umane. Ahriman, în

schimb, o accelerează /grăbește. Forțele care alimentează terorismul sunt legate, pe de o parte, de vechea conștiință colectivă - de grup și de judecata de grup - iar pe de altă parte preiau, prin logica tehnico - științifică, o a - zisă "colire"/educație a conștiinței ei care, de fapt, premerge o treaptă de evoluție a conștiinței umane care va deveni evident mult mai târziu. Lucifer împiedică pe om să - i dezvolte libertatea individuală; Ahriman obsedează pe om, împingându-l spre o obiectivitate non-umană. **Dacă "mariajul" acestor forțe este perfect, în spațiul gol al conștiinței ei, atunci sufletul și eu sunt date complet la o parte și omul este împins spre fapte de tip terrorist(...).**

Accesul spre înțelegerea misiunii lui Michael se deschide doar printr-o cultură a conștiinței ei, cu alte cuvinte, printr-o ocuare și organizare structurală a spațiului gol din aceasta. Ea se clarifică privind rolul central al EULUI în această muncă de cultură interioară (...)

Într-o scrisoare adresată poetei Rose Mayreder, când avea 29 de ani, Rudolf Steiner mărturisea:

"Dacă trebuie să mă cufund în Sinea mea, să dispar în obiect, fără a mă regăsi, atunci cunosc terea nu mai poate fi ceea ce trebuie să fie - și anume o dezbateră asupra rostului meu. Mă simt pe deplin în calitatea mea de om abia atunci când cunosc punctual care leagă "eu" meu, Sinea mea individuală, cu ființa Universului. Pentru mine, scopul ultim al conștiinței ei este spunsul la această întrebare: ce importanță are "eu" meu, în fața Universului? Ce înseamnă el pentru Univers? Eu vreau să - mi sedez conștiința de sine doar cu scopul de a o regăsi în obiect. Dar a o direcționa într-acolo ca să se stingă într-o obiectivitate nelimitată, aceasta nu poate duce niciodată la cunoașterea tere. Ființa ca individ separarea ca EU - este pentru mine marea întrebare, înseamnă pentru mine durerea și chinul existenței. Găsirea obiectivă, contopirea în univers - mântuirea și plină cerea seninătate a celei mai înalte armonii universale. Este îngrozitor să te vezi aruncat înafara domeniului spiritului universal, să fii un punct în alcătuirea lumii, e insuportabil să fii "eu"; dar a respinge această "piele separatoare", a ieși afară în plan, acolo unde spiritual universal creează și se vezi cum în ființa întregului se află și individualitatea ta existentă, a înțelege din punctul de vedere al unei contemplații atemporale propria ta existență temporară, acesta este un moment de desfășurare, fașă de care toate chinurile existenței trebuie să dispară. Dar cine nu a fost niciodată un "eu", nu poate nici să înțeleagă "eu"; cine nu a suferit niciodată, nu poate înțelege nici bucuria, încântarea pe care o găsim în înțelegerea durerii; cine nu a trăit suferință în încorsetări, nu poate participa nici la bucuria dezagregării. **Pentru a putea să mori, trebuie mai întâi să fii trăit**" (Scrisoarea 53, 4 ianuarie 1891. GD 38).

Articol semnat de **Klaus Dumke** și apărut în **Mitteslungen**, nr. 218.IV.2001/**Werhnachten**

Trad. : prof. **Victor Oprescu**; mulțumiri reverențioase, pentru materialele trimise, distinsei doamne prof.

Teodosia Oprescu

cuvinte din b trânti

Publius OVIDIUS Naso (43 a.Ch.-17 p.Ch.) - secvență din

Ars amandi...

Publius **OVIDIUS** Naso se naște, pe 20 martie 43 a.Ch., la Sulmo/Sulmona, în ara Pelignilor - al doilea fiu al unei străvechi familii de cavaleri. Urmează școala retorilor, la Roma, începând cu anul 30 a.Ch. Frecventează lecțiile de declamație ale vestitorilor dascăli de retorică Arrelius Fuscus - din Asia, și M.Porcus Latro, din Corduba/Spania: *controversiae*-le și *sauseriae*-le maeștrilor îi vor influența opera sa poetică viitoare. M.Valerius Messala Corvinus îl îndrumă în arta poetică.

La 18 ani citește public (cf. *Tristia* - IV, 10, 57 și urm.). Căltorește la Athena, în Asia Mică, Siracuză. Intră în magistratură, dar întrerupe îndeplinirea funcțiilor publice, spre a se dedica exclusiv Muzelor...23-15 a.Ch. - compune 15 epistole - se va alcătui, astfel, colecția *Epistulae Herodiani* - și pregătește prima ediție, în 5 cărți, a *Amorurilor/Amores*. Tragedia *Medeea* și o lucrare specială: *Gigantomachia*.

2-1 a.Ch.: primele 2 c r i din *Ars amandi/Ars amatoria* – completat apoi cu Cartea a III-a; lucreaz la tratatul *Cosmetice (Medicamina faciei femineae)*. Tot acum - *Remediile iubirii*.

8 p.Ch. – *Metamorfozele*, în 15 c r i. 6 c r i din *Faste/Fasti*. **EXILUL** (se nume te „relegat”... - nu cuprindea clauza *aquae et ignis interdictio* - în sensul de "proscris în afara legii") **LUI OVIDIU – LA TOMIS!** – prin edict al lui Augustus (motivele, spune poetul: **carmen et error** – *Arta iubirii* i o...”impruden ”, legat , se pare, de Julia, nepoata lui Augustus...).

9-10, apoi 10-11 p.Ch. – Elaboreaz *Tristele*. Încheie, la Tomis, ciclul *Tristelor*, în 11-12 –cu Cartea a V-a. Începe, în 13 p.Ch. (i le termin în 13 -16 p. Ch.) – *Ponticele*.

Augustus moare, în 14 p. Ch., la Nola – Ovidiu pierde i ultima n dejde de a fi rechemat la Roma. În ultimii ani petrecu i la Tomis, scrie poemul *Ibis*, împotriva celui care se ocupa, la Roma, cu def imarea lui continu (oratorul Cassius Severus).

17 p. Ch., pe 1 ianuarie – Ovidiu moare i este înmormântat la Tomis, „aproape de poarta cet ii”, b tina ii tomitani, ge ii, cinstind cu m rinimie memoria marelui poet -concet ean.

„Nu pune nici un temei pe al ochilor farmec vremelnic,
Oricine-ai fi, s te-nal i prin însu iri mai de pre .
Cu bun tate vorbe te, s -ncân i prin cuvinte pl cute:
Dac prea aspru te por i, ur doar ai s culegi.(...)
Totul la timp potrivit, medicina aici i -are taina:
Vinul la timp luat e leac, f r m sur -i un r u.
Patima doar o stârne ti i o faci s se-aprind mai tare,
Dac la vreme nu tii flac ra s -i contene ti!
Când, dar, vei crede c po i folosi -nv turile mele,
Caut ca mai întâi de trând vie s fugi.(...)
Trândav din fire, copilul acesta-i ur te pe harnici:
Min ii ce n-are un el d -i s lucreze ceva.
Tu la-ndemân ai Forul, i legi, i prieteni s aperi;
Cearc i lupt s ai slujbele cet ene ti;
Ori tinere tii t i ani sângerosului Marte închin -i
i desf t rile-atunci nu te vor mai îmbia.(...)
C l tore te, oricât de puternic e lan ul iubirii;
Du-te departe, când pleci, calea mai lung s -alegi.(...)
Dar cu cât inima- i se-mpotrive te, cu-atât fii mai tare. (...)
Aspru e sfatul ce dau se va spune: i eu zi c c -i aspru;
Dar, ca s fii s n tos, multe dureri p time ti.
Zemuri amare în sil -am b ut, când z ceam prins de friguri(...)
Ca s te vindeci la trup, înduri fierul i focul, iar gura
Cât de uscat , n-o po i nici cu un strop r cori.
Sufletul ca s i-l vindeci, nimic nu vrei oare s suferi?(...)
Înc un sfat v mai dau, e m runt, dar aduce foloase;
Mul i l-au urmat, printre ei, însumi m num r i eu.
S te fere ti s-arunci ochii pe-o veche scrisoare-a iubitei:
S-au turburat la citit firile cele mai tari.
Oricât de r u i-ar p rea, f r mil arunc -le-n fl c ri:
Spune- i apoi: „Pe-acest rug ard i dragostea mea!”

trad. *Maria Valeria-Petrescu*

un elev „n c jit”

NA PA COAL !

Dom'le, m-am îndrăgostit de iganii zălași! Zău! De ce tocmai de ei, o să mă întrebă și?! Pentru că am descoperit că sunt singura nație din România ce-îi înine, cu sfîrșit, tradițiile... - nu ca noi, românii-români, care “manelizăm” până și rugăciunile! În a-a-zisa “civilizație urbană”, românilor le pute să mai respecte ce-au văzut la părinți ori bunici... Se uită spre... Spania lui Zapatero și spre Italia lui Berlusconi! ...Iar coala românească vine cu tot felul de prostii, grămadă... prostii spuse de oameni care de care mai... inteligenți... de la “mujer”, și până... foarte departe, de-mi stă un nod în gât și nu pot să-l scuip...

Da, da – mai curând respect o igană, decât pe o vamp: măcar iganca chiar crede în ce face și zice, pe când vampa noastră, numai se dă mare, pe coridoare... și chiar prin internat, cu “unul” băiat... care “este” mai mulțumit... dar, cum se pot strează, a se așeză...

...Mai am un of, trăi-i-ar piranda și Ruxanda... Bun, palpez eu de ce s-a inventat iubirea pe Pământ, bâjbâi și când e vorba de ur... - dar de ce s-o fi inventat în lume **BÂRFA**?! Bârfa între babe, bârfa între tinerii colegi de clasă... bârfa între profesori... dar și bârfa între profesori și elevi?! Dar de ce nu te duci în cancelarie, doamnă /domnule dragă/, să le-o trănțești, verde-n fa-a-muie, celor care i-au clintit nasul din loc, de scârbă și alte fasoane, hei?! Doar n-oi crede că ne vom duce noi, ni te am răi de semi-corigenți, să-și rezolvăm problemioarele de grup și de colectivitate tribal-profesoral?! ...Să-ți c-mi imaginez, na pa, cum ne bârfași și pe noi, elevii... fa de cine s-o nimeri... fa de colegii din susul scării, fa de colegii din josul scării... mă rog, pe unde vă prinde vremea și limbari a... Nu că nu ne-ar plăcea bârfa, dar pe cel/cea pe care-l/o ascultăm, cu ochii belii, bârfind, nu-l/o respectăm, ci-l/o mai întrebăm, tot **de astea**... adică teia, nu despre evoluția spiritului uman pe Terra... Nu-i frumos, rușinător! O să vă cadă nasul pe jos... și o să ne uităm la creierul dumneavoastră, direct, fără deducții și aproximații...

...și mai este o persoană, tot din fa, de la amvon, dinspre altar și catapeteasmă... care se crede Sfânta Treime... foarte interesantă și superioară foc, mă întreb de ce s-or mai fi înscut alii oameni pe Pământ, **DUPĂ** domnia sa - când domnia sa era atât de teribil de... suficient?! ...Oare a îgrețit instituția liceului?! Era repartizat (vorbesc de persoană, se-nlege, nu?) la Academie, și-a deschis, greșit, ușa noastră de elevi de... Grupă colară? Vedeți și nu vă intoxicați, prin contact cu niște persoane atât de josnice și cu păduchi pe creier, precum suntem noi... Deh, dacă a ne-a făcut micuța noastră, mai... dilimachi...! și, știți, pe bune, acum: mama a zis că asta e, să vă mulțumim cu mine cea/cel infecțios/infecțioasă... alta/altul mama nu mai face!

Na pa coală! Tot înainte! (...parcă a se zicea înainte, la oimii patriei și la pionieri... - nu?).

Semnat: **Caut -m !**

umor

DUMITRU SOLOMON

Cele mai scurte povestiri cu Arhip

-Ce ai face dacă ai fi numit la ministerul schimburilor culturale?

-A schimba culturile între ele.

*

Întrebat dacă ar fi în stare să-și dea viața pentru o idee, Arhip a răspuns hotărât:

-Da, dacă a fi nemuritor!

*

Pe Arhip îl durea o mîsea.

-Sunt silit să vă-o scot, spuse, cu falsă părere de rău, dentistul.
-Nu vreau să se simtă nimeni silit. Am oroare de constrângere.
-Îi Arhip pentru și demn cabinetul stomatologic.

*

-Ce ai face, Arhip, dacă acest castel îi-ar aparține?
-L-a vizita zilnic.

*

Într-o zi de toamnă, Arhip se cutremura la idea că făcuse o descoperire fundamentală, pe care îi-o formulă scurt și precis: viața e complexă. În aceeași zi, se interesă, discret, cum ar putea să-și dea doctoratul în filosofie...

*

-Când am vrut să mă spânzur, povestea odată Arhip, nu se găsea frânghie și nici să pun. Când am vrut să mă arunc înaintea trenului, fusese viscol și se înzăpeziseră toate trenurile. Când am vrut să mă înec, era o secetă de secaseră toate apele. Așa că m-am hotărât să trăiesc cum o fi.

*

"Dacă există Dumnezeu – gândi cu intensitate Arhip – în clipa următoare o să găsesc o sută de lei în buzunar". Băgă mâna în buzunar și scoase uluit o hârtie de o sută de lei. În aceeași secundă, se întâlni cu un prieten, care ruia fi datoria o sută de lei.

*

Meditând asupra vieții, în fața unui pahar cu vin, Arhip gândea adeseori: "Dacă mor, ră mâne omenirea fără mine. Așa îi trebuie!"

Odată era să se înecă. Sub apă, zbătându-se, un gând îi biciui mintea: "Dacă mor, ră mân fără omenire. Cumplit!" și, cu un efort supraomenesc, ieși la suprafață.

*

-Aveți un aer fericit, îi destina lui Arhip unei doamne.

-Numai aerul, din păcate – ră spuse doamna. În realitate, sunt atât de nefericit!

-Atunci, respiră și mai mult.

*

-Ce e fericirea?

-Să te scoli dimineața, să vezi în calendar că-ți duminică și te culci la loc – ră spuse, prompt, Arhip.

Rubric realizat de **A.Botez**

revista revistelor culturale

ARDEALUL LITERAR – DEVA, Anul IX, nr. 3-4(35-36)/2007 – Un număr de o greutate valorică, de un profesionalism (dublat de spiritul de jertfătoare fără răgaz, al redactorului-șef, Mariana Pândaru-Bârgău...) de acum, bine știute... Criticul oltean Gheorghe Grigurcu apare într-o ipostază inedită (cel puțin pentru noi): aceea de poet – și deloc de lepdat... În memoriam **DUMITRU PRICOP** (mulțumim fraților ardeleni!). Alte glasuri lirice evidențiate revuistic: Ovidiu Vasilescu, Ionel Amariuș, Ion Beldeanu, Ileana-Lucia Florian, Victor Bratu, Cornel Cublean, Gligor Hașă (care, pentru noi, ră mâne, totuși, cel mai bun și prolific eseist al acestei reviste!) etc. Apoi, eseuri și studii hermeneutice, de mare profunzime, semnate de: Liviu Ion Stoiciu (foarte lucidă radiografia sa, asupra culturii române contemporane: *O provincializare generală a literaturii române, prin enclavizare*), Gligor Hașă: *Tracoromania și transromânia, în publicistica românească*, *Aurul dacic, în izvoare antice și medievale*; Mariana Pândaru-Bârgău: *În cheii Brașovului, prima coală românească*; Ion Brad: *Despre Valeriu Bârgău*; Ovidiu Vasilescu: *Vincent van Gogh*; Adrian Botez: *Reabilitarea unui Arhanghel: La igină, de Mircea Eliade și Violenta metafizică și Crucea, în romanele lui Liviu Rebreanu (I)*. Recenzii pertinente, de Gligor Hașă, Miron Ilic, Radu Ignat, George Holobacă. De reînviat dialogul, peste vremuri (dialog inclus în volumul-monument de istorie cultural-literară, *Generațiile și Creațiile*), al lui Valeriu Bârgău, cu Lucian Vasiliu, cel care mărțurise te/mărțurisea, prin anii '80: "Primul lucru constă în grija de a nu cădea eu însumi în impostură". Azi, grija asta este "pe ducă"... În final, *Revista revistelor culturale* – alcătuită cu multă onestitate și echilibru intelectual.

NOVA PROVINCIA CORVINA -HUNEDOARA, anul XII, nr. 10(47) – martie 2008 – Redactorul-șef, Eugen Evu, este de-un cavalerism care se potrivește de minune cu medievalismul seniorial și mândru al numelui revistei, pe care a cîștitorit-o și pe care o cîștăluiește printre stîncile "tranzițiilor" infinite

c tre...neant?! : **UN NUM R ÎNTREG ÎNCHINAT CELOR CARE IN TERRA VIE – FEMEILE!** i, ca întotdeauna, un num r cu inut european . Poezia de bun i foarte bun calitate â ne te de prin toate unghiurile prim v ratice reviste: poeme semnate de Maria Diana, Ecaterina Constantinescu, Alexandra Vasile, Nina Ceranu, Elena Daniela, Raluca Elena Weber, Ioan Evu, Eugen Evu, George Roca, Andrei Zanca, Victor Sterom, Gabriel Chifu, N. Prelipceanu, Ionel Marin, Lucian Vas iliu, Adrian Botez... - eseuri i recenzii bine calibrate – semnate de Eugen Evu (am remarcat, în primul rand, *Marginaliile* la o carte-monument: *Genera ie i Crea ie*, a lui Valeriu Bârg u, editat postum prin jertfa so iei sale, Mariana Pândaru -Bârg u!), Constantin Stancu, Mircea Petean, Mircea Petru Suci, Adrian Botez...Traducerile sunt extreme de acribios i cu har f cute, dar exist i texte p strate în original, pentru parfum...: spre exemplu, poezia lui Giovanni Formaggio...Umor în versuri (*Umor i oare cu ghimpi*), de Ion Urd i Eugen “Aevului”... i, în fine, o *Revist a revistelor literare*, f cut , de Eugen Evu, cu o seriozitate i un profesionalism des vâr it!

CETATEA CULTURAL - CLUJ-NAPOCA, Seria a III-a, An IX, nr. 4(76), aprilie 2008 – revista condus de Dan Bruda cu are o inut i un con inut ideatic de o sobrietate i în l ime spiritual care pot fi numite, f r nicio exagerare, „academice” . Critic i hermeneutic (re inem reu ita mixtur de recenzie i hermeneutic : Dumitru Cerna – *Panait Cerna: „Faust”, o încercare de hermeneutic*), eseistic (re inem: Victor Coroianu: *Un aproape de departe...America mea*), istorie literar (remarc m, mai „cu osebite”: Cristina-Magdalena C lin – *Octavian Goga, un blagian „avant la lettre”*), anivers ri (*Radu Cârnei*, de Victoria Milescu), poeme (Dorel Vi an, Eugen Evu, Petre T n soaica, Lucian M n ilesu, Andrei Fischhof, Mihai Posada, Nicolae Aurel Inoan, Doina Onica, Adrian Voica, Dorin Popa, Adrian Botez etc.) recenzii (re inem: Ion Istrate: *Goga i criticii s i*, de Dan Bruda cu, Iosif Cuble an – *Vasile Fanache, Chipurile t cute ale ve niciei în lirica lui Blaga*, Valeria Manta-T icu u – *Bioglife, de Lumini a Suse*; Adina Ungur – *Ini iere spiritual la vârsta 33*; Aurel Pop: *Secretul Rugului aprins*, de Artur Silvestri ; Lucian Gruia: *Eugen Evu – Rezerva de duio ie* etc.), traduceri (din coreean ! – efectuate chiar de Dan Bruda cu, în persoan !) – se completeaz i se armonizeaz într-un întreg, cât o carte, numai bun pentru bibliofili!

CITADELA-SATU MARE – Anul II, nr. 1(4), ianuarie 2008 – pentru o revist care înc lupt s - i g seasc identitatea, *Citadela* lui Aurel Pop este o apari ie mereu surprinz toare, printr-un anume proteism: de la num r la num r – nout i, experimente de con inut...Probabil i se potrive te titlul editorialului lui Felician Pop: *Despre un r s rit târziu* ...Curajoasa revist se deschide cu un viguros i aspru articol de fond, al lui Dan Bruda cu, trimi ând, în text, la obsesia sa atât de benefic i luminoas , prin tragismul U rsitei celui „monografiat”: OCTAVIAN GOGA (pe care, de fapt, titlul îl citeaz ...) „*Via a din Ardeal te împingea la o protestare permanent i nu îng duia o retragere în turnul de ivoriu*” ...Ce bine ar fi ca azi s se tr iasc , spiritual, ca pe timpul lui Goga! Eseuri, portrete literare i recenzii – de Valeria Manta-T icu u (*De vorb cu sine* – despre Ion Ro ioru), Valeriu Matei, Viorel Câmpan, Nicolae Iuga, Gra ian Jucan (eminescologul: *M.Eminescu: poezia i cântecele populare*) – „o ploaie” de poezie bun - semnat de Liviu Ioan Stoiciu, Emil Matei, Hanna Bota, Miron ic, Adrian Botez, Nicolae Mihai etc. etc. Un dialog interesant al lui Aurel Pop cu poetul Dumitru imerman : „*Pentru mine scrisul a fost i este o evadare din lumea aceasta imprevizibil i controversat* ”. „*Nu prea cred în spiritul de hait* ”...zice, undeva în cursul interviului, D. imerman. Nici noi!

PERMANEN E – BUCURE TI, Anul XI, nr. 4, aprilie 2008 – Funda ia Gheorghe Manu, prin titanescă str danie a venerabilului prim-redactor, Mircea Nicolau, nu las s se cre ad de necrezutul, în lumea româneasc i terestr – i anume, c Epoca Arhanghelului Mihail (ARHANGHELUL SPIRITULUI) nu mai lucreaz , întru DUH! Dimpotriv – articolele au o for vizionar rar întâlnit – mai ales c acest num r este închinat Învierii Mântuitorului Hristos – celebrat în/prin articole precum: *Învierea Lui Hristos, via a noastră* (Pr. Arhim. Chesarie Gheorghescu), *De ce între doi tâlhari?* (de Marian Costache, Montreal-Canada), *Cine e Iisus?* (P rintele Arsenie Boca, Prislop, 13.X.1949) – dar i articole de atitudine civic : *Despre interesul na ional* (Bogdan Munteanu), *Republica Moldova – o tem uitat la summit-ul NATO de la Bucure ti* (E.H.), *Domnul Cioroianu i Pustiul* (Adrian Botez). Cu adev rat un num r de s rb toare, cre tin i româneasc !

CREDIN A ORTODOX -Revist de cultur , atitudine i spiritualitate , a Episcopiei Alexandriei i Teleormanului, Anul XII, nr. 1(131), ianuarie 2008 – Scoas în condi ii financiare atât de precare, cât poate fi de precar grija pentru cultur (mai ales pentru cea religioas i de atitudine spiritualist curajoas !), în România de azi – revista condus de Ioan Enache este una, am zice, oarecum eroic ! A a înghesuite cum sunt articolele, ele comunic , cu glas de foc, ce- i propun s comunice. P rintele Rafail Noica – *Întorcerea de la moarte la via* , Sfântul Nicolae Velimirovici – *Din ap i din Duh, cu Hristos!*, Ion Bucur/Adrian Maxim - *De la totalitarismul violent la totalitarismul soft*, Ioan Enache – *Prima oprire, spre*

Golgota Ortodoxiei (vorbind, i prin glasuri de mare autoritate teologic , precum VI dica N.Velimirovici, despre *Tratatul de la Ravenna*, al c rui con inut l-am comentat/analizat i noi, în paginile de mai sus...) etc. Re inem, din articolul *Foc, par i bici*, aflat sub semn tura îndemn toare la smerire, a Sfântului N.Velimirovici: “*Fra ii mei, dac v ve i putea în l a cu duhul chiar i un metru deasupra trupului, ve i vedea cum flac ra mâniei lui Dumnezeu arde f r cru are oamenii i popoa rele ce umbl pe c ile strâmbe, cum înghite to i închin torii la idoli, fie pe Evreii ce se închinau vi elului de aur, fie pe Europeanii ce se închin gângavei Culturi(...). Aceasta se r sfrânge în r zboaiele Europene i mondiale trecute*”.

PLUMB-BAC U, Anul III, februarie 2008, nr. 11 – Ca de obicei, un num r f cut dup concep ia proprie, extrem de original , a cuplului Ion Pr ji teanu/Petru Scutelnicu, care nu se împiedic de prejudec ile jurnalistice... i bine fac!!! Sun aici minunata poezie a lui Emilian Marcu, al turi de proza lui Gheorghe Mocanu... - dar i o pagin de poezie a elevilor...: o ini iativ salutar ! Eseuri i recenzii mai mult decât onorabile, ale lui Artur Silvestri, Calistrat Costin, Grigore Codrescu... i ceea ce l-a adus în pragul apoplexiei pe Mircea Dinutz, de la Foc ani: **DOU PAGINI DESPRE POETUL ALEXANDRU DUMITRU...semnate de Adrian Botez...!!!**

BUCOVINA LITERAR -SUCEAVA, Anul XIX, nr. 1(203), ianuarie 2008 – Dac nu l-ar avea ca redactor ef pe Ion Beldeanu (autorul, cel pu în în acest num r, al unei gafe grobian-penibile, provenite din invidii oarbe multiseculare i sechele de ranchiuni milenare, nevindecate...) - revista ar fi foarte bun . A a, e doar bun . Un articol de debut cu un titlu con înând un mare adev r: ***Eminescu are o influen permanent în spiritualitatea româneasc*** , semnat Gra ian Jucan. Mai sunt articole eminescologice de valoare – semnate Dimitrie Vatamaniuc i N. Georgescu (...un nume în fa a c ruia, de fiecare dat , ne scoatem de pe cap orice purt m, în clipa aceea... - **a a trebuie salutat curajul cultural-civic de excep ie!**). Versuri remarcabile, semnate Leo Butnaru. În rest, eseuri i încerc ri hermeneutice mediocre, platitudini (precum textul lui Petru Ursache, penibil de obtuz i miop, totodat – *Un mesaj din labirint*, despre *Noaptea de Sânziene*, a lui Mircea Eliade).

FEREASTRA-MIZIL, nr. 36/37, februarie-martie 2008 – De fiecare dat când încerc m a scrie despre o revist mai...”sub iric ” (nu valoric, ci...financiar!), suntem anun a i (de unii i de al ii...) c respectiva revist a fost...prohodit ...Sper m a nu fi noi deochetor/piaz rea...Actualul num r, al revistei lui Emil Pro can, num r pe care îl avem în fa , este onorabil: traduceri bune ale lui N.Z inescu i Dan Bruda cu, poeme valoroase expresiv, chiar (unele) de larg respira ie liric , ale lui Ion Gheorghe, Constantin Ghini , Valeria i Nicolai T icu u, Lauren iu Selegian, Victor Sterom...A, ar mai fi ceva de re inut: ***Geo Bogza – 100 de ani de la na tere***. Pu ini sunt cei care mai vor a ti, azi, de Maestru...

PRO-SAECULUM –FOC ANI, Anul VII, nr. 3(47), aprilie 2008 – Din p cate, întrucât, din cea mai remarcabil , prin valoare i personalitate spiritual , dintre reviste ele din sudul i centrul Moldovei, a devenit, în mod pervers, o filial /sucursal a unei reviste colare (foarte onorabila ***Revista noastră*** , a Colegiului Na ional “Unirea”-Foc ani), iar noi nepropunându-ne, la aceast rubric , a prezenta revistele colare (iar condi ia de “subalternitate” a ***Pro-Saeculum***-ului, fa de ***Revista noastră*** , nu-i mai confer nici m car statutul de revist colar , înând-o, cumva, în stare de...”neispr vire”...), a tept m ceasul când ***Pro-Saeculum*** va fi “iar i ce-a fost, i mai mult decât atât”...(abia atunci va merita, din partea noastră , aten ie concentrat-echilibrat i judec i de valoare... - c ci doar atunci aceste judec i vor avea obiect!). Dar asta nu se va putea face decât prin schimbarea conducerii actuale, iar conducerea despre care facem vorbire s-a proptit cu atât de viguroas sfruntare i furios-oarb autarhie (absolut paralel cu orice act de cultur !) i abisale doriri apocaliptice, încât noi ne-am retras/suspendat, “sine die”, colaborarea la aceast , deja, **venerabil ruin revuistic** ...cu “arome” de cavou... i, din dep rtare, doar observ m mi c rile browniene ale acestui univers în descompunere...

SALONUL LITERAR-FOC ANI, Anul X, nr. 64, 2008 – Un sumar foarte diversificat întru cuprins, de la poeziile semnate Miron ic, Valeriu Gorunescu, Diana Sava, Silviu Grama etc. – la proza Virginiei Hoszu, apoi la cronica literar (mai bun , mai slab ...cum d Domnul i ... “talantul”...), semnat de Ionel Necula, Alexandru Cucereanu, Raluca Stroie, Culi U urelu, Gheorghe Mocanu, Virgil R ileanu , Mariana Vicky Vârtosu etc. – pân la eseul de atitudine civic-religioas , al lui Adrian Botez: ***Un document religios bilateral...”sub embargo”!***. Culi U urelu încearc chiar i un atac la persoan ... : ***Un terorist literar la...Foc ani***. Personal, noi, ca membru al redac iei *Salonului literar*, ne delimit m, hot rât, de acest atac i de termenii lui.

NEGRU PE ALB-ODOBE TI - Anul I, nr. 6-7, septembrie-octombrie 2007 – Reînvîiat (pentru cât vreme, o, Doamne al Mistic-S racilor?!), datorit str duin elor poetului i jurnalistului (bucure teano-buzoian, de ba tin ...) Gheorghe Istrate, revista este închinat (aproape în totalitate), cu pio enie, memoriei Arhanghelului Pantagruelic, Patriarhului Poeziei Vrâncene, **DUMITRU PRICOP**. Semneaz diverse forme de “remember” : F nu Neagu, acad. Valeriu D. Cotea, Ion Panait, Ionel Necula, Costic Neagu, Nicolae Dorel Trifu, Aurel Buricea, Nicolae Gâlmeanu etc. Sper m ca revista s - i continue drumul, atât de greu, printr-o lume a finan elor/finan atorilor cu “zgârci” la pung , pentru cultur ...

Rubric realizat de **Adrian Botez**

ultima or /ultima oar

ÎN CONTRA RINOCERILOR...

...Un pre edinte care are consilieri pe ni te imbecili precum dl Cristi Pr eda, care afirm c „*Eminescu trebuie contestat i demitizat, dar nu pentru rudimentele sale de gândire politic . Din acest punct de vedere, el este realmente nul. Nu ai obiect*” – nu poate fi decât un pre edinte ignorant i blestemat s b lteasc în ve nic ignoran ... i, prin urmare, s devin cel mai distructiv agent, în zona spiritualit ii României - c ci, îl inform m pe dl pre edinte: cultura i înv mântul ar trebui s însemne **ucenicie întru ale Spiritului!** E drept c , de când a izbucnit chestia aceea din decembrie, înv mântul românesc a avut parte doar de demolatori – cu excep ia lui Andrei Marga, care a fost un asasin get-beget al spiritualit ii române ti, prin acceptarea (sub comanda „factorilor” deznalionalizatori ai SUA-UE) a diversiunii manualelor alternative.

În **Dilema Veche**, din ianuarie 2008, dl Gâg /Cristi Preda se d inteligent, precum „intelligen ii” din celebrul num r „dilematic”, din 1999, în care se f cea caz de p ro enia lui Eminescu... i cum o face? Simplu: **compar România cu Fran a**...”*Dac un intelectual francez ar afirma azi c <<exist un om deplin al culturii franceze>>, el s-ar descalifica, indiferent dac obiectul demonstra iei sale ar fi Descartes, Balzac sau Rimbaud. În schimb, intelectual român se discrediteaz dac nu subscrie ideii c exist un <<om deplin al culturii române>>, pe numele s u Mihai Eminescu*”.

M i, mu unache de Bucure ti – nu un „intelectual” se descalific , dac face ceea ce zici dumneata (...care habar n-ai c denumirea/concept de „uomo universale” i de „esprit encyclopedique” s-au n scut i dezvoltat chiar în Italia-Fran a secolelor XIV-XVIII!), ci „se calific ”, întru bezna „dobitoacelor” (vorba b trântului cronicar moldovean, când vorbe te despre necunoa terea istoriei...), un...”pa truped înc l at”, precum domnia ta, dac **NU** face!!!

...De unde pân unde a ajuns Fran a – „patria geniilor” - **AZI**?! Pe o Fran care s-a sinucis spiritual, prin Revolu ia regicid , pe o Fran a continuei instabilit i socio -politice i a eternelor tribula ii spirituale, pe o Fran a ateismului...(“leag n” al **Lojei Marelui Orient – INTEGRAL ATEE**!!!) – domnia sa, mamiferul cu corn i tromp (a se citi, chiar silabisit, **Scara la Istoria ieroglific** , a lui Cantemir Dimitrie...), o consider ...”model cultural-spiritual european”!!! Dar nici prin gând (de unde...gând, la un „papagal propagandistic”...?) nu-i d s treac Canalul Mânecii, acolo unde Anglia îl divinizeaz pe „b trântul/bardul Will”, unde Shakespeare este o institu ie mai important chiar decât însu i... Parlamentul!!! i nici s coboare în Italia, unde Dante este cvasi-sanctificat, i nimeni nu se afl , printre „pro tii/descalifica ii aceia de italieni”, care s nege, în figura lui Dante Alighieri, pe P rintele Limbii Italiene!!! ... i nici s -i întrebe pe nem i „cât se discrediteaz ” ei, când „planteaz ” busturi ale lui Goethe, ori Schiller, ori Heine... - mai în toate ora ele landurilor?!...**Nu întreab , c s-ar trezi, urgent, cu o halb (poate chiar plin !) în cap ...!!!**

...Vii, musiu, cu Descartes-ul dumitale (nu mai vorbesc de Balzac, contestat ca om de onoare cam de to i francezii contemporani lui..., care-i cuno teau bine firea mercantil i hedonistic ... - nici de Rimbaud, care, în contextul simbolismului, este privit nu doar ca invertit...ci i cam satanist...prin tot experimentalismul s u extravagant i exhibi ionist!...pân la experien a saharian ...) – parc Epoca Arhanghelului Mikaël/Al Spiritualiz rii Cosmice mai are nevoie de în epenitul ra ionament cartezianist (când epoca nou este a marilor, poate chiar a nebune tilor avânturi, care aproape c dezintegreaz istoria... - i nici nu tim, m car, dac spre Bine sau spre Haosul Des vâr it/Apocaliptic...)... – i pretinzi c „cealalt specie” (te referi, pas mite, la atei francezi) „în care totul este analizat ra ional, în care nimic nu scap contest rii, **e o cultur vie**”!!!Dac -i a a de „vie”, cum explici dumitale c Fran a a ajuns s aleag un Sarkozy b sescian, ca suprem om în stat?! Cum explici c Fran a băjbâie drumul spiritului, precum cel mai s rman orb?! Cum explici c Fran a nu mai înseamn „locomotiva Europei” (cel mult, i-a p strat unul dintre locurile frunta e în...moda vestimentar i de

parfumerie...!)?! Îi răspund eu: **NU SCHIMBAREA HAOTIC , DE DRAGUL SCHIMBĂRII, ÎNSEAMNĂ VIAȚĂ , CI STATORNICIREA ÎNTR-O MISIUNE SUPRA-UMAN , DE NEAM! FĂRĂ MITURI ÎNTEMEIETOARE ȘI OCROTITOARE, ADEVĂRATE REZERVOARE DE VLĂG SPIRITUAL – UN NEAM NU POATE SĂ EXISTE!!! Apoi: EMINESCU ESTE ÎNSUȘI POLIS-ul MITIC/ROMÂNIA-LOGOS!!!** ...Or, francezii (bie îi!) sunt de zece milenii în căutarea spirituală - de cel puțin în 300 de ani, se află într-o continuă mișcare browniană ... și habar nu au care le-ar fi misiunea supra-umană /de Neam (bun nuiesc că nu consider că neocolonialismul - tentat de eșecul lor, orgoliu și, dar nesemnificativă pasăgeri, în ultimii ani - ar fi misiunea lor terestră ...)!!!

A avea însă și o parte, cu religiozitate, reperele moral-spirituale, este apanajul Neamurilor/State care vor însemna forță de orientare-călăuzire pentru Orbii Betegi ai Lumii. Cum crezi că se mai în „de neamuri” atât de prizonieri în basarabeni și bucovineni, musiu?! Și aici zic și asta: înându-se, cu ambele mâini, de **CELE DOU COLOANE ALE STATORNICIEI ȘI ROSTULUI ROMÂNESC: EMINESCU ȘI TEFAN CEL MARE!!!**

Când Eminescu a scris, în ziarul *Timpul*, din 2 noiembrie 1879, articolul *Misiunea noastră ca stat*, el formulează explicit în ce constă această misiune: “*Trebuie să fim un strat de cultură la grădile Dunării; aceasta este singura misiune a statului român și oricine ar voi să ne risipească puterile spre alt scop, pune în joc viitorul urmașilor și calcă în picioare roadele muncii străbunilor noștri. Aici, între hotarele străbune ale țării noastre, trebuie să se adune capitalul de cultură din care **au să se împrumute** (s.n.) frații noștri de prin părțile de preajmă, împreună cu celelalte popoare mai înapoiate decât noi.*” (op. cit., p. 213) – a înțeles, în spiritul metaforic, care-i era/ESTE însăși ființa/DAH, că noi, românii, vom deveni (prin “cultura” noastră **CREȘTINĂ** !!! – în niciun caz prin “romanitate”, cum clamează demagogii ignoranți, care se mai dau și... “eminescologi”!!!), în vremurile nu foarte târzii ale Terrei, **CANDELA DE CREDINȚĂ /SPIRITUALITATE A LUMII**, de la care Candelă se vor împărți, “lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, Neamurile celorlalte mase orfane de Spirit/Credință, adică de Lumină ... - ale Lumii...

În acest **GENIU PROFETIC** înseamnă pentru Cristi Preda - “rudiment de gândire politic (...)*realmente nul*”. Bine, măi Gâg ...Dacă numai la atât te duce mintea, ce îți-am putea face noi, cei care tim că “preaslăvirea” (fără interogații otrăvite!) a Geniului, înseamnă **ansa noastră de a re-pătrunde, odată cu el, în Adevărul Lumii Transcendente, a GENIILOR DIVINE ...**

...Gâg de Cotroceni spune: “*De la cultura română cunoaște polemica, esența ei actuală este idolatrizarea, sanctificarea fondatorului; dimpotrivă, marile culturi sunt cele în care administrarea clasicizării este urmarea unei radicale puneri sub semnul întrebării (...). De fapt, o cultură devine cu adevărat mare atunci când realizează că apologia este efemer (...)*”. Perpessicius, un autentic cărturar, încercând de lăceș, în articolul *Cultura lui Eminescu* (din vol. *Eminesciana*, Junimea, Iași, 1983, p. 574) spune: “*Cei ce gândesc astfel (având reticențe asupra cultului lui Eminescu), fac o îndoită eroare. Întâi, că nu iau seama la exemplele altor literaturi și mai vechi și mai aezate decât a noastră, unde cultul marilor creatori naționali, ba chiar universali, nu cunoaște răzgând și unde se poate vorbi de întregi biblioteci, închinăte nu numai marilor genii, dar și încă celor de al doilea rang. Și greșesc, după aceea, pentru că nu sunt încă pe trunchiul de vastitate a operei eminesciene și de culmile la care s-a ridicat, în atât de scurtă vreme, cel mai desvârșit dintre creatorii noștri*”...India lui Rabindranath Tagore și a lamaseriilor Tibetului și a Everestului, prin Amita Bhoșe, rămâne uimite, în fața strălucirii orbitoare a vizionarismului lui Eminescu (cf. *Eminescu și India*, Junimea, Iași, 1978), italianca de unică aristocrație și subtilitate spirituală, Rosa del Conte (*Eminescu sau despre Absolut*, Dacia, București, 1990), îl pune pe Eminescu în rând cu Zoroastru, Buddha și Hristos...etc. etc. - numai Gâg de la Cotroceni e ...”Gică Contra”...Căituri ai acestor rânduri, spumegate de umilință și revoltă, provocate de un belfer de București – vrog și judecă și singuri: **alegeți între Inorog și Rinocer !!!** ... - că n-o fi până pe acolo de greu...

...Dacă cineva ar întreba, totuși, ce l-o fi găsit, “ce-l mână pe Cristi-n luptă” ... - răspunsul ni-l oferă chiar el (pentru a ne scuti de speculații mai subtile, neconcordante cu obiectul analizat...): “*e suficient să citeți paginile dedicate de el (n.n.: Eminescu...) evreilor, pentru a realiza distanța enormă care îl separă de lumea noastră*”. N-are rost să mă ostenesc să citez mii de fragmente, din poezie și din jurnalistică, ori din cugetările fulgurante, care par a fi scrise de cel mai lucid spirit al anului 2008 (dacă ar exista așa ceva, la 2008...dar, pentru că nu există, ne bucurăm că Adevărul despre vremurile noastre a fost prorocit și exprimat, cu o exactitate uluitoare, de acest Duh Tutelar, care transcende secolii...). A făcut-o, cu erudiție întreagă și deplină credință, un om drag inimii mele: dl **Radu Mihai Crișan** (musiu Preda n-are decât să caute, pe Internet, cărțile acestui devot al Marilor Cauze Românești – care, tocmai pentru a-și face cunoscute munca și ideile, a renunțat, cu o generozitate incredibilă, la copyright...!!!). Doresc doar a scoate în evidență prostia fenomenală a

detractorului lui Eminescu, precum c de aia ar fi separat Eminescu de realit ile secolului XXI, pentru c s -ar fi “luând” de evrei... În primul rând, Eminescu tie (mai bine decât oricine din lume!) c nu Neamurile, luate “la hurt”, sunt vinovate de ceva, ci indivizii luciferiza i, dar i cozile de topor – întâmpl tor sau nu, liberale... - care au favorizat luciferizarea zonei române ti, prin ace ti alogeni... (de aceea, nici noi nu putem, spre exemplu, s învinuim **TO I** românii, din pricin c , printre ei, se mai produc na teri nefericite, de patapievici, ple i ori cristiprede ti i adomni e ti...). Dar, în al doilea rând, **TOCMAI SIMILITUDINEA DE FUNC IE MONDIAL A EVREILOR MARI FINAN E, ÎN SECOLELE XIX, RESPECTIV XXI – face ca îngrijorarea eminescian s fie de o actualitate exas perant , iar nu “plictisitoare”**... E suficient s deschizi televizorul într-o sear , ca s -i dai seama de luciferismul Marii Finan e Mondiale Evreie ti, care, prin vocile unor posturi TV conduse de israeli i (CNN, NBC etc.), nu omite s numeasc mor ii CIVILI ai altor popoare, din r zboaiele pornite de ei, pentru a ap ra interesele lor strict financiare – cu un cinism monstruos: **“pagube colaterale”**... Ne îngrijor m i îngrozim i noi, precum se îngrijora i îngrozea i Eminescu, de ceea ce descoperim, sub acest cinism: **soarta Neamurilor Terrei, aflate sub inciden a politicii extrem de agresive, trufa e i obraznice, a unor reprezentan i ai “poporului ales”**... Nu, nu ne-am dep rtat nici un centimetru de Eminescu, ci el a venit mai aproape de noi i de necazurile i co marurile noastre diurn-contemporane, mai mult decât oricând... “Numai umbra spinului/La u a cre tinului”... Numai c Eminescu tia s invoce Spiritele Sfinte, întru ajutorul Neamului S u Eminescian – iar noi... **AM UITAT ESEN A IZB VITOARE/PURIFICATOARE PRIN FOCUL DUHULUI SFÂNT, A INVOCA IEI!!!** “ tefane, M ria Ta... Unde e ti tu, epe , Doamne ...?!”

... tiu, de asemenea, c pe dumneata te-a “f tat” (vorba lui Miron Costin...) Românul Patapievicean, pe care, la rândul-i, l-a f tat ipocrizia i demagogia Vest-Europoid , care zice c a venit vremea desfiin rii grani elor, deci i a desfiin rii na iunilor (deci, dup mintea lor, i a Neamurilor...) “*Ca poet na ional, Eminescu nu mai poate supravie ui, deoarece noi ie im azi din zodia na ionalului.(...) Pentru nevoia de chip nou a tinerilor care în cultura român de azi doresc s - i fac un nume bine v zut în afar , Eminescu joac rolul cadavruului din debara. Sec spus, Eminescu nu mai este azi actual, deoarece cultura român , azi ca i ieri, se dovede te a nu fi decât o cultur de sincronizare. Ea înc nu î i permite s nu fie în pas cu modele*”)... i, care va s zic , scriitorii na ionali ti ar fi “în plus”, în aceast lume... Dar decizia “*Fi-va o turm i-un p stor!*” o va lua Dumnezeu, **nu RINOCERII!!!** A a c ...” *L sa i m car str mo ii/[n.n.: geniile...], ca s doarm -n colb de cronici,/Din trecutul de m rire v-ar privi cel mult ironici*”... -”, iar pe noi l sa i-ne în pace, s citim, **prin ei-VIZIONARI/**prin scrierile lor, **CRONICILE VIITORULUI NEAMULUI I LUMII!!!**

...”Atâta vreme cât Eminescu va fi obiect de cult, sensibilitatea cultural româneasc va fi una provincial , plictisitoare i vetust ”. Asta “dixit” patrupeul de la Cotroceni, consilierul b sescian, Cristi Preda... Bine, atunci îmi voi lua i eu permisiunea s afirm: “Cât vreme la Cotroceni vor exista lighioane precum dumneata i pre edintele pe care-l consiliezi, ni te provinciali (ai Duhului...de fapt, în cazul vostru: **AI LIPSEI TOTALE DE DUH**...!), vetu ti i zgâi i din n scare, România va r mâne cel mai dezesperant i plicticos de ineficient (din punct de vedere spiritual) loc de pe P mânt. **Scuti i-ne, cât pute i mai degrab , de prezen a voastr ciumat , în fruntea acestei ri, care nu-i f cut pentru RINOCERI, ELEFAN I i DINOZAURI**, ci este locul pentru cea mai ginga dintre lucr rile p mântului i ale Lui Dumnezeu: f urirea Duhului genera iilor de oameni, care vor preg ti planeta Terra, pentru re-aprinderea Candelor Lumii, pentru evolu ia mântuitoare a Duhului Umano -Divin!”

DE CE...?

Este vremea bilan ului summit-ului NATO de la Bucure ti. Cu ce s-a ales, concret, România, dup acest summit? Cu ce ne-au „pl tit” marile puteri („Superputerea”, în primul rând...) bun voin a noastr , de „hotelieri” amabili? R spus: **CU 150 DE MOR I ROMÂNI ÎN PLUS** – e vorba de angajamentul de a suplimenta trupele române ti, din Afghanistan, pentru „Zona Mor ii” – sudul Afghanistanului...

În rest...NIMIC!!! Doar b taia de joc a lui Bush, când i s-a sugerat c SUA ar trebui, pentru un aliat atât de fidel (a se citi: SLUGARNIC), s nu mai „cenzureze” m car vizele...(37 % dintre vizele pentru SUA, în ce-i prive te pe români, sunt respinse! – este cel mai mare procent de respingere, pe care-l înregistreaz vreun popor terestru, din partea SUA...pân i arabii lui Bin Laden, pân la 11 septembrie 2001, aveau parte de un tratament...dar ce vorbesc eu? - arabii lui Bin Laden erau PRIVILEGII CLANULUI

BUSH!!! – cf. documentarul curajosului regizor american, Michael Moore, despre Irak): *Ar trebui să în aleg aceia...*, î i începea discursul George W. Bush – „acea”, adică noi, să în alegem c trebuie să ne moară copiii, pe fronturile războaielor americane, F R S CRÂCNIM!!! OBLIGATIVITATEA ABSOLUTĂ ÎN NECONDIȚIONATĂ MORȚE, ÎN LOCUL AMERICANILOR....!!!

...Dar, ceea ce m-a scandalizat pe mine, în primul rând, nu a fost atât „fichiuiala” străinilor (o cam meritam, ca slugi ce ne tot arătăm, cu orice ocazie... – cred că românii gură-cască, cei care chiuiau la vederea lui Bush, cel ieșit din mămăliga aproape cu tot corpul, ca să primească salutarile cu urale...ce teroriști, ce frică de atentate...unde?! – în România?!...ha-ha-ha – cea mai bună glumă a deceniului!... – da, cred, după intensitatea chiuiturilor valahe, că mahalagii noștri, de pe traseul lui Bush, aveau istero-orgasme multiple... – A NU SE CONFUNDA OSPITALITATEA, CU AMNEZIA ȘI VULGARITATEA ȘI LIPSA DE DEMNITATE/IRESPONSABILITATEA!!!) – ci a fost BĂTAIA DE JOACĂ A POLITICIENILOR ROMÂNI, FAȚA DE ROMÂNIA: sus și intrarea Ucrainei, în NATO, pe motiv că, odată intrat în NATO, Ucraina va...va CE??? Ne va da Insula Țerpilor (cu tot platoul continental petrolier, *bien sûr*...) înapoi, de frică... – păi, nu mai are nicio frică, odată intrat în NATO!!! Se bate pe spate cu SUA, pentru că Ucraina nu e invitată pentru ochii frumoși ai ucrainienilor, CI PENTRU CĂ ESTE PUTERE ATOMICĂ !!! Ne va da Basarabia, Herța, Bucovina...hai, lasă!... Va acorda statut privilegiat minorității românești din Ucraina?! Nici vorbă! Priviți cum Grecia, care este membră NATO și membră UE, nici nu vrea să audă de existența aromânilor din Eleda... și, în general, de nicio minoritate: ești pe teritoriul Greciei – E TI GREC!!! (Admirabilă tăcuțenie grecii și negocierea interesele naționale: blocarea intrării Macedoniei în NATO, prin lobby făcut asiduă și profesionist, în „zona europeană” a NATO – Germania, Franța, Spania, Italia – a fost unul dintre exemplele strălucite, la care niciun politician român nu va medita, SUNT SIGUR!!!).

Și dl Băsescu crede (CREDE pe naiba! – ...e un dușman, care-și câștigă osul, fără când slujește la ușa stăpânilor! – pentru a-și asigura încă un mandat prezidențial!!!) că Ucraina va proceda altfel, ne va face nouă o favoare, că suntem „bun și buni și breji”... – după ce consilierul rus, pe probleme de politic extern, Serghei Markov, a spus, cu buza de jos răsfârț, în auzul lumii întregi, referindu-se la motivele care fac ca gazul rusesc să fie mai scump pentru români (CEL MAI SCUMP!!!): *Pentru că bulgarii sunt mai de treabă decât voi!*

...Am ajuns să nu-mi mai fac nicio iluzie, în legătură cu conducătorii români ai viitorului, precum că vor fi neîntorciți, patrioți până-n dinți etc. etc. După Băsescu 1, va urma Băsescu 2... – a așa cum, după trdarea lui Constantinescu, din 1997 – *Tratatul cu Ucraina*, a urmat trdarea lui Băsescu (precedat de Iliescu...), din 2008 (în definitiv, alt trdător marcant din 1997, ex-Ministrul de Externe de atunci, Adrian Severin, are dreptate: *Tratatul* nu era bătut în cuie – el putea fi denunțat, după 10 ani, cu perioadă de „preaviz” de 1 an...deci, în 2005-2006... – n-a fost să fie... – de fapt, N-AM AVUT ROMÂNIA CONDUCĂTORI ROMÂNI!!!). Și m-întorc: nu-mi mai fac iluzie că vor ajuta conducătorii români România, ci, alături de Dumnezeu, PÂNĂ ÎN DUZMANII NE VOR AJUTA MAI BINE DECÂT PROPRII NOȘTRI CONDUCĂTORI, scoși din an...De ce spun asta?! Pentru că cetățenii ucrainieni NU VOR ÎN NATO!!! Iar o cetățeană de pe străzile Kievului tie mai multe despre NATO/SUA decât dl Băsescu...: *NU vreau ca Ucraina să intre în NATO, pentru că n-am de dat copii, care să moară în războaiele americanilor!!! ... și NU VREAU CA UCRAINIENII SĂ ASCULTE DE LEGILE AMERICANE!!!*

Doamne, rău am ajuns, jos de tot am căzut...dacă-am trăit clipa când s-a răsturnat cu gura cascăt de emoție, în fața lucidității/NEADORMIRII DUHULUI-CONȚINUTULUI EI unor oameni simpli, din Ucraina... – cea „confecționată” de Duca Vodă, la porunca Porții Otomane...Rău am mai ajuns, fraților români, dacă ucrainenii sunt nemurtați mai lucizi decât românii, în legătură cu INTERESUL NAȚIONAL...așa, în general...

De ce, Doamne, ne-ai... – NU: **n-are Dumnezeu ABSOLUT nicio vină că noi am adormit de tot!!! De teaptă-te, ROMÂNE!!!**

Rubrică alcătuită de prof. dr. **Adrian Botez**

poeta redacției

Marian CLATEA, XII C (G. – „Gheorghe Balș”): Versurile tale, nu-ți vorbesc, sunt...sincere, dar nu îți expresive! Chiar dacă vârstă liceeană, a „marilor aventuri”, a cam trecut, pentru tine – eu zic că n-a trecut în ansa ta de a deveni „poet, poet în toată puterea cuvântului”... – cu condiția să citești, adânc meditativ, și ce au mai scris alții, în materie de poezie profund expresivă... și, cu timpul..., cine te-ai?!

Cristina LUPU, X B (G. – „Gheorghe Balș”): „Stofă” de poetesă ai (de aceea „ne-am luat inima-n dinți”, noi, membrii cenaclului *Contraatac*, și...)te-am debutat”, cum se zice azi). Dar asta înseamnă că drumul tău de

scriitoare **de-abia a început!** Asta, dacă chiar vrei să devii scriitoare. Am ales puține versuri reușite, din mult prea multe...”r suflate”!!! Așa că, ne ești datoră o veritabilă inițiere întru poezia “granzilor” Verbului Sacru Delirant...

Cristian NEAGU – București: Evident, ai un talent poetic viguros! Felicitări, pentru consacrarea din revista **Contraatac!** Dar, după ovielile împrăsiate (prea multe...) din poezia intimistă, bnuiesc că, încă, mai trebuie să “vizitezi” templele unor genii ale Poeziei...Este evident influența, în versul tău, a viforosului patriot Adrian Păunescu...dar ar mai rămâne de citit/meditat asupra paginilor încă multor “meșteri” întru exprimarea orfică, a vulcanului interior uman...Fie români, fie străini...în original ori, cel puțin, într-o traducere bună...

Elena NICULESCU, IX C (G. . “Gheorghe Bal ”): Observ un regres, în ce privește concentrarea pentru realizarea unei expresivități, ca să zicem așa, “optime”. Ce să fie, ce să fie...?! Talentul tău, incontestabil și de mare pur avânt (când te-am lansat...), are nevoie de cultivare cu o sfântă devotație aplecare, pe “războaiele” Versului, precum grădinașul din ritul...Altfel, treptat, pe nesimțite, Muza îți ia zborul, și...pleacă, spre “clienți” mai grijulii, care să-ți împlinească sacrele “capricii”...demiurgice. Și te vei sufoca de neputință și de revoltă...degeaba, căci vina îți aparține întru totul...Deci: dacă vrei să ai viitor de/că poete, suflec-ți mâinile, fă-ți rost de un creion ori pix optim funcțional, și...la treabă! Noi, cenaștii tăi, sperăm că nu ne vei înșela marea încredere, pe care, unanim, i-am acordat-o, prin lansarea/debut!

A. Botez

Editor: **Editura RAFET – RÂMNICU ȘI RÂT**

Redactor coordonator: prof. dr. **ADRIAN BOTEZ** (G. . “Gheorghe Bal ”)

Colegiul redacțional: scriitorul **LIVIU IOAN STOICIU** - București; prof. dr. **FLORINEL AGAFIEI** – prof. asociat al Colegiului Focșani/Facultatea de Psiho-Pedagogie – Universitatea București; scriitorul **IOAN EVU** – Hunedoara; prof. **CĂTĂLIN MOCANU** – G. . “Gheorghe Bal ”; preot prof. **ION MUNTEANU** – G. . “Gheorghe Bal ”;

Secretar de redacție: **Irina BIRTOLOM**, clasa a XI-a B;

Elevi colaboratori permanenți: **Diana BORT** (absolventă a G. . “Gh. Bal ”), **Ionela CĂLĂBĂRU** – cl. a XI-a B (G. . “Gh. Bal ”); **Cristina LUPU** – cl. A X-a B (G. . “Gh. Bal ”), **Laura Lucia MIHALCA** – cl. a XI-a (Liceul de arte plastice “N.Tonitza” -București); **Alina NICHIFOR** – cl. a IX-a C (G. . “Gh. Bal ”); **Elena NICULESCU** – cl. a IX-a C (G. . “Gh. Bal ”); **Delia SAVIN** – cl. a XI-a C (G. . “Gh. Bal ”); **Adriana SUCIU** – cl. a IX-a C (G. . “Gh. Bal ”); **Costică CLATEA** – cl. a XII-a C (G. . “Gh. Bal ”).

Scanare: informatician **GABRIELA PUICA**; tehnoredactor și corector: laborant **ELENA BOTEZ**.

Adresa redacției: str. Republicii, nr. 107, etaj II, camera 1, Adjud – cod poștal 625.100 – tel. 0237/640.681.

E-mail: adrian_botez_senior@yahoo.com

Varianța on-line (în colaborare cu revistele ARP – Artur Silvestri): <http://revistacontraatac.wordpress.com>

ISSN 1841 - 4907

